

Tu sách
LÀO ĐÀI XANH

BIÊN GIỚI

vô hình

TRẦN HỒNG NGỌC

Nhà xuất bản THANH NIÊN

BIÊN GIỚI VÔ HÌNH

---* ❖ *---

Tác giả: **Trần Hồng Ngọc**

Nhà xuất bản **Thanh Niên**

Nguồn text: **Internet**

Đóng gói: **@nguyenthanh-cuibap**

ebook©vctvegroup

CHƯƠNG 1

Vĩnh Huy giật mình choàng tỉnh, tiếng chuông điện thoại réo vang kéo anh khỏi giấc mơ quái ác. Anh bước xuống giường khi trái tim trong ngực anh đập thình thịch và hơi thở hỗn hển.

Vĩnh Huy vừa trải qua một cơn ác mộng kinh hoàng nhưng anh chẳng nhớ mình thấy gì mà sợ hãi đến thế. Tuy nhiên anh vẫn đưa tay nhắc điện thoại lên như một phản xạ và liếc nhìn vào chiếc đồng hồ dạ quang, cây kim ngắn đã vượt qua con số một.

Ai lại gọi mình vào giờ này chứ? Vĩnh Huy gấp gáp nói nhanh vào máy:

- Alô!

"Đoành!" Một tiếng nổ vang trong ống nghe khiến anh bàng hoàng ngơ ngác.

Có chuyện gì đang xảy ra ở đầu dây phía bên kia, không kiềm được sự nôn nóng, anh hét to vào ống nghe:

- Alô!

Không ai trả lời nhưng có những hồi chuông văng vẳng vọng lại cùng tiếng chó tru nghe thật man dại.

Vĩnh Huy rùng mình, anh áp sát ống nghe vào tai, cố nhận rõ những gì bên kia nhưng chỉ nghe tiếng mưa gió rít bên tai.

Anh đứng bất động nhìn dãy số hiện ra trên máy với đầu óc căng thẳng tột cùng. Số máy điện thoại vừa gọi đến anh hoàn toàn xa lạ khi đã rà soát lại trí nhớ của mình...

Nhưng tại sao ai đó lại gọi anh? Kẻ đó ở đâu và điều gì đã đến cùng với chuỗi âm thanh quái đản chẳng báo hiệu điều gì tốt lành?

Vĩnh Huy nhếch môi đập ống nghe xuống. Nhưng rồi anh lại nhấc lên khi nghĩ giữa đêm khuya như thế không phải bỗng dưng có người gọi cho mình... phải chăng đấy là lời cầu cứu?... Hay người vừa gọi là...

Nhấn mạnh số máy của tổng đài, Vĩnh Huy giật mình khi nhận được giọng nói của cô gái trực:

- Số máy ông vừa hỏi là của tu viện Thérésa.

Vĩnh Huy ngạc nhiên:

-Ồ! Cám ơn cô.

Anh ngắt máy và nhìn ra bên ngoài.

Trời đang mưa, những hạt nước theo gió đập mạnh vào kính cửa chảy ngoằn ngoèo dưới những ánh chớp lóe sáng từ màn đêm cùng tiếng sóng ầm ầm vỗ vào ghềnh đá.

Tu viện Thérésa ở gần eo biển bên kia đồi, Vĩnh Huy từng có lần đến đó. Anh đâu quen ai ở đây, sao bỗng có người gọi mình như thế?

Màn đêm đen tối và thời tiết bên ngoài khiến anh thoáng chút đắn đo.

Nhưng không hiểu tại sao trong thâm tâm anh muốn mình phải đến đó. Dường như có một mãnh lực vô hình nào đang thôi thúc Vĩnh Huy.

Khoác nhanh chiếc áo đi mưa và luồn nhanh dây đèn pin vào túi, Vĩnh Huy đẩy cửa bước ra ngoài mặc cho gió mưa quật vào mặt.

Cảm giác lạnh buốt làm Vĩnh Huy thoáng rùng mình, anh kéo cao cổ áo và chui vào chiếc Mazda.

Vĩnh Huy bậm môi và cho xe lướt qua những đoạn đường trơn trượt dù biết như thế sẽ nguy hiểm với mình nhưng anh vẫn cảm thấy một nỗi lo lắng mơ hồ. Nếu anh đến chậm, sau này sẽ ân hận.

Luồng ánh sáng từ chiếc Mazda trườn tới trước như cỗ xe toạc màn đêm đen và đoạn đường dẫm nước.

Vĩnh Huy ghì chặt tay lái, chỉ cần một sơ suất nhỏ với tốc độ liều lĩnh thế này thì mọi chuyện sẽ chấm hết.

Khi cây kim ngân trên mặt đồng hồ chỉ số hai, dưới những tia chớp từ bầu trời, tu viện Thérésa hiện ra trong tầm mắt. Vĩnh Huy cảm thấy lòng nhẹ nhõm dù đầu vẫn căng thẳng chưa biết mình phải đối diện với chuyện gì khi đến nơi.

Đang căng mắt nhìn tới trước, anh giật mình khi thấy một bóng người chạy dưới cơn mưa với vẻ hốt hoảng, ngược về phía anh.

Đúng là có chuyện không bình thường rồi. Vĩnh Huy nhả chân ga, chiếc Mazda chạy chậm dần. Ánh đèn xe đập thẳng vào mặt kẻ ấy.

Vĩnh Huy sửng sờ khi nhận ra đó là một cô gái, nét mặt hoảng loạn... tóc bết vào mặt vì gió mưa và giống hệt Chiêu Dung, người yêu của anh đã mất tích trong một tai nạn đắm tàu...

Ồ! Lẽ nào là nàng? Vĩnh Huy mừng rỡ giậm thắng. Chiếc Mazda ngừng lại... Cô gái dường như muốn chạm vào đầu xe và ngược ánh mắt vô hồn nhìn về phía ánh đèn rồi té quỵ xuống mặt đường lênh láng nước.

Đẩy mạnh cửa Vĩnh Huy lao ra ngoài, anh cúi xuống nâng cô gái lên rồi bế vào trong xe.

Thật không ngờ... là em thật sao!

Vĩnh Huy lầm bầm một mình, liếc nhìn nét mặt thanh tú tuyệt đẹp và bộ ngực phập phồng qua làn hơi thở trong bộ quần áo ướt sũng nước.

Cô bị ngất vì lạnh, nhưng điều gì đã xảy ra trước đó.

Tình cảnh bất ngờ làm anh lúng túng vì cô sẽ cảm lạnh mất. Vĩnh Huy lôi cái khăn trong cabin ra lau cho cô rồi vội vàng lấy cái áo của mình đang mặc choàng lên người cô. Cô gái khẽ tựa mình trên băng ghế, đó là dấu hiệu tốt mà này giờ Vĩnh Huy vẫn chờ đợi.

Vĩnh Huy khẽ khàng:

- Chiêu Dung! Có thật là em còn sống hay không?

Cô gái vẫn im lìm trong cơn mê thêm thếp mặc những lời ngớ ngẩn của Vĩnh Huy.

Bên ngoài, giông gió ầm ì, mưa như trút. Bốn bề sấm chớp chẳng làm anh lo lắng bằng chuyện gì đã xảy đến với Chiêu Dung...?

Nhếch môi cay đắng, Vĩnh Huy nhấn ga cho chiếc Mazda trở về đường cũ.

CHƯƠNG 2

Hải Thụ nghiêng đầu tránh những hạt mưa lất phất tạt vào mặt mình rồi chống tay ngồi dậy. Gã dáo dác nhìn quanh và sức nhớ mình đang ở đâu khi đầu gã nặng như đeo chì... choáng váng đứng lên, Hải Thụ nhìn hành lang tu viện trống vắng và yên lặng một cách đáng sợ...

Nhưng điều này chả làm cho gã lo ngại hay chùn bước bằng chuyện khẩu súng ngắn đã biến mất khỏi tay gã.

Gã nhìn vào bóng đêm, một cảm giác ớn ớn lạnh buốt còn hơn nước mưa chạy dọc theo sống lưng gã.

Phải chăng con nhóc ấy đã quanh quẩn đâu đây trong một hốc tối nào đó với mũi súng đang chĩa vào gã?

Gã chợt thấy ân hận khi chọn nhầm cái tu viện bỏ hoang này làm điểm hẹn với Nhật Toàn.

Mọi việc trở nên tồi tệ khi chiếc xe của Nhật Toàn đâm vào vách núi. Toàn gục trên tay lái còn con bé ấy thì thoát nạn vào đây...

Càng nghĩ, gã càng tức tối. Nếu mềm mỏng chút nữa hẳn con bé ấy không sợ hãi và hoảng hốt tháo chạy. Chính hành động hăm dọa của gã với khẩu súng trên tay khiến cô ta phản ứng lại...

Mẹ kiếp! Chỉ một cú trượt ngã vì cái hành lang dẫm nước mưa mà tất cả đã toi công.

Cô gái đã vượt khỏi tay gã, gã thấy mình bay bổng lên đầu cảm xuống đất... và khẩu súng nổ vang...

Giờ đây trong lòng gã nguôi lạnh đục vọng mà thay vào đó là sự căm giận pha lẫn lo âu...

Giá như gã chộp được con bé ấy.... thì chuyện gì xảy ra nhỉ?

Hải Thụ khẽch mép bước dò dẫm theo hành lang tăm tối, đôi mắt dán chặt vào bóng đêm và cố phát hiện ra một tiếng động nào chứng tỏ có người đang rình rập...

Gã rón rén đi như một tên trộm, khác xa thái độ hùng hổ trước kia với cây súng trên tay khi lao theo cô gái.

Ôi! Thật nhục nhã. Nhưng thà thế còn hơn mất mạng bởi viên đạn vô tình sẽ được chui ra từ nòng súng ấy nếu như con bé có nó.

Mưa gió vẫn từ bầu trời tối đen ập xuống. Những hạt nước nhảy nhót trên hành lang và bắn vào người gã không chút thương tiếc.

Gã chột đứng lại co mình vì lạnh, cái lạnh từ quần áo ướt thấm sâu vào thịt da khiến gã run lên.

Bất ngờ, một bóng đen vụt qua trước mặt gã rồi mất hút sau cửa phòng bên trái.

Hải Thụ giật mình lùi lại. Trái tim gã như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực, đúng khi đó có tiếng kêu:

- Meo! Meo!

Gã bóp chặt năm tay tức tối gầm gừ:

- Hừm! Đồ quỷ sứ!

Hải Thụ cắn chặt hàm răng, lấy lại tinh thần đi qua những dãy phòng được khóa kín.

Gã dừng lại ở phòng khách. Vẫn không một bóng người, ngoài sự hiện hữu của chiếc điện thoại và cái ống nghe đang đung đưa dưới sợi dây lúc con nhóc ấy quăng lại rồi bỏ chạy.

Gã thất vọng đảo người nhìn lên dãy lầu hình chữ U ôm lấy tu viện, rồi lại xoay mình ngó các hành lang hẹp cạnh cầu thang... Một mê hồn trận im ắng đến lạnh lòng, mênh mông và tràn đầy bóng tối.

Trong tay không một tắc sắt, gã đứng lạng người, lòng bối rối chưa biết mình nên tiến về phía nào.

Đúng lúc ấy, Hải Thụ chợt nghe văng vẳng lời kinh cầu nguyện vang lên từ một nơi nào đó trong tu viện.

Lời cầu kinh thánh thót, trầm bổng quyện cùng gió rít nghe rờn rợn làm sao...

dường như từ trên cao hơn đầu gã.

Hải Thụ ngửa mặt ngó lên cầu thang và giật mình khi thấy có ánh lửa vàng lung linh trên bức vách. Điều này chứng tỏ trên kia có ánh sáng và có người vì giọng cầu kinh vang xuống từ đó...

Gã thoáng chút phân vân, cuối cùng rồi cũng đặt chân lên bậc thang với suy nghĩ:

"Có thể con bé ấy cũng có mặt trên kia!".

Những bậc thang lùi dần sau bước chân của Hải Thụ, nhưng sự hồi hộp càng lúc càng tăng trong lòng gã.

Khi Hải Thụ bước qua bậc thang cuối cùng, cũng là lúc gã điếng hồn đưa tay vịn vào lan can.

Gã choáng váng trước cảnh tượng rùng rợn trong căn phòng rộng lớn của nhà nguyện đang đập vào mắt gã.

Một thân người nằm bất động giữa phòng với những hàng nến trắng được đốt sáng xung quanh...

Hai chân gã chợt run lên như muốn sụm xuống vì không thể đỡ nổi cơ thể của mình khi lời cầu kinh đã ngưng bật và kẻ mặt áo đen trùm kín đầu như một nữ tu đang quỳ trên chiếc ghế xoay về phía gã.

Gã giật bản người, miệng há hốc, như chạm phải một luồng điện cao thế.

Hải Thụ muốn la lên và bỏ chạy nhưng cái âm thanh ấy chưa thoát ra được bên ngoài đã tắt nghẹn lại từ cổ họng... khi gã đối diện với khuôn mặt ma quái ấy.

Quá kinh hoàng, Hải Thụ thụt lùi về phía cầu thang, bước chân gã gần như lếch trên nền gạch.

Rồi bất ngờ, gã xoay mình phóng ào xuống những bậc cấp và lao qua khoảng sân về hướng cổng sắt bất chấp gió mưa ào ạt như phủ xuống đầu mình.

Trong nhà nguyện chột vang lên tiếng chuông inh ỏi.

Hải Thụ thở hồng hộc và dừng lại cạnh chiếc Toyota của mình. Gã cho tay vào túi, xâu chìa khóa xe đã rơi mất.

Gã sừng sốt, cố giật mạnh cửa xe. Nó chẳng buồn nhúc nhích kể từ lúc gã lao ra và sập lại, khi đuổi theo cô gái.

Sự nhớ đến chiếc xe của Nhật Toàn còn nằm bên vách núi, Hải Thụ lập tức lao đi và trong đầu gã lúc này luôn vang lên một ý nghĩ phải thoát khỏi nơi này bằng mọi giá...

Gã cầm đầu bỏ chạy như điên bỏ lại cái tu viện sau lưng với những hình ảnh khủng khiếp và tiếng chuông cầu hồn quái dị...

Trước mặt gã, nơi vách núi cạnh eo biển, chiếc xe của Nhật Toàn đã biến mất.

Gã dáo dác nhìn khắp nơi, ngoài tiếng sóng ầm ì vỗ vào ghềnh đá hòa cùng gió mưa rít bên tai, con đường vắng lặng âm u dọc theo vách núi không một bóng người, bóng xe qua lại...

Tất cả chỉ còn trở lại một mình gã với đêm mưa gió kinh hoàng.

Sự sợ hãi càng lúc càng tăng lên theo trí tưởng tượng hoang tưởng mà lúc này đã hình thành trong đầu gã.

Tiếng chuông vẫn theo gió đuổi theo Hải Thụ. Gã ngoái đầu nhìn về hướng tu viện nhưng chẳng thấy gì ngoài màn mưa và bóng tối.

Hải Thụ gào lên như một kẻ tâm thần rồi lao đầu bỏ chạy. Ở khúc quanh, có ánh đèn pha xe hơi lóe sáng và ập vào mắt gã...

CHƯƠNG 3

Suốt đêm, Vĩnh Huy không sao ngủ được, anh cứ chập chờn thức giấc bởi cơn mê hoảng loạn của cô gái... cho đến gần sáng thì anh cũng chìm vào giấc ngủ ở cuối phòng.

Ánh nắng le lói đầu ngày sau một đêm mưa đang tràn qua ô cửa sổ, hắt mảng nóng vào mặt Vĩnh Huy.

Cảm giác âm ỉ làm anh choàng tỉnh.

Vĩnh Huy nheo mắt vì ánh sáng. Anh đưa tay lên che mặt và nhìn về phía giường ngủ, cô gái đã biến mất.

Vĩnh Huy ngỡ ngàng bật người dậy và nhẹ nhàng bước về phía cánh cửa lớn. Cái chốt khóa đã được mở... nghĩa là cô ấy đã bỏ đi.

Anh bước nhanh ra ngoài, hành lang trống trơn. Chiếc Mazda vẫn đậu sát hiên nhà. Vĩnh Huy thẫn thờ đưa tay dụi mắt.

Anh tỉnh hay mơ? Lẽ nào chuyện xảy ra đêm qua chỉ là một cơn mộng mỵ hoang đường? Còn nếu là sự thật thì cô gái ấy đã bỏ anh để đi đâu?

Cô ấy không phải là Mạc Chiêu Dung của anh hay sao?

Vĩnh Huy thở dài, anh ngơ ngác đưa mắt nhìn về phía ghềnh đá. Những bọt sóng trắng xóa bung cao như hoa nở sau từng đợt sóng. Biển xám xịt một màu buồn tênh và hệt hẳng như lần nghe tin cô ấy...

Không! Không thể nào. Một bóng người con gái đang đi dọc theo triền cát đập vào mắt Vĩnh Huy.

Lao mình chạy theo hướng đó, anh vừa sãi những bước chân dài, vừa kêu to:

- Mạc Chiêu Dung!

Cô gái dừng lại nhìn anh với vẻ ngỡ ngàng lẫn bối rối:

- Anh nhầm rồi! Nhưng có phải vì thế mà anh đã đưa tôi về đây?

Vĩnh Huy khố sở nhìn cô gái.

- Lẽ nào em còn giận anh? Khi em còn sống...

Cô gái lúng túng, bậm môi:

- Tôi không phải là Mạc Chiêu Dung của anh đâu. Tôi là...

Cô chợt ngừng bật khiến Vĩnh Huy ngờ vực hỏi:

- Sao chứ? Em định phịa ra cái tên khác nữa sao?

Cô gái buồn rầu:

- Tôi là Du Thuyết Hoa.

Vĩnh Huy bước tới trước:

- Em gạt anh hả, Chiêu Dung?

Thái độ của Vĩnh Huy khiến cô gái bực bội cau mày:

- Sao anh vẫn không tin lời tôi nói thật. Có thể cô gái tên Chiêu Dung gì đó của anh giống tôi hay ngược lại. Nhưng tôi đâu thể là cô ta được. Tôi đã mang ơn anh giúp tôi đêm qua. Nhưng tôi cảm thấy khó xử vì anh vẫn khẳng khẳng cho tôi là một người khác... khi tôi chưa biết tên anh.

Vĩnh Huy ôn tồn:

- Cứ gọi tôi là Vĩnh Huy. Dường như vừa rồi cô không muốn nói rõ tên mình.

Thuyết Hoa ngấp ngừng nhìn Vĩnh Huy với ánh mắt thăm dò:

- Có thể anh đoán đúng như thế!

Vĩnh Huy nhún vai:

- Một cái tên đẹp! Tại sao cô không muốn người khác biết?

Thuyết Hoa im lặng, cô chưa biết nên nói như thế nào thì có tiếng xe hơi vang lên từ con đường tiến vào ngôi nhà của Vĩnh Huy.

Anh nheo mắt nhìn chiếc xe màu xám đang chạy vào khoảng sân.

Vĩnh Huy nhíu mày nghĩ, trong số những người anh quen, chẳng ai có chiếc xe như vậy. Đó là một chiếc Hyundai nhỏ và đã cũ kỹ.

Dù muốn hay không, anh cũng phải quay về khi biết có người tìm mình, dù là người lạ. Nhưng có nên cho cô ta theo mình hay không? Sao một thoáng lưỡng lự, Vĩnh Huy trầm giọng:

- Có lẽ Thuyết Hoa nên ở đây.

Thuyết Hoa ngó anh rồi lẳng lặng gật đầu.

Cô nhìn theo dáng Vĩnh Huy đi như chạy về phía ngôi nhà của anh.

Khi Vĩnh Huy về đến gần nhà thì chiếc Hyundai xám đã bò sát cạnh chiếc Mazda.

Từ trên xe, một gã mắt xếch, mặt dài như mặt ngựa, da ngăm đen bước xuống.

Gã đưa ánh mắt nhìn vào bên trong rồi chột quay lại khi nhìn thấy Vĩnh Huy.

Nhìn vẻ mặt hất lên của gã và ánh mắt khinh khỉnh đang hướng vào mình, Vĩnh Huy thấy khó chịu.

- Anh tìm ai?

Gã nhếch mép trông thật dễ ghét:

- Dĩ nhiên là không tìm anh rồi.

Giọng xác xược của gã khiến Vĩnh Huy nổi giận, anh bước đến gần gã:

- Thế anh vào đây làm gì?

Từ cabin chiếc Hyundai một cái đầu ló qua ô cửa:

- Sao Quang "móm"? Có tin tức gì không?

Gã tên Quang làu bàu:

- Chờ một chút! Mẹ kiếp...!

Giọng gã cộc lốc:

- Anh có thấy một chiếc Fiat màu trắng, biển số 3422... qua đây không?

Vĩnh Huy trong lòng này giờ đã bức bối trước vẻ xấc láo của gã nên anh nói:

- Tôi đâu có qua tâm đến mấy cái xe qua lại trên đường làm gì chứ, đừng nói chi đến số xe... Anh nên đi hỏi người khác thì hay hơn.

Gã nhún vai khinh khỉnh:

- Chuyện đó tôi đã làm rồi, đâu cần anh nhắc nhở. Thật ra chúng tôi cần tìm một gã đàn ông và con nhóc em nó hơn là chiếc Fiat cỡ lố ấy. Bởi bọn nó có thể phù phép cho chiếc xe lao xuống biển rồi biến mất.

Một ý nghĩ chột lóe lên trong đầu Vĩnh Huy khi anh nghĩ đến Thuyết Hoa... Nhưng rồi anh vội gạt phăng chuyện ấy.

Mọi diễn biến dù rất nhanh trên nét mặt Vĩnh Huy cũng không thoát khỏi ánh mắt dò xét của Quang "móm".

Gã dò dẫm hỏi tiếp:

- Có phải anh đã thấy hai kẻ kia.

Vĩnh Huy lắc đầu dứt khoát:

- Không! Và họ cũng chẳng liên quan gì đến tôi.

Gã rời mắt khỏi anh, nhìn vào nhà rồi quay lại ngó Vĩnh Huy giọng lạnh tanh đầy hăm dọa:

- Hy vọng rằng anh không thấy, không biết tội nó, nếu không anh sẽ hối hận đấy.

Gã xoay lưng bỏ đi về phía chiếc xe và đóng mạnh cửa lại.

Chiếc Hyundai gầm lên và chồm về phía cổng và mất hút sau khúc quanh với lớp bụi mù.

Vĩnh Huy đứng lặng người vì tức tối khi nhớ đến thái độ côn đồ và ngạo mạn của gã kia... nhưng chẳng hiểu sao hôm nay anh lại kiên nhẫn chịu đựng được chuyện ấy chứ?

Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên sau lưng Vĩnh Huy:

- Bọn họ đi rồi hả anh?

Vĩnh Huy ngỡ ngàng quay lại, Thuyết Hoa đang nhìn anh với ánh mắt lo lắng.

Vĩnh Huy trầm ngâm:

- Phải! Bọn chúng đã bỏ đi. Nhưng có trở lại hay không tôi chẳng đoán được.

Thuyết Hoa dò dẫm:

- Có chuyện gì vậy?

Bóp những ngón tay vào nhau, Vĩnh Huy nhíu mày:

- Chúng đang tìm một người đàn ông và một cô gái đi trên chiếc Fiat trắng biển số 3422... gì đó. Tôi quên rồi! Chán thật!

Thuyết Hoa tái mặt như có vật gì đè nặng vào ngực mình, cô loạng choạng đứng không muốn vững làm Vĩnh Huy hốt hoảng đỡ lấy Thuyết Hoa, anh dìu cô về phía hành lang, giọng ân cần:

- Dường như cô vẫn chưa được khỏe lắm!

Thuyết Hoa chống chế:

- Tôi hơi choáng thôi.

Vĩnh Huy vẫn nhỏ nhẹ:

- Có lẽ cô nên vào nhà nằm nghỉ là tốt nhất. Cô đừng ngại. Sau đó cô muốn đi đâu thì tôi sẽ đưa đi.

Để mặc cho Vĩnh Huy dìu mình về phía chiếc giường mà lúc nãy cô vừa thức dậy.

Thuyết Hoa mệt mỏi ngã mình xuống:

- Tôi làm phiền anh quá.

Vĩnh Huy thật tình:

- Ô! Không đâu! Có cô căn nhà như ấm hơn.

Thuyết Hoa ngượng ngùng:

- Tôi... đâu có quan trọng như vậy. Anh khéo đùa.

Vĩnh Huy chống tay lên cửa sổ đưa mắt băng quơ nhìn ra biển, nơi những con tàu dật dờ trên sóng nước xa xa. Giọng anh trầm lắng:

- Từ ngày Chiêu Dung mất tích căn nhà trống vắng đến lạnh tanh. Nhiều lúc tôi muốn tìm một nơi khác... Nhưng suy đi nghĩ lại tôi vẫn ở lại, vì đây là nơi cô ấy quay về. Hơn nữa nó cũng có kỷ niệm của hai chúng tôi.

Thuyết Hoa chột tò mò. Cô quên bằng những chuyện vừa qua... Và lại cô cũng muốn biết cô gái tên Chiêu Dung kia là gì của Vĩnh Huy anh lúc nào anh cũng nhắc đến cô ta như thế.

Cô buột miệng:

- Mặc Chiêu Dung là vợ anh?

Vẫn không quay lại, Vĩnh Huy nói:

- Cô muốn nghĩ thế nào cũng được.

Thuyết Hoa thắc mắc:

- Tôi không hiểu.

Giọng anh cay đắng:

- Nếu không vì chuyện ấy xảy ra, chúng tôi đã cưới nhau.

Thuyết Hoa thở dài:

- Buồn thật! Chắc là anh yêu cô ấy lắm!

Vĩnh Huy sâu lắng nói:

- Cô ấy là một nửa của tôi.

- Thế tại sao anh vẫn nhầm tôi với cô Chiêu Dung?

Vĩnh Huy quay lại nhìn Thuyết Hoa:

- Bởi hai người rất giống nhau, giống nhau đến nỗi tôi không ngờ được.

Thuyết Hoa chống tay lên giường, cô dựa lưng vào gối, cố chịu đựng cái nhìn của Vĩnh Huy.

- Giờ anh còn ý nghĩ đó không?

Vĩnh Huy khẽ cười:

- Có hay không Thuyết Hoa cũng thừa hiểu mà đâu cần tôi phải khẳng định. Tuy nhiên những ai từng quen biết Chiêu Dung khi họ gặp Thuyết Hoa thì cũng nhận lầm như tôi thôi.

- Anh khéo biện hộ cho mình nhỉ! Lẽ nào giữa tôi và Chiêu Dung giống nhau đến mức độ anh không thể thấy chúng tôi có những điểm khác biệt nào sao?

Vĩnh Huy buông mình ngồi xuống ghế.

- Giờ thì tôi đã nhận ra rồi. Nhưng tôi vẫn chưa hiểu tại sao đêm qua cô lại rơi vào tình trạng như vậy? Cô đã gặp chuyện gì đến nỗi phải bỏ chạy như thế?

Thuyết Hoa tựa cằm vào lòng bàn tay, giọng đả đò:

- Anh tò mò muốn biết sự thật hay anh muốn giúp tôi?

Vĩnh Huy nhún vai đứng lên:

- Nếu cô không nói thì thôi. Thật ra vì cú điện thoại ấy mà tôi đã đến tu viện.

Nhưng vẫn không hiểu ai lại gọi cho tôi vào giờ ấy và thật quái dị là ngoài tiếng súng nổ, tiếng chuông, tiếng chó tru...

không có tiếng người.

Thuyết Hoa vẫn lặng thinh, ký ức hình ảnh như một cuộn phim được quay chậm trong đầu cô. Cô chợt tự hỏi có nên tin vào Vĩnh Huy không, khi chính anh là người đã cứu cô trong mưa gió đêm qua? Bây giờ, ngoài anh ra ai có thể giúp đỡ cô trong lúc này? Và lại Vĩnh Huy cũng không phải là người xấu, nếu không cô đã trả giá cho việc qua đêm ở ngôi nhà này rồi.

Tuy nhiên, mỗi người có một hoàn cảnh và số phận riêng của mình... Liệu anh ta sẽ nghĩ gì khi nghe cô kể lại?...

Cô xoay người, nằm úp mặt vào vách.

Khi nghe tiếng chân Vĩnh Huy xa dần ngoài hành lang. Du Thuyết Hoa bật khóc nức nở... Những giọt nước mắt chảy dài trên gò má như muồn cuốn trôi những muộn phiền lo lắng trong cô.

CHƯƠNG 4

Nhật Toàn lớp ngóp bò lên khỏi mặt nước trước khi chiếc xe kịp chúi mình lặn xuống vùng biển sâu.

Gã ngồi bất động, nhìn trân trân xuống hố nước xanh thẫm vừa nuốt chửng chiếc xe và rùng mình lúc hiểu rằng mình vừa thoát chết?

Gã chỉ nhớ lại được lúc chiếc xe đâm mình vào vách núi... còn tại sao nó lặn xuống chỗ này thì gã không thể nào hiểu nổi. Vì lúc tỉnh dậy gã đã thấy mình và chiếc xe như được treo lơ lửng giữa trời và biển bên vách đá.

Nghĩa là gã đã bất tỉnh suốt mấy giờ liền mà chẳng có ai đi ngang qua phát hiện tình trạng nguy ngập của gã.

Một chút gì mẫn mẫn trên môi, Nhật Toàn đưa tay vuốt mặt, suýt chút nữa gã đã hét lên khi thấy máu dính đầy tay. Gã lầm bầm:

- Hừm! Lẽ nào mình lại bị thương.

Gã lần tay lên đầu sờ soạng khắp nơi và nhẹ nhõm khi biết mình chỉ bị một vết rách không nặng lắm.

Cúi mặt xuống, gã vốc nước vào hai bàn tay và xoa nhanh rồi chớp chớp đôi mắt cay xè nhìn lên trời cao phía con đường.

Nhật Toàn uể oải đứng dậy gã luồn lách trèo qua những mỏm đá leo dần lên trên.

Khi đến nơi, Nhật Toàn lướt nhanh ánh mắt về phía con đường, vài chiếc xe vượt qua trước mặt gã và biến mất ở đoạn cong.

Gã tức tối nhìn mặt lúc xác định được nơi mình lạc tay lái đâm xe vào vách núi rất gần với tu viện Thérésa.

Cũng bởi đêm qua trời tối và cơn mưa ập xuống quá bất ngờ cùng với men rượu mà gã nốc trước đó đã làm gã chệnh choáng. Dẫn đến hậu quả khủng khiếp, suýt chết.

Nhưng Du Thuyết Hoa lúc này ở đâu chứ? Sao con bé ấy không đi tìm gã? Hay nó đang oán hận gã vì chính gã đã sắp xếp mọi chuyện để đưa nó đến với Hải Thụ.

Trước khi bất tỉnh gục trên tay lái, Nhật Toàn còn nghe Thuyết Hoa lay gọi gã và hét lên rồi đẩy cửa lao ra ngoài. Chẳng Thuyết Hoa tưởng gã đã chết.

Nhật Toàn vừa đi vừa suy nghĩ cho đến lúc gã thấy mình đang đứng trước con đường rẽ vào tu viện Thérésa lúc nào không hay.

Và điều làm gã ngạc nhiên là chiếc Toyota của Hải Thụ còn đậu gần cánh cổng.

Một nụ cười dung tục nở trên môi, gã bước gần đến phía chiếc xe và đưa mắt ngó vào trong nhưng không có ai.

Gã chột nhú mày nghĩ, lẽ nào Hải Thụ và Thuyết Hoa ngủ lại trong tu viện hoang vắng. Hẳn đâu phải là dân cái bang ăn bờ ngủ bụi. Đây đúng là chuyện lạ hiếm thấy.

Sau một chút đắn đo, cuối cùng Nhật Toàn bước qua cổng sắt. Cái tu viện rộng thênh thang không một bóng dáng người đang tràn ngập ánh nắng trên khoảng sân đầy cỏ dại.

Đang ngơ ngác ngó quanh, Nhật Toàn chột thấy một vật gì lấp lánh trên mặt đất. Gã bước tới và cúi xuống. Đó là xâu chìa khóa có gắn hình con thỏ trắng mà gã từng thấy trên tay Hải Thụ.

Lúc này dường như đầu óc Nhật Toàn tỉnh hẳn, gã mơ hồ nhận ra điều gì bất thường đã xảy ra. Chuyện gì đã làm Hải Thụ đánh rơi chìa khóa

xe? Rồi gã chợt nhớ đến Thuyết Hoa, gã giật mình lo lắng, cả con bé ấy ra sao?

Chẳng nghĩ gì thêm nữa, Nhật Toàn đi nhanh qua sân và bước dọc hành lang suốt những căn phòng, tất cả đều vắng lặng.

Đúng lúc gã dừng lại dưới chân cầu thang và ngược mắt nhìn...

Suýt nữa gã thét lên khi thấy một người mặc bộ đồ đen như các nữ tu đang đứng quay lưng về phía gã, ống tay áo dài phất phơ trong gió và dường như kẻ ấy bị cụt tay.

Nhật Toàn thu hết can đảm, lên tiếng:

- Làm ơn cho tôi hỏi.

Kẻ mặt đồ đen vẫn đứng bất động...

Sau một thoáng đợi chờ, Nhật Toàn không còn kiên nhẫn nữa, gã nhắc lại câu nói của mình... Và lần này thì kẻ kia quay lại.

Gã há hốc mồm, chơi vơi thụt lùi lại và phóng nhanh ra ngoài, suýt chút nữa gã đâm đầu vào cổng sắt.

Nhật Toàn luồn mình vào chiếc Toyota rồi mở máy lao đi.

Thật khủng khiếp! Trong đời gã chưa bao giờ chứng kiến một bộ mặt quái dị đến ghê rợn với hai hốc mắt trắng dã.

Thật ra, đó là người hay ma, lẽ nào giữa ban ngày mà gã lại hoa mắt nhìn lầm được.

Cái đầu gã chợt trở nên trống rỗng, kim đồng hồ chỉ tốc độ qua số một trăm. Gã cảm thấy nhẹ nhõm vì với tốc độ này chả có ma nào theo kịp và cũng chẳng có gì phải sợ vì đã bỏ cái tu viện ấy xa lắc sau lưng.

Ngay lúc đó, Nhật Toàn chợt phát hiện trước mặt nhiều bóng người lơ nhố trên đường. Gã hốt hoảng cho xe chạy chậm lại rồi thò đầu nhìn ra khi chiếc xe lướt qua đám đông có lẫn người mặc sắc phục.

Nhật Toàn đập thẳng và buột miệng hỏi một người đứng gần đó:

- Chuyện gì vậy?

- Một người đàn ông bị xe đụng đêm qua vừa mới bị phát hiện.

Gã tò mò:

- Có bị sao không?

Kẻ kia nhún vai:

- Tôi vừa mới đến cũng không rõ lắm, nhưng xe cứu thương đã chở đi rồi.

Nhật Toàn thở mạnh, nếu là phụ nữ có thể gã sẽ lo lắng vì nghĩ tới Thuyết Hoa.

Nhưng nạn nhân là đàn ông, chẳng liên quan gì để gã phải bận tâm.

Nhật Toàn nhấn ga cho xe lăn bánh.

Gã phải tìm Hải Thụ trả lại chiếc Toyota cho hẵn và lấy số tiền đã giao hẹn rồi gã mới quay về nhà mình.

Có tiền gã mới yên thân với bọn Khánh "trọc", kẻ chủ nợ dữ dằn đầy tai tiếng.

Sau hơn mười phút, gã dừng chiếc Toyota trước căn nhà hai tầng, kiến trúc cầu kỳ với trụ cổng lát đá trắng.

Nhật Toàn đưa tay ấn chuông đến lần thứ hai, nhưng cánh cửa bên trong vẫn đóng kín.

Gã cảm thấy bồn chồn, nghĩa là Hải Thụ không có mặt ở nhà và cũng không có ở tu viện Thérésa, cả con nhóc Thuyết Hoa cũng vậy. Hay cả hai đứa đang say ngủ trong kia?

Nhật Toàn định bấm chuông lần nữa nhưng gã chợt cảm thấy có điều phi lý mà gã vừa nghĩ ra.

Không thể vì đánh mất chìa khóa và Hải Thụ và Thuyết Hoa đội đi bộ về nhà được. Lẽ nào hai kẻ ấy còn lang thang ở một nơi nào đó?

Gã liếc nhìn đồng hồ, buổi sáng đang trôi qua trong nỗi đợi chờ thấp thỏm. Cuối cùng gã bực bội leo lên xe lái về nhà mình.

Căn nhà với giàn hoa giấy đỏ lắc lư trong gió hiện ra trước mặt gã. Nhưng cánh cổng lại bị mở toang hoác. Hai chiếc mô tô 125 phân khối dựng trên sân. Một gã mang kính đen đang ngồi gác chân lên xe.

Nhật Toàn hốt hoảng dậm thắng chiếc Toyota, bốn bánh xe cày xuống mặt đường, gã xoay nhẹ tay lái tìm cách quay trở lại.

Ngay lúc ấy, gã mang kính nhếch mắt về phía Nhật Toàn. Nhưng rồi hấn lại xoay mặt vào nhà khi có hai tên khác từ phía trong vừa bước ra.

Dù khoảng cách khá xa, nhưng gã vẫn nhận ra kẻ mặc áo carô, quần kaki xanh, tai đeo một chiếc khoen vàng là Thụy "trắng", người của Khánh "trọc" chuyên đi đòi nợ và sẵn sàng làm theo lệnh của Khánh.

Nhật Toàn mím chặt môi, gã gác mạnh tay lái, tạm thời phải lánh mặt và biến khỏi nơi đây trước khi quá muộn.

Nếu như gã có trong tay số tiền Hải Thụy hứa sẽ đưa cho gã, dù không trả được hết số nợ của Khánh "trọc" thì gã cũng chưa cần đến trốn chạy...

Nhưng đi đâu? Nhật Toàn cố tìm trong trí nhớ mình tên một người quen, một địa chỉ mà gã cảm thấy tin cậy được. Rồi gã chán nản cho xe lao đi với cái đầu rỗng tuếch và căng thẳng.

Gã lái chiếc Toyota lang thang khắp nơi chẳng có bến bờ, vô định như một tài xế taxi đi rong đón khách, rồi gã ghé nhà tìm Hải Thụy lần nữa.

Mặc cho gã bấm chuông, cánh cửa vẫn đóng kín như căn nhà hoang. Lần này thì Nhật Toàn thất vọng thật sự. Gã tức tối khi nghĩ Hải Thụy lừa gã dẫn Thuyết Hoa đi mà không giao tiền như lời cam kết. Nhưng hai kẻ ấy đi đâu khi bỏ lại chiếc xe trong tu viện?

Hải Thụy thừa biết gã rất cần tiền trong thời điểm này... Vậy mà hấn cố tình chơi khăm gã để gã đang trở thành bạn nhân của Lâm Khánh.

Nhưng cũng có thể Hải Thụ nghĩ rằng gã đã chết khi lao xe vào vách núi qua lời kể của Thuyết Hoa khi hấn gặp con bé ấy...

nên hẳn chẳng còn phải quan tâm đến số tiền phải đưa cho gã như thỏa thuận, cũng như gặp gã.

Tuy nhiên, càng nghĩ, Nhật Toàn càng khó hiểu trước sự mất tích của Thuyết Hoa và Hải Thụ khi chiếc Toyota vẫn còn nằm ở tu viện.

Giờ gã chẳng còn hy vọng gì bám vào Hải Thụ. Cách duy nhất là xoay xở cho mình một chốn nương thân thoát xa tầm tay bọn quý sứ kia càng nhanh càng tốt.

Đúng lúc này, một địa chỉ lóe lên trong đầu gã.

CHƯƠNG 5

Thuyết Hoa đẩy cửa bước ra ngoài, buổi chiều xuống thật chậm, biển xanh thẫm.

Mùi nồng mặn của hơi nước theo gió tỏa khắp không gian, một cảm giác sáng khoái ập đến với Thuyết Hoa.

Cô đi dọc hàng hiên và ngỡ ngàng khi thấy Vĩnh Huy dựa lưng vào một gốc cây đầy bóng mát, mặt hướng về phía ghềnh đá, nơi có những mảng bọt trắng xóa khi sóng dồn dập vỗ vào.

Dù cô bước rất nhẹ, nhưng Vĩnh Huy vẫn nhận ra và quay lại.

- Thuyết Hoa thấy thế nào?

Cô ngập ngừng một lát rồi nói:

- Ở đây yên tĩnh và thơ mộng quá.

Vĩnh Huy nhếch môi:

- Nếu ở một mình, cô sẽ không nghĩ như vậy đâu. Cô sẽ buồn... đến nản lòng đấy, và đêm về có khi còn... sợ nữa.

Thuyết Hoa nhú mày khó hiểu:

- Biết vậy sao anh vẫn ở đây? Có chuyện gì mà phải sợ chứ?

Vĩnh Huy trầm ngâm:

- Chẳng hiểu nên nói như thế nào nữa vì cô cũng đâu có ở đây lâu để... sợ...

Anh chợt ngừng lại nhìn Thuyết Hoa và dò dẫm:

- Tôi nói có đúng không?

Thuyết Hoa thở dài, tay tựa vào lan can:

- Có lẽ tôi cũng phải trở về nhà mình.

Nhưng...

Thuyết Hoa ngập ngừng làm Vĩnh Huy thắc mắc:

- Đường như cô gặp phải điều gì khó xử nên có chuyện đáng tiếc xảy ra đêm qua và cô ngại về nhà.

Thuyết Hoa khẽ giật mình, cô ấp úng:

- Tôi bỏ nhà đi vì có chuyện không vui.

Vĩnh Huy nhún vai:

- Tôi chưa đoán là chuyện gì nhưng có lẽ nó nghiêm trọng hơn lời cô vừa nói. Nếu không cô không hốt hoảng chạy giữa trời đêm mưa gió như vậy. Chuyện gì đã xảy ra với cô tại tu viện Thérésa?

Thuyết Hoa lặng thinh, cô bối rối thật sự khi chính cô vẫn chưa giải quyết được những thắc mắc mà cô mang đến cho Vĩnh Huy.

Suốt thời gian nằm vật vờ trên giường với nỗi trăn trở mình không thành thật với người mình mang ơn đã làm cô ray rứt.

Bây giờ cứ nói những gì cần nói có xấu hổ đâu nếu như anh ta biết cảm thông được nỗi đau khổ của cô vừa trải qua và suýt chút nữa đã đánh mất đời mình trong tay quỷ dữ. Mà kẻ tiếp tay đẩy cô vào hoàn cảnh ấy chính là Nhật Toàn, người có quan hệ thân thiết với cô.

Thuyết Hoa bậm môi khẽ khàng:

- Tôi đã bị lừa đến tu viện Thérésa để bán lấy một số tiền. Nhưng may mắn là tôi chạy thoát được.

Nhìn vẻ mặt đáng thương của Thuyết Hoa, Vĩnh Huy thấy xót xa. Anh cảm phản hồi:

- Ai đã lừa cô như thế?

Thuyết Hoa đau đớn nhìn Vĩnh Huy:

- Đó là một người thân của tôi, tên Nhật Toàn.

Vĩnh Huy nhếch môi:

- Tại sao hẳn lại làm chuyện đốn mạt và vô nhân tính như vậy?

- Bởi anh ta cần tiền trả nợ.

Vĩnh Huy nhíu mày:

- Kẻ bỏ ra tiền ấy với mục đích xấu xa bí ối kia là ai?

Thuyết Hoa chua chát nói:

- Đó là một người làm ăn chung với Nhật Toàn. Trước kia hẳn đã nhiều lần tán tỉnh tôi... tôi đã nói chuyện đó với Nhật Toàn, nhưng anh ấy chỉ âm ừ và phớt lờ.

Bây giờ tôi mới hiểu tại sao.

Vĩnh Huy tò mò lẫn thắc mắc:

- Nhật Toàn là gì với cô?

- Toàn là anh bà con với tôi, bố mẹ tôi đã mất rồi.

Vĩnh Huy chột chạnh lòng khi thấy dòng nước mắt rơm rớm trên mặt Thuyết Hoa. Giọng anh dẫn đo.

- Nơi ấy chẳng còn an toàn cho cô nữa.

Thuyết Hoa rầu rĩ:

- Nhưng tôi biết đi đâu bây giờ và chắc gì Nhật Toàn còn sống.

Vĩnh Huy chột giật mình, anh dăm dăm nhìn Thuyết Hoa:

-Ồ! Đêm qua xảy ra tai nạn gì sao?

Giọng Thuyết Hoa đầy sợ hãi:

- Sau một cú va chạm mình khiến tôi choáng tỉnh và kinh hoàng khi thấy Nhật Toàn nằm gục trên tay lái, chiếc Fiat đâm vào vách núi cạnh

eo biển.

Cô khẽ ngừng lại rồi nói tiếp:

- Sau nhiều lần lay gọi nhưng anh ta vẫn bất động, quá hoảng sợ tôi lao ra khỏi xe hy vọng gặp một ai đó ngang qua.

Nhưng vô ích, vừa lúc ấy tôi cũng rất ngạc nhiên khi nhận ra không phải là con đường đi về nhà tôi. Trong gió mưa tầm tã như vậy, tôi chợt nhận ra mình đang đến gần một tu viện nhờ vào ánh sáng của những tia chớp từ bầu trời chiếu vào tấm thảm nơi cánh cổng.

Vĩnh Huy buột miệng:

- Và cô đã chạy vào đó để cầu cứu.

Thuyết Hoa gật đầu:

- Phải! Vì tôi định ninh trong đó thế nào cũng có người. Nhưng tôi đã lầm, bốn bề tối đen vắng ngắt không có một ai.

Vĩnh Huy thắc mắc:

- Lẽ nào cái tu viện ấy bỏ hoang?

Thuyết Hoa hăng giọng:

- Cho đến giờ tôi cũng không dám bảo rằng có người ở hay không, nhưng giữa những tiếng sấm chớp âm ì, gió mưa rào rạt, tôi nghe văng vẳng tiếng cầu kinh rồi tiếng chuông rền rợn chả biết từ đâu vọng đến. Ngay khi ấy tôi nhận ra mình đang đứng trước phòng khách, nơi có máy điện thoại nằm trơ trơ giữa bàn. Vừa mừng vừa lo sợ tôi vội nhấn vào số điện thoại người quen. Nhưng khi nhận biết mình đã nhấn nhầm số cuối cùng của máy nào khác, tôi định nhấn trở lại thì...

Vĩnh Huy ngắt lời:

- Có người xuất hiện và cô đã bỏ chạy.

Thuyết Hoa ngạc nhiên:

- Sao anh đoán được như vậy?

Vĩnh Huy nhún vai:

- Bởi tôi chẳng nghe tiếng một người nào cả khi tôi nhắc máy lên... ngoài tiếng chó... tiếng chuông, còn cả tiếng súng nổ làm tôi bàng hoàng tỉnh ngủ hẳn vì hiểu rằng có chuyện đáng sợ đã xảy ra ở đầu dây bên kia. Nên tôi vội vàng hỏi ngay tổng đài để biết nơi nào vừa gọi cho tôi.

Thuyết Hoa buồn bã:

- Ngay khi ấy tôi nhận ra một người nhào tới với khẩu súng ngắn trên tay. Quá sợ hãi tôi lập tức bỏ chạy. Đến lúc đó hẳn đuổi theo và la to tôi mới đứng lại khi nhận ra đó là Hải Thụ.

Vĩnh Huy thở mạnh:

- Bọn chúng đã âm mưu hãm hại cô?

- Phải! Hải Thụ nhào tới ôm lấy tôi. Dù hơi ngỡ ngàng nhưng tôi vẫn nhận ra ý đồ xấu xa qua hơi thở dồn dập và ánh mắt ham muốn của hắn. Tôi quyết liệt chống cự và thoát khỏi hắn. Nhưng hắn cũng lẹ làng chặn ngang con đường thoát ra hướng cổng của tôi.

Thuyết Hoa lơ đãng nhìn ra xa:

- Và lúc đó hẳn mới rõ sự thật tại sao hắn có mặt nơi đây khi thấy chiếc Fiat ngoài kia. Vì hắn phải bỏ ra một số tiền để Nhật Toàn gạt tôi uống thuốc ngủ và đưa tôi đến điểm hẹn này cho hắn. Trước ánh mắt bàng hoàng ngỡ ngác của tôi hắn lập tức nhào tới quyết tóm cho được tôi. Bất ngờ một tia chớp sáng rực từ trên cao xẹt xuống, Hải Thụ chóa mắt trượt chân...

Thuyết Hoa thần thờ nói tiếp:

- Tôi nghe tiếng thân hình gã nện thẳng xuống đất và điếng hồn khi tiếng súng vang lên. Đôi tai tôi như điếc đặc. Tôi ngỡ ngác như một kẻ mất hồn rồi ôm đầu bỏ chạy mà chả hiểu chạy đi đâu... cho đến khi tỉnh

giấc mới nhận ra đang nằm trên giường nhà anh và mặt trời nhô lên từ ngoài ô cửa...

Vĩnh Huy nheo nheo ánh mắt nhìn Thuyết Hoa:

- Lúc ấy cô cảm thấy thế nào?

Thuyết Hoa ngượng ngùng:

- Dĩ nhiên là tôi hốt hoảng lẫn ngạc nhiên khi thấy mình đang trong một căn nhà lạ... Nhưng sau đó tôi đã nhớ lại và lờ mờ đoán hiểu mình đã thoát nạn.

Vĩnh Huy khẽ trách:

- Thế mà cô lẳng lặng rời khỏi nhà nhưng không một lời báo trước.

Thuyết Hoa lí nhí nói:

- Bởi lúc ấy tôi thấy anh đang say ngủ.

Giọng anh vui vẻ:

- Tôi đùa thôi! Thật ra lúc ấy, nếu có đánh thức chắc gì tôi dậy nổi.

Thuyết Hoa ngạc nhiên:

- Sao thế?

- Bởi tôi vừa chợp mắt lúc trời gần sáng vì suốt đêm qua cô luôn trăn trở và mê sảng.

Thuyết Hoa đỏ bừng mặt lúng túng:

- Không ngờ! Thật xấu hổ khi tôi đã làm phiền anh.

Vĩnh Huy nhếch môi:

- Ồ! Có sao đâu! Chiêu Dung cũng có lúc rơi vào tình trạng như vậy trong thời gian cô ấy ở đây. Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa khám phá ra những điều bí ẩn xảy ra ở đây.

Thuyết Hoa chột tò mò nhìn Vĩnh Huy:

- Sao chứ? Ở đây có chuyện gì không ổn hả?

Vĩnh Huy trầm giọng:

- Cô sợ sao?

- Chưa biết, nhưng dù sao nơi đây vẫn tốt hơn là quay về nhà.

Vĩnh Huy thật tình nói:

- Nếu cô không ngại thì cứ tạm thời ở đây, sau đó sẽ tính vì theo tôi đoán có thể cô sẽ gặp rắc rối nếu như Nhật Toàn và Hải Thụ bị chuyện gì đó ảnh hưởng đến tính mạng thì cảnh sát sẽ cho người tìm cô ngay.

Thuyết Hoa tái mặt, cô run rẩy nói:

- Nhưng tôi đâu có hại hai người ấy...

Vĩnh Huy ôn tồn:

- Đó là công việc mà cảnh sát phải làm cho rõ sự thật với những người nào có liên quan. Tuy nhiên, nếu cô không gây tội ác, chuyện gì cô phải sợ chứ?

Anh im lặng quan sát Thuyết Hoa rồi nói tiếp:

- Cô còn nhớ hai gã côn đồ lái chiếc Hyundai lúc nãy chứ, có phải bọn đó tìm cô và Nhật Toàn không?

Thuyết Hoa thắc mắc:

- Phải, chiếc Fiat biển số 3422... là xe của chúng tôi. Nhưng tại sao bọn ấy lại tìm tôi và Nhật Toàn chứ?

- Cô không nhận ra hai gã đó?

Cô lắc đầu:

- Tôi chưa gặp bọn chúng.

Vĩnh Huy suy nghĩ một lát rồi nói:

- Nếu vậy có thể bọn chúng tìm Nhật Toàn. Nhưng khi đến nhà chúng chẳng gặp ai nên chúng nghĩ hai người đã bỏ trốn.

Còn tại sao chúng tìm Nhật Toàn thì chuyện ấy chỉ có hần mới biết rõ. Có thể vì tiền bạc, vì công việc làm ăn, hay oán thù gì đó... Tuy nhiên, khi chưa rõ tại sao Thuyết Hoa nên tránh mặt bọn chúng bởi đó là những kẻ không lương thiện chút nào.

Thuyết Hoa buột miệng:

- Anh ngại khi đụng chạm với bọn đó?

Vĩnh Huy nhếch môi:

- Không. Tôi chỉ lo lắng cho cô thôi.

Thuyết Hoa xúc động nói:

- Tôi... tôi không biết phải nói sao nữa.

Vĩnh Huy nghiêm túc nói:

- Cô nên nói thật những gì mình biết về Nhật Toàn và mối quan hệ của anh ta. May ra chúng ta tìm cách thoát khỏi sự rắc rối hiện nay.

Vĩnh Huy nói xong đứng lên nhìn Thuyết Hoa:

- Còn bây giờ tôi vào nhà tìm cái gì đó ăn vì tôi nghĩ chúng ta cũng đói rồi.

Thuyết Hoa bước theo Vĩnh Huy và nói:

- Tôi sẽ phụ anh làm bếp vậy.

CHƯƠNG 6

Lâm Khánh gầm gừ ngó Thụy "trắng":

- Mà nói sao? Thằng nhãi ấy và con nhóc kia đã biến mất?

Thụy "trắng" nhún vai nói:

- Phải! Trong căn nhà bọn nó chẳng có thứ gì đáng giá để chúng ta bán ve chai.

Khánh nổi nóng quát:

- Câm mồm lại! Giờ không phải là lúc để bọn mày đùa.

Thụy "trắng" tiu nghỉu:

- Nhưng tôi nói thật đấy!

Lâm Khánh chấp tay sau lưng bước quanh căn phòng, mặt hần hăm hăm trông thật dữ dội:

- Hừ! Nó lừa tao hùn hạp làm ăn với nó trong chuyến hàng ấy... rồi tiền nó nợ và vay mượn chưa trả mấy tháng nay... cứ khất hẹn ngày trả.

Lâm Khánh hần học nói tiếp:

- Bây giờ bỗng dưng nó hô biến tụi mày nghĩ tao có điên lên không? Nó cố tình chơi tao "sụm" đấy.

Thụy "trắng" bóp hai tay vào nhau:

- Nó không thoát được đâu, tôi sẽ tìm được nó mà.

Lâm Khánh tức tối:

- Nhưng bây giờ nó đã bốc hơi và đang cười vào mặt chúng ta mà tụi mày chẳng làm gì được nó.

Thụy "trắng" vẫn nhẫn nhục nói:

- Giờ thì chưa, nhưng sớm muộn gì thì nó cũng rơi vào tay chúng ta. Anh hai cứ tin đi. Trước hết chúng ta nên rà xem Nhật Toàn và con nhóc ấy quan hệ với ai... những nơi nào chúng có thể chạy đến lánh nạn.

Lâm Khánh nhìn Thụy "trắng", gã tay sai đắc lực và có đầu óc nhất trong bọn chúng.

- Mày khá lắm! Cho người đi thu nhập những thông tin ấy ngay.

Thụy "trắng" gật đầu bước ra ngoài.

Lâm Khánh chợt nhớ đến một người. Khi tiếng chân của chúng xa dần ngoài sân, Lâm Khánh nhắc máy điện thoại và nhấn số...

Tiếng chuông ở đầu dây bên kia reo vang, gã nhóng tai nghe và chờ đợi nhưng chả có ai nhắc máy. Gã bực bội đập ống xuống và bước ra khỏi phòng.

Ngay lúc ấy, chiếc Hyundai đồ xịch trước cửa, Quang "móm" bước xuống.

Vừa thấy Lâm Khánh gã nói ngay:

- Tụi tui đã lượn một vòng những nơi nghi ngờ nhưng chả ai thấy bóng dáng anh em Nhật Toàn cũng như chiếc Fiat.

Lâm Khánh hất mặt hỏi:

- Đó là những nơi nào, mày thử nói xem.

Quang "móm" thản nhiên nói:

- Vũng Cá mập và eo biển Ngàn sao...

Lâm Khánh cau mày:

- Chậc! Thế đòi Gió và cái tu viện vắng vẻ hai đứa mà có để mắt đến chưa?

Quang "móm" lúng túng:

-Ồ! Cái tu viện ấy đâu có ai dạt dột chui vào, còn đỉnh Gió cũng vắng teo du khách, mục chủ quán trọ đang tìm người sang nhượng.

Lâm Khánh ném điều thuốc đang hút xuống đất, gãi dùng gót giày giẫm lên và nhếch mép:

- Hừm! Chính những chỗ đó mới là nơi ẩn náu an toàn nhất. Nhưng lẽ nào...

Quang "móm" lưỡng lự:

- Nếu anh Hai nghi ngờ tụi nó có khả năng ở đó, tụi tui sẽ đi ngay đến đấy.

Khoát tay thật nhanh, Lâm Khánh ngăn lại:

- Khoan đã! Giờ tao cần tụi mà đến nhà Hải Thụ xem sao.

Quang tỏ vẻ hiểu ý Khánh:

- Người ta đồn rằng Hải Thụ có quan hệ tình cảm với con nhóc ấy và gã cũng là bạn Nhật Toàn, anh hai đã đi đúng hướng rồi. Nhưng chắc gì gã chịu hở miệng dù có biết rõ tụi kia lẩn trốn ở đâu.

Lâm Khánh nổi quạu nói:

- Chuyện đó để tao lo, tao biết phải làm gì mà. Việc của hai đứa mà là phải xem Hải Thụ có nhà không Quang "móm" ngạc nhiên:

- Sao anh hai không điện cho gã?

- Không ai bắt máy. Lâm Khánh nói cộc lốc.

Quang "móm" thừa hiểu nên biến khỏi đây ngay. Gã xoay lưng bước nhanh tới chiếc Hyundai.

Trở vào phòng, Khánh buông thân hình phịch phịch ngồi xuống ghế, lòng gã đầy bức bối khi nghĩ một ngày sắp trôi qua mà tin tức về Nhật Toàn vẫn mịt mù. Khi tiếng điện thoại reo lên. Gã vươn tay chộp ống nghe:

- Alô!

Giọng Quang hớn hờ vang lên bên kia đầu dây:

- Chẳng biết có chuyện gì mà trước nhà Hải Thụ có cảnh sát.

Lâm Khánh giật mình, gã nhồm mông lên:

- Không nghe ngóng được gì sao?

- Tui tui không dám đến gần vì... hình sự quá.

Lâm Khánh lo lắng quát vào ống nghe:

- Xéo khỏi nơi đó ngay lập tức. Mẹ nó!

Gã ngắt máy, ngồi thừ ra mà trong lòng nóng như lửa đốt. Lẽ nào cảnh sát đã sờ đến chuyện làm ăn của Hải Thụ?

Mà một khi họ chạm đến hãn, gã cũng chẳng yên thân. Đúng là tai họa đang đến gần.

Nhưng sự thật có như gã nghĩ và đoán hay không? Bây giờ Hải Thụ đang ở đâu?

Gã vừa lo âu, vừa tức tối dấm mạnh xuống mặt bàn rồi đứng lên hai tay chấp sau lưng và đi quanh phòng như một kẻ mộng du.

CHƯƠNG 7

Nhật Toàn hí hục bê thêm một tảng đá chêm vào sau bánh xe, chiếc Toyota trước khi gã chui xuống gầm xe lần nữa.

Chèn xong tảng đá, gã đưa tay quệt mồ hôi và ngược mắt nhìn lên. Ánh nắng le lói của ngày sắp tàn đang lung linh trên bóng lá và nhảy nhót trên mặt gã.

Đã hơn mấy tiếng đồng hồ ì ạch với chiếc xe nhưng nó vẫn không nhúc nhích.

Dù không phải là thợ máy, nhưng Nhật Toàn cũng đâu lạ gì động cơ xe hơi. Thế mà gã đã làm đủ cách, chiếc Toyota mắc dịch này vẫn câm như hến.

Vừa đói, vừa khát, gã chồm tay vào trong lòi chai nước suối còn gần một phần ba đưa lên miệng nốc cạn rồi vung tay ném mạnh xuống chân đồi.

Đúng là sự xui xẻo vẫn còn đeo bám gã.

Cái nắng chói chang của một ngày đã dịu lại nhưng nỗi lo âu trong lòng gã lại tăng lên khi chiếc xe đang là cục nợ mà nơi gã cần đến thì còn xa lắc xa lơ.

Nhưng dù muốn hay không gã cũng phải dồn hết sức lần cuối cùng này trước khi đành bó tay và quyết định để chiếc Toyota nằm lại bên đường.

Gã đốt thuốc bằng cái bật lửa có hình con đằm chuồng rồi tựa lưng vào chiếc Toyota rít từng hơi thật dài. Chất nicotine làm đầu óc gã sáng khoái và tỉnh táo hẳn.

Sự mệt mỏi tạm thời lùi xa nhưng lòng gã vẫn dâng lên nỗi bất an mơ hồ nào đó.

Chưa bao giờ gã trông thấy cô đơn và thối thía khi cảm nhận được những lo âu của một kẻ trốn chạy giữa hoàng hôn mê mông sóng nước cùng đôi núi lượn lờ trên đoạn đường vắng lặng như thế này.

Tất cả khởi đầu từ chuyến hàng của gã đã theo con tàu chìm vào lòng biển khi gần tới bến.

Tuy nhiên, nó biến mất ở nơi nào không ai xác định được mà người ta chỉ phỏng chừng, ước đoán. Và cái nguyên nhân gây ra tai nạn ấy cũng rất mơ hồ, đó là bão biển...

Nhưng theo sự suy nghĩ của giới buôn lậu có khả năng đó là một vụ cướp.

Nhưng dù là nguyên nhân gì thì gã cũng trắng tay và gánh thêm một món nợ trên lưng bởi hùn hạp làm ăn với Lâm Khánh.

Nói một cách khác, gã như một kẻ đắm tàu không may mắn vớ được phao, khi số hàng hóa ấy chìm theo tàu thì cuộc đời gã cũng chìm luôn.

Gã đã quá nhẩn tâm không khi gạt Thuyết Hoa rơi vào tay Hải Thụ để đổi lấy một số tiền tuy không lớn lắm nhưng tạm thời đủ cho gã xoay xở phần nào món nợ đang mang? Không! Gã phải làm thế khi biết chả còn cách nào để tự cứu mình nữa vì ngay cả căn nhà đang ở, gã cũng đã thế chấp từ lâu vì máu mê cờ bạc.

Gã xoay chiếc bật lửa có hình con đằm chuồng trên tay nhếch môi cười chua chát nhớ đến những ván bài mà gã từng chơi.

Có những ván chỉ cần cầm được trên tay ả đằm chuồng là gã thắng đậm... Nhưng vẫn chỉ còn là những mơ ước viễn vông.

Gã búng điếu thuốc đang hút dở vào đám cỏ và luồn mình chui xuống gầm xe.

Bóng tối xuống dần, mọi hy vọng trông vào chiếc xe tiêu tan trong đầu gã.

Nhật Toàn bực bội lẫn tức tối sập mạnh cửa xe và chán nản bỏ đi.

Nếu như gã biết được có cái kết thúc tồi tệ như vậy, có lẽ giờ này gã đã ở rất xa nơi đây. Nhưng đâu ai ngờ và muốn như thế.

Gã lầm lũi đi trong đêm như một bóng ma. Xa xa leo loét dưới ánh lửa hồng nhà ai nơi cánh rừng phía biển.

Sương đêm tỏa khắp nơi dày đặc cùng cái lạnh âm âm theo gió lùa đến, Nhật Toàn đưa tay kéo cao cổ áo. Gã cảm thấy chùn chân và dừng lại ngồi trên một phiến đá ven đường.

Đúng lúc ấy, từ xa có tiếng động cơ vang lên lớn dần sau lưng gã.

Gã mừng rỡ bật người đứng lên, đưa cao tay vẫy khi nhận ra hai luồng ánh sáng đang chòm về phía mình.

Khi còn cách vài mét, chiếc xe dừng lại, ánh đèn làm Nhật Toàn lóa mắt. Gã vội vàng che lấy mặt và bước nhanh qua vùng ấy.

Lúc đã lọt vào bóng tối, gã kinh hoàng khi thấy đó là một chiếc xe màu đen của công ty mai táng. Xe đưa những con chiên ngoan đạo sau khi trút bỏ được những cám dỗ của trần gian đang về với Chúa.

Hồn vía gã bay bổng lên mây lúc thấy trong xe một người nằm trùm kín mít dưới ánh đèn leo loét được thấp sáng.

Nhật Toàn cắn chặt răng cố kìm cơn sợ hãi mà gã vẫn run lên như mắc chứng động kinh khi kẻ trong xe bỗng dừng ngồi bật dậy...

Cỗ họng gã như bị ai bóp nghẹn. Nhật Toàn lúi khỏi xe rồi phóng mình bỏ chạy.

Phía sau lưng gã có tiếng chân người vang lên thật gần và càng lúc càng gần như có kẻ đuổi theo sau lưng gã.

Ngoài tiếng gió hú và tiếng rít lên từng cơn từ đại dương thổi vào có lẫn tiếng chân người bám theo sau lưng, gã không thể nào làm được.

Nhật Toàn càng cuống lên, gã chạy như điên vì chợt nhớ đến chuyện quỷ nhập tràng mà gã đã từng nghe kể lúc còn bé...

Người ta bảo nếu để một con linh miêu nhảy qua xác chết, kẻ ấy sẽ sống lại và bước đi.

Nếu cái xác ấy vợ phải một kẻ xấu số nào đó, thì nó sẽ đeo cứng kẻ kia cho... đến chết nhưng hồn nó sẽ nhập vào kẻ ấy và...

chuyện đó có thật hay không thì gã không biết.

Còn bây giờ, chần chẫn cái xác trong xe đang chạy sau lưng gã. Và đời gã đi đứt nếu bị nó chộp được.

Sự sợ hãi đã lên đến tột đỉnh, gã thở không ra hơi vì mệt, đôi chân như muốn quíu lại. Gã lạnh toát cả người. "Chạy!" một mệnh lệnh duy nhất vang lên trong đầu gã.

Nhật Toàn lao bừa tới phía trước, bất chấp đó là những lùm cây, bụi cỏ hay dải đá quanh co. Gã chỉ biết một điều là phải bỏ rơi những kẻ đã bám theo mình.

Đôi chân gã cứ băng băng trên mặt đất cho đến khi gã chợt nghe một tiếng động vang lên như tiếng thân người đập xuống đất, nhưng gã cũng chẳng dám ngoái đầu lại nhìn...

Nhật Toàn phóng như bay tới trước dù tai gã không còn nghe tiếng động vang lên từ phía sau.

Khi cảm thấy mình đã thoát khỏi hiện tượng khủng khiếp ấy, gã dừng lại với một cơ thể mỗi mệt rã rời.

Nhật Toàn đưa mắt nhìn quanh, trong khoảng không mênh mông ngập đầy bóng tối, cách gã không xa, có mảng sáng lẻ loi từ một ngôi nhà tràn qua ô cửa.

Dù muốn hay không gã cũng cần một chỗ qua đêm chứ không thể đi hoang vất vưởng ngoài đường và phải chạy trốn chết như vừa rồi.

Trong ánh mập mờ của bóng tối, gã đi dần đến phía khoảng sáng với hy vọng đó là nơi nường nấu tạm thời dù gã cũng phải ra đi trước khi mặt trời ló dạng.

Ngoài tiếng gió rít lạnh lùng cùng tiếng sóng rậm rì từ xa vắng đến, xung quanh đều vắng lặng khiến gã cảm thấy rờn rợn.

Khoảng sáng trước mặt càng lúc càng sáng rõ hơn... Gã nhận ra đó là một căn nhà gỗ mái lợp tôn nằm chơ vơ trên đồi cát.

Nhật Toàn bước dần lên, gã chột rùng mình khi thấy xa xa phía sau căn nhà có những cây thập tự cái thấp cái cao nhấp nhô chia thẳng lên trời.

Lúc gã tê cóng cả người khi biết mình đang đứng trước một nghĩa địa, bỗng có tiếng chó sủa vang rồi một bóng đen lao về phía gã.

Nhật Toàn điếng hồn lùi lại tránh được cú tấp của con chó. Con vật tức tối quay ngoắt mình lại chồm vào Nhật Toàn.

Một tiếng bộp vang lên, cú đá chân phải của gã cắm vào đầu con vật.

Con chó rống to và cụp đuôi vọt mất.

Đúng lúc đó, cánh cửa nhà được mở ra, một luồng ánh sáng từ bên trong trườn nhanh ra qua khoảng sân và dừng lại dưới chân gã cùng với một giọng nói vang lên cộc lốc:

- Ai đó?

Nhật Toàn ngó người vừa xuất hiện trên hàng hiên, nhưng gã không sao nhận được mặt kẻ ấy vì ánh sáng phản chiếu từ bên trong. Nhưng giọng kẻ ấy dường như lại nghe rất quen, nhưng lúc này gã không sao đoán được.

Nhật Toàn im lặng đến gần, gã ngạc nhiên khi nhận ra đó là Hoàng Khải, người bà con từng làm ăn chung với gã nhưng đã bỏ nghề vì lỗ lã, nghe đâu Khải đã chuyển hướng làm ăn.

- Ồ! Hoàng Khải!

Kẻ đứng trên hành lang cũng kêu lên:

- Nhật Toàn phải không? Đi đâu giữa đêm khuya như thế này, có chuyện gì hả?

Nhật Toàn dè dặt:

- Có chuyện không may thôi.

Hoàng Khải khoát tay:

- Thôi! Cứ vào nhà đi! Chuyện gì rồi cũng qua.

Nhật Toàn nhếch mép chua chát:

- Dĩ nhiên rồi. Nhưng hiện giờ tôi đang khốn đốn đây và tôi cũng không ngờ anh lại ở nơi đáng sợ này.

Hoàng Khải nhún vai:

- Chẳng có gì đáng sợ nếu nơi đây tôi làm ra tiền.

Khải đưa tay đẩy rộng cửa, Nhật Toàn bước vào, con chó đốm nằm trên góc sân vẫn gầm gừ ngó theo gã.

Đặt lưng xuống ghế, Nhật Toàn đảo mắt nhìn căn phòng bày biện sơ sài rồi buột miệng:

- Anh ở một mình?

Hoàng Khải thản nhiên:

- Từ khi bị phá sản, chuyện tình cảm cũng bế tắc. Ở đây ngoài tôi ra, chẳng ai quấy rầy anh đâu.

- Hỏi vậy thôi chứ tôi định sáng mai sẽ đi. - Nhật Toàn lưỡng lự.

Hoàng Khải đẩy tách cà phê vừa pha xong về phía Nhật Toàn, giọng hần ngạc nhiên:

- Sao thế? Cứ ở chơi vài hôm không được hả? Bộ anh gặp chuyện nghiêm trọng lắm sao?

Nhật Toàn nhấp một ngụm cà phê, gã thong thả gắn điều thuốc lên môi, tay tìm cái bật lửa trong túi...

Chiếc bật lửa có hình đầm chuông đã bốc hơi đầu mắt.

Gã tức bực chồm người lấy cái bật lửa của Khải nằm trên bàn gần cái gạt tàn.

Gã rít nhanh một hơi thuốc và thở mạnh trầm giọng nói:

- Công việc làm ăn của tôi thất bại, tôi không muốn làm phiền anh.

Hoàng Khải cười khan:

- Đừng ngại, tôi cũng từng có lúc sa cơ thất thế mà.

Nhật Toàn vẫn lặng thinh rít từng hơi thuốc khiến Hoàng Khải nhú mào nói tiếp:

- Hay anh đang bị một bọn nào đó truy tìm?

Nhật Toàn giật mình, gã rút điều thuốc ra khỏi miệng:

- Anh đoán thế?

Hoàng Khải dò dẫm:

- Nếu không anh đâu có lang thang trong đêm khuya như thế này để lạc đến đây?

Nhật Toàn vẫn bất động suy nghĩ.

Trong số những kẻ gã đã từng làm ăn, kết nghĩa bạn bè, Hoàng Khải là người bộc trực và chân thật nhất. Ngay cả trong lúc này, hần vẫn niềm nở khi biết gã sa cơ... có lẽ gã nên nói cho hần biết rõ phần nào câu chuyện rồi liệu bề toan tính.

Dụi điếu thuốc vào cái gạt tàn, Nhật Toàn ngược mắt nhìn Hoàng Khải:

- Anh biết Khánh "trọc" chứ?

- Biết! Nhưng trước kia tôi không thích làm ăn với cánh ấy. Chắc anh có dính dáng đến hắn?

Nhật Toàn gạt đầu:

- Ngoài số tiền nợ, tôi còn hùn hạp làm ăn với hắn trong một chuyến hàng có giá trị lớn trong một chuyến tàu... Nhưng tất cả đã chìm xuống biển. Sự thiệt hại ấy dĩ nhiên tôi phải gánh chịu vì Lâm Khánh ủy thác số hàng ấy cho tôi. Dù là hàng lậu nhưng tôi cũng phải đền bù...

Nhật Toàn thở dài nói tiếp:

- Nhưng tôi không còn khả năng...

Hoàng Khải trầm ngâm:

- Và anh đã bỏ trốn?

Nhật Toàn thở dài:

- Chứ biết làm sao trong lúc này khi đã tìm cách khất lại số nợ đó.

Châm cho mình điếu thuốc, Hoàng Khải chậm rãi hút rồi dẫn đo nói với Nhật Toàn:

- Đây chỉ là giải pháp tạm thời, anh đâu trốn hắn đòi đòi được.

Hoàng Khải ngừng lại rồi tiếp tục khi thấy nét mặt ưu tư của Nhật Toàn:

- Còn Thuyết Hoa thì sao? Anh bỏ trốn chúng cũng không tha cô ấy đâu. Bọn chúng sẽ buộc Thuyết Hoa nói ra những nơi anh có quan hệ thân thiết, rồi cho người tìm anh.

Tại sao anh không dẫn cô ấy đi theo?

Nhật Toàn vờ vĩnh nói:

- Có chứ! Nhưng tôi và nó lạc nhau.

Hoàng Khải lo âu nói:

- Mong rằng Thuyết Hoa đừng rơi vào tay Lâm Khánh.

Gã ậm ừ gật gù, dù trong lòng đầy lo lắng. Nếu đúng như Hoàng Khải suy nghĩ thì chưa chắc gã đã được yên thân ở những nơi mà gã định đến và đó cũng là những địa chỉ mà Thuyết Hoa biết.

Điều thuốc thứ hai tiếp tục cháy đỏ trên môi Nhật Toàn, ngoài tiếng muỗi vo ve và khói thuốc lượn lờ trên khoảng không gian nhỏ hẹp, căn phòng chợt trở nên im ắng lại.

Một lát sau, gã buột miệng dò dẫm:

- Sự thật là như thế, anh còn giữ ý định giúp tôi hay không?

Hoàng Khải nhún vai:

- Tôi không dám bảo rằng nơi này yên ổn. Nhưng chẳng ai để mắt tới khu nghĩa địa quạnh quẽ này đâu. Ngoài những người làm ăn với tôi, từ lâu chẳng có kẻ lạ mặt nào tới đây hay lảng vảng dưới bãi biển kia. Nếu anh cảm thấy thích, anh cứ tự nhiên ở với tôi.

Nhật Toàn nhíu mày:

- Anh không sợ điều này sẽ liên lụy tới anh?

Hoàng Khải ngửa mặt cười khan:

- Nếu việc tôi làm giúp được anh thoát qua cơn hiểm họa...

Nhật Toàn chợt tò mò nhìn Hoàng Khải:

- Thật ra anh đang làm gì ở nơi hoang vắng đầy gió cát này?

Hoàng Khải uống cạn ly cà phê, anh đặt xuống bàn và nói:

- Đừng vội! Rồi anh sẽ biết tôi làm gì mà! Có khi chính anh cũng thích công việc ấy. Còn bây giờ tôi sắp xếp một chỗ ngủ cho anh. Và

ngày mai có lẽ tôi sẽ tìm xem Thuyết Hoa đang ở đâu rồi đưa cô ấy về đây.

Nhật Toàn chột dạ:

- Anh nói thật chứ?

Hoàng Khải nghiêm túc nói:

- Cô ấy sẽ an toàn hơn khi ở đây.

Nhật Toàn im lặng, gã cảm thấy khó xử nếu như Hoàng Khải tìm Thuyết Hoa về đây thì chuyện tồi tệ của gã sớm muộn gì cũng lòi ra. Nhưng nếu cản lại Hoàng Khải sẽ nghi ngờ gã.

Cuối cùng gã nghĩ, nếu chuyện đó xảy ra, thì gã sẽ tùy cơ ứng biến. Bây giờ, gã cần một chỗ để tựa lưng thư giãn cái cơ thể rã rời của gã qua đêm nay.

CHƯƠNG 8

Thuyết Hoa choàng mình tỉnh giấc vì một luồng gió thổi bật tung cánh cửa sổ nơi cô nằm.

Trong khoảng tối âm u của căn phòng, Thuyết Hoa chẳng hiểu mình ngủ được bao lâu và lúc này là mấy giờ. Nhưng cô có cảm giác mình chỉ qua một giấc ngủ ngắn, chập chờn đầy mộng mị. Làm sao cô có thể yên giấc trên cái giường lạ... lạ chỗ... lạ người, dù là người tốt như Vĩnh Huy.

Và Mạc Chiêu Dung, cô ấy còn sống hay đã chết? Câu hỏi ấy cứ lớn vờn trong đầu Thuyết Hoa khi cô đặt lưng xuống chiếc giường này, cô thấy ghê ghê làm sao.

Nhưng nếu nói ra ý nghĩ của mình, cô sẽ làm phật lòng Vĩnh Huy nên đành nhắm mắt làm liều vậy.

Còn bây giờ, Thuyết Hoa có linh cảm như có chuyện sắp xảy ra...

Cô ngược mắt nhìn qua ô cửa, trên bầu trời đen thẫm, nhấp nháy ánh sáng yếu ớt của những ngôi sao hun hút.

Ngoài tiếng gió hú lẫn tiếng cát lào xào lứt qua khoảng sân, Thuyết Hoa chợt nghe như có tiếng chân người bước nhẹ.

Thoáng rùng mình sợ hãi, cô rời khỏi giường và rón rén đến bên cửa sổ và len lén nhìn ra bên ngoài.

Tất cả đều vắng lặng, bóng tối bao trùm lấy mặt biển như một vực đen với những bọt nước trắng xóa khi sóng vỗ vào ghềnh đá.

Hơi lạnh lùa vào phòng khiến Thuyết Hoa co người lại, cô bậm môi đưa tay khép cửa sổ, khi cánh cửa được kéo vào nửa chừng thì một luồng

gió thốc tới đây bật trở ra, Thuyết Hoa vội nhào người kéo lại nhưng cánh cửa vẫn đập mạnh vào vách.

Đúng lúc ấy, cô điếng hồn khi thấy một cái bóng lơ mờ lướt nhanh xuống phía trần cát.

Thuyết Hoa thét lên:

- Á!

Cô chạy ngược vào trong phòng.

Đang ngủ Vĩnh Huy giật mình lao ra ngay, suýt chút nữa anh va vào Thuyết Hoa khi cô đứng run lập cập vì sợ.

- Chuyện gì thế?

Cô chỉ tay về phía cửa sổ, giọng chưa hết bàng hoàng:

- Có bóng người hay ma gì đó ở ngoài kia...

Vĩnh Huy bước nhanh tới và chồm người ra ngoài... chỉ có tiếng sóng, gió cùng bóng đêm tăm tối trước mặt.

Anh xoay người lại, giọng chán nản lẫn lo lắng:

- Cô không sao chứ?

Dưới ánh đèn vừa bật sáng, mặt Thuyết Hoa tái xanh.

- Không! Nhưng ghê quá!

Vĩnh Huy trầm ngâm:

- Chuyện này đã xảy ra lâu rồi.

Thuyết Hoa giật mình trách:

- Thật hả? Sao tôi không nghe anh nói?

Nhún vai, Vĩnh Huy nhỏ nhẹ:

- Sáng nay, tôi đã bảo cô rồi, cô không nhớ sao?

Thuyết Hoa ngồi xuống mép giường, giọng ngập ngừng:

- Tôi nghĩ anh đùa!

Vĩnh Huy đưa tay bóp trán, mặt đầy vẻ dăm chiêu:

- Tại cô không hiểu thôi. Trước khi đi ngủ, tôi đã gài chặt cửa sổ, sao nó lại bung ra nhỉ?

Thuyết Hoa mím môi nói:

- Lúc tôi thức thì cửa đã mở toang ra và có tiếng chân ai đi qua sân. Sợ quá, tôi ngồi dậy định đóng lại thì thấy một cái bóng lướt đi...

Vĩnh Huy trầm giọng:

- Cái bóng ấy chạy về hướng ghềnh đá phải không?

Thuyết Hoa ngạc nhiên:

- Sao anh biết? Anh cũng nhìn thấy hả?

Vĩnh Huy thở dài:

- Trước đây, Chiêu Dung từng nói với tôi như vậy và cô ấy không chỉ gặp một lần. Tiếc rằng tôi đã xem thường chuyện này cho đến khi cô ấy mất tích.

Thuyết Hoa chột buột miệng:

- Phía trước ghềnh đá ấy có gì không?

Vĩnh Huy lắc đầu trước câu hỏi lấp lửng của cô:

- Ngoài đá, cát và biển nước chẳng có nhà ai hết. Tôi nghe nói gần đó có một trại phong và một nghĩa địa rất lâu đời...

Thuyết Hoa nhăn mặt:

- Kinh thật! Nếu phải ở đây một mình, chắc tôi điên mất.

Vĩnh Huy an ủi:

- Đừng sợ! Mọi chuyện sẽ qua thôi.

Chính Chiêu Dung cũng bị ám ảnh bởi chuyện vừa rồi. Tôi ân hận khi không khám phá ra điều kỳ quái này.

Thuyết Hoa thắc mắc:

- Sao anh không bán ngôi nhà này đi?

Vĩnh Huy trầm giọng:

- Đây là căn nhà kỷ niệm do ba má Chiêu Dung để lại. Tôi không có quyền quyết định những chuyện như vậy.

Thuyết Hoa tò mò:

- Chắc ông ấy không thích sống ở đây nên để lại cho Chiêu Dung?

Vĩnh Huy cau mày:

- Không! Ba cô ấy bị tai nạn mất rồi.

Thuyết Hoa buột miệng:

- Ngôi nhà này xui quá!

Vĩnh Huy buông người ngồi xuống ghế:

- Tôi cũng cảm thấy như vậy. Từ lúc đến ở đây cùng Chiêu Dung đã xảy ra lắm chuyện khó hiểu. Chuyện cô vừa thấy thì chỉ là... một phần thôi.

Thuyết Hoa giật mình ngó Vĩnh Huy:

- Ồ! Có những chuyện khác nữa sao?

Vĩnh Huy nghiêm túc nói:

- Có chứ! Đôi khi những vật dụng trong nhà bỗng dưng thay đổi vị trí một cách kỳ quặc, chính tôi cũng không hiểu vì sao.

Thuyết Hoa hồi hộp:

- Thật đáng sợ, vậy mà hai người vẫn cứ ở đây. Đêm nay tôi nghĩ khó mà ngủ được.

Vĩnh Huy liếc mắt nhìn đồng hồ:

- Bây giờ mới nửa đêm, cố ngủ tiếp đi, rồi cô cũng sẽ quen thôi...

Huy đứng lên khép lại cánh cửa sổ:

Thuyết Hoa khẽ khàng:

- Anh để đèn được chứ?

- Nếu cô cảm thấy không chói mắt và dễ ngủ.

Nhìn Vĩnh Huy khuất sau cửa phòng, Thuyết Hoa lặng lẽ chui vào giường. Tuy nhiên, cô không sao chợp mắt được. Ánh sáng dù có giúp cô bớt sợ bóng tối nhưng cũng làm lóa mắt và khó ngủ hơn.

Cuối cùng cô phải tắt đèn để tìm giấc ngủ.

Thuyết Hoa trăn trở và thấy bất an trong ngôi nhà quái dị này với những gì cô đã nghe, đã chứng kiến.

Cô chợt thở dài khi nghĩ đến ngày mai, liệu cô sẽ đi đâu cho an toàn hơn nơi này?

Dù cô hiểu nơi đây chỉ là chỗ tạm thời giúp cô trốn tránh những rắc rối hiện tại.

Càng nghĩ Thuyết Hoa càng cảm thấy bế tắc, mỗi mệt rồi cô cũng thiếp đi trong giấc ngủ chập chờn...

CHƯƠNG 9

Thiên Trường trầm ngâm xếp xấp hồ sơ trên bàn lại, những gì anh cần biết về nạn nhân đã làm anh suy nghĩ.

Quách Hải Thụ, chủ một con tàu đánh cá đang nằm mê man trong bệnh viện hai hôm nay đó là vấn đề cần phải làm sáng tỏ nguyên nhân của tai nạn. Đây là một vụ thanh toán lẫn nhau bằng cách dàn dựng một hiện trường giả bằng tai nạn giao thông hay hẳn thật sự bị xe đụng phải?

Hải Thụ đi đâu trong đêm khuya mưa gió ấy và một điều khó hiểu nữa là chiếc Toyota của hắn cũng biến mất?

Cảnh sát đang nghi ngờ hắn tham gia những vụ chuyển hàng cấm nhưng chưa có chứng cứ cụ thể, thì đúng một cái người ta tìm thấy hắn bất động trên đường gần tu viện Thérésa với thân thể lạnh cóng sau đêm mưa.

Hắn không chết cũng không tỉnh lại, dù tình trạng nguy hiểm đã trôi qua.

Ngoài những giấy tờ lặt vặt trong túi hắn với món tiền không nhiều lắm thì chỉ có cuốn sổ tay của Hải Thụ đã được bệnh viện trao lại khiến anh quan tâm...

Thiên Trường dựa người trên ghế, anh vươn vai hít một hơi thật mạnh và cảm thấy đầu óc sáng khoái hẳn.

Dù sao anh cũng phải chờ giám định của bác sĩ về những vết thương trên người Hải Thụ. Kết luận ấy giúp anh một phần rất lớn trong việc điều tra nguyên nhân chính của vấn đề.

Nếu hẳn tỉnh lại thì đó là điều Thiên Trường mong muốn... có thể mọi việc sẽ dễ dàng hơn.

Bật thuốc châm hút, Thiên Trường bước về phía cửa sổ. Gió lồng lộng thổi phả vào mặt anh làm điếu thuốc đỏ rực, những tia lửa bé xíu bay tung tóe.

Anh rút vội điếu thuốc khỏi môi và chống tay lên thành cửa nhìn ra ngoài.

Màn đêm bao la đen thẫm cùng tiếng sóng vỗ rì rào. Xa tít ngoài khơi, những tàu đánh cá sáng rực đèn đang dập dềnh trên sóng nước mênh mông...

Anh chợt nghĩ trong số những con tàu ấy biết đâu có những chuyến hàng lậu sắp cập vào một bến bờ nào đó.

Mãnh lực đồng tiền là một sự cám dỗ mãnh liệt đối với bất cứ ai... và ngay cả chính anh nếu không ngăn giữ được lòng mình... Thiên Trường lặng lẽ rít một hơi thuốc rồi nhẹ nhàng nhìn những sợi khói bay vút lên khoảng không, mất hút trong bóng đêm dày đặc.

Bóng tối và tội lỗi, một sự đồng lõa muôn đời tồn tại mà con người là nguyên nhân chính...

"Reng! Reng!"...

Tiếng chuông điện thoại vang lên kéo Thiên Trường rời khỏi cửa sổ, anh lẹ làng đưa tay chụp ống nghe:

- Alô!

Một giọng đàn ông vang lên:

- Chúng tôi đã tìm thấy chiếc Toyota của Hải Thụy.

Thiên Trường hỏi lớn:

- Ở đâu vậy?

- Cây số 42 gần đồi cát, đoạn dốc đá.

Thiên Trường nhíu mày:

- Có phát hiện được gì không?

- Chúng tôi vừa đến nơi và đang quan sát xung quanh.

Kéo hộc bàn lấy khẩu súng ngắn nhét vào thắt lưng, Thiên Trường trầm giọng:

- Vài phút nữa tôi sẽ có mặt ở đó.

- Vâng!

Thiên Trường dập máy và ra khỏi phòng làm việc của mình, đồng hồ trên tay anh vang lên một tiếng: "Tít!" Chiếc Nissan đen rời khỏi cổng, Thiên Trường dõi mắt nhìn tới trước, những ngọn đèn vàng trên đường lùi dần về phía sau.

Cạnh anh, người tài xế vẫn lặng lẽ làm công việc của mình trên tay lái. Kim đồng hồ chỉ tốc độ vượt qua con số một ba không. Dưới hai ngọn đèn pha rực sáng, bóng tối như bị xé toạc làm đôi.

Thiên Trường cũng lặng thinh với những suy nghĩ trong đầu, phải chăng đây là một vụ cướp xe, hung thủ đã xô Hải Thụ té xuống đường rồi đoạt xe tẩu thoát và Hải Thụ bị xe từ phía sau tới đụng nhảm...

Tuy nhiên vẫn có một điều mà anh vẫn thấy vô lý khi suốt gần hai ngày trôi qua kẻ cướp xe vẫn lẩn thẩn nơi thành phố biển này mà chưa đi xa hơn được... Một vụ tai nạn kỳ quái và khó hiểu, nhưng anh vội gạt những suy đoán nhất thời ấy, trước hết cứ đến nơi chiếc xe vừa tìm thấy. Biết đâu sẽ có những bất ngờ khác mà nhờ đó vụ việc lại được sáng tỏ hơn.

Trong công việc, không phải lúc nào anh cũng đạt được những kết quả mỹ mãn.

Có những vụ hồ sơ được mở ra, sau một quá trình làm việc, vụ ấy được kết thúc tốt đẹp. Nhưng cũng có những vụ vì một nguyên nhân nào

đó... rơi vào bế tắc, giậm chân tại chỗ. Thời gian cứ trôi qua... nhiều tháng... rồi nhiều năm làm nản lòng người và tưởng chừng phải bỏ cuộc.

Chợt tình cờ người ta tìm thấy một chứng cứ mới ở một vụ khác có liên quan đến vụ kia thế là mọi chuyện sáng tỏ.

Thiên Trường cảm thấy tự tin và lạc quan hơn khi chiếc Nissan vượt lên đoạn dốc và dừng lại trước những bóng người cầm đèn pin cạnh chiếc Toyota.

Bước khỏi xe, Thiên Trường đến gần Thái Dũng, người mặc sắc phục:

- Anh có phát hiện được điều gì không?

Thái Dũng điềm đạm nói:

- Tôi nghĩ vật này có thể giúp chúng ta tìm ra kẻ đã lái chiếc xe đến đây.

Thiên Trường nhíu mày nhìn cái bật lửa đựng trong bao nilon trên tay anh ta.

Dưới ánh đèn xe, anh thấy đó là một cái bật lửa có hình con đầm chuồn rất đẹp.

- Tốt quá! Nếu cái này không phải của Hải Thụy.

Anh nói xong cất nhanh vào túi rồi quan sát chiếc Toyota và hỏi:

- Chắc chiếc xe bị hỏng máy nên tên cướp đã bỏ lại đây?

- Chúng tôi đã thử khởi động, nhưng xe không nổ. Cái bật lửa vừa rồi tôi tìm thấy dưới gầm xe. Có lẽ tên kia đã chui xuống tìm cách sửa nhưng không được.

- Anh cho lấy dấu vân tay trên tay lái?

- Tôi làm xong rồi!

Thiên Trường đưa mắt nhìn quanh không một bóng người, bóng xe lảng vảng.

Anh nghĩ giờ này có lẽ tên cướp đã cao chạy xa bay sau khi vấy một chiếc xe xin đi nhờ.

Trong đêm nay dù thức trắng anh cũng cần phải biết rõ kẻ đó là ai, có quan hệ gì với Hải Thụ hay không?

Bất ngờ trên đường, một ánh đèn pha xe sáng rực lao thẳng về phía anh.

CHƯƠNG 10

Lâm Khánh giật mình bởi tiếng chuông điện thoại, gã nhìn đồng hồ dạ quang trên tường, mười hai giờ hơn, gã vừa chớp mắt đã bị dựng dậy.

Gã nghĩ phải có tin gì quan trọng nên bọn đàn em mới phá giấc ngủ của gã.

Chuỗi chân khỏi giường, Lâm Khánh nhắc ống nghe, miệng làu bàu:

- Alô!

- Thụy "trắng" đây!

Lâm Khánh bực bội gắt:

- Có tin gì nói đại đi.

Giọng Thụy "trắng" phẫn khởi như hét lên trong đầu dây bên kia.

- Anh biết con nhóc Hoài Linh ở vũ trường "Đêm xanh" không?

Lâm Khánh cau mày suy nghĩ, thật ra gã cũng vài lần đến đó nhưng làm sao gã nhớ tên hết các cô gái nhảy ở đấy nếu cô ta không có điểm gì đặc biệt. Giờ chẳng hiểu tại sao Thụy "trắng" lại bất ngờ hỏi như vậy?

Lâm Khánh cau mày:

- Chuyện con nhỏ có liên quan gì đến chúng ta để tao phải biết hay phải nhớ chứ?

- Hoài Linh là con vũ nữ cặp với Nhật Toàn đó.

Lâm Khánh sững sốt một chút, nhưng cái đầu bén nhạy của gã đã thoáng hiểu.

Gã buột miệng:

- Có phải mà y vừa moi được địa chỉ đang lẩn trốn của thằng khốn ấy từ miệng Hoài Linh không?

Giọng Thụy "trắng" ngập ngừng:

- Không chắc trăm phần trăm. Nhưng tôi nghĩ đây là nơi Nhật Toàn và em nó có thể trốn tránh chúng ta an toàn nhất.

Lâm Khánh sốt ruột ngắt lời hẳn:

- Mẹ!... Mà y nói toạc ra đi.

- Trại nuôi trăn của Thuận San gần mũi gió biển.

Lâm Khánh trầm giọng:

- Nhật Toàn có quan hệ gì với Thuận San?

Một thoáng im lặng rồi tiếng Thụy "trắng" vang lên:

- Tôi nghe Hoài Linh bảo rằng Nhật Toàn gọi Thuận San bằng cậu.

Lâm Khánh suy nghĩ rồi nói:

- Vậy Hoài Linh đã từng gặp Thuận San?

- Phải! Có lần Nhật Toàn đưa Hoài Linh đến trang trại đó.

- Tốt lắm! Vậy mà y và thằng Quang nhờ con nhỏ dẫn đến nơi đó.

Thụy "trắng" lưỡng lự:

- Không cần đâu, vì chỗ đó chỉ có một trại nuôi trăn duy nhất. Và lại chắc gì con nhỏ chịu đi?

Lâm Khánh nổi quạu:

- Mà y đã gợi ý ấy với con nhóc đó rồi chứ?

- Không! Tôi chưa nói gì hết!

- Nếu vậy thì hỏi thử xem.

- Hoài Linh đã rời vũ trường về nhà rồi.

Gã quát vào ống nghe.

- Hãy đến gặp nó.

- Tôi không biết nhà cô ta.

Lâm Khánh nổi nóng hét:

- Lẽ nào trong vũ trường "Đêm Xanh" không một ai biết địa chỉ của con nhóc ấy.

Mày phải động não một chút chứ.

Đứng trong phòng điện thoại công cộng, Thụy "trắng" nhăn mặt, bần thần.

Gã suy nghĩ một lát rồi bảo:

- Nhờ tôi đặt vấn đề, con nhóc ấy không đồng ý thì sao?

Lâm Khánh gầm gừ:

- Hừm! Tụi mày phải có biện pháp chứ!

Thụy "trắng" ngậm ngừng:

- Thật ra lúc này con nhóc Hoài Linh buộc tôi hứa phải để cô ta yên nó mới chịu phun ra cái địa chỉ trại nuôi trăn. Giờ lẽ nào tôi làm ngược lại lời mình đã hứa.

Gã điên tiết quát:

- Mày đúng là thằng ngu xuẩn. Nhưng chuyện đó đã lỡ vậy thì thôi. Tuy nhiên, tao muốn sáng ngày mai, mày và thằng Quang "móm" có mặt nơi ấy.

Thụy "trắng" cắn nhả:

- Có nghĩa là bây giờ bọn tôi phải lên đường?

Lâm Khánh cười nhạt:

- Chứ sao? Tao muốn tụi mày chộp nó vào lúc bất ngờ nhất.

Giọng cười và tiếng đập ống nghe xuống máy xoáy vào tai Thụy "trắng", gã nhếch mép quay lại ngó Quang "móm" đang đứng kiểng chân trên hành lang.

- Chán thật! Đêm nay sẽ không ngủ nghề gì được.

Quang "móm" chau mày ngó gã:

- Sao thế?

Gã nhún vai:

- Ông muốn tụi mình đi ngay đến đó.

Quang "móm" trợn mắt:

- Nhưng đã quá nửa đêm rồi. Suốt ngày nay tụi mình có nghỉ ngơi gì đâu, cứ chạy rong như... chó khắp nơi.

Thụy "trắng" uể oải bước khỏi phòng điện thoại, gã làu bàu.

- Tao cũng đâu có muốn khổ... như vậy.

Nhưng lệnh mà.

Quang "móm" phân vân:

- Chẳng biết con nhóc ấy có nói thật không nữa?

Thụy "trắng" lạnh lùng:

- Nó không ngốc nghếch chuốc họa vào thân đâu! Lỡ bây giờ Nhật Toàn có mặt ở trại trăn nhưng tụi mình không chịu đến.

Sau này vỡ chuyện ra tao nghĩ mình khó yên thân với Lâm Khánh.

Xoay lưng, Quang "móm" bước về phía chiếc Hyundai.

- Nếu vậy thì đi thôi! Dầu sao cũng không thể làm khác được. Chính thằng chó Nhật Toàn đã làm khổ tụi mình. Nếu tóm được nó, tao sẽ đâm thẳng vào cái mặt đểu cáng ấy.

Thụy "trắng" nhếch mép:

- Dĩ nhiên là tao cũng thưởng cho nó một quả vào hàm. Còn cái con bé Thuyết Hoa thì...

Quang "móm" khoát tay:

- Chớ đại dột đụng vào cô ta.

Thụy "trắng" hất mặt:

- Mà sợ Hải Thụ à?

Quang "móm" búng điếu thuốc đang hút bay vào bóng tối, đốm lửa đỏ rực như một tinh cầu lóe sáng lên rồi tan biến trong đêm đen. Giọng gã lấp lửng:

- Dầu sao Hải Thụ cũng là người làm ăn trong đường dây của Lâm Khánh, tao không muốn xảy ra chuyện rắc rối.

Thụy "trắng" bực bội nhìn Quang "móm" khi hấn mở cửa xe chui vào trong.

- Nhưng ông ra lệnh tụi mình tóm hai anh em thằng khốn ấy mà.

Chờ cho Thụy "trắng" leo lên, Quang "móm" cho xe nổ máy, chiếc Hyundai lao đi. Gã nói mà đôi mắt vẫn dán tới đoạn đường tối đen phía trước.

- Dĩ nhiên, nhưng công việc này tao và mày chỉ dừng lại ở giới hạn đó, còn làm gì với Nhật Toàn và em gái hấn là chuyện của Lâm Khánh.

Thụy "trắng" làm tỉnh, gã lo lắng đưa mắt nhìn ra ngoài. Thành phố lụi dần sau lưng. Chiếc Hyundai lướt đi trong bóng đêm của ngoại ô vắng vẻ. Thình thoảng mới có một chiếc xe tải ngược chiều ập đến với đèn pha sáng rực rồi phóng vụt qua...

Gã dựa đầu vào ghế mơ màng nghĩ:

"Nếu đêm nay không có những chuyện này, có lẽ gã đang nhảy nhót với bọn gái ở một sân chơi nào đó".

Quang "móm" ghìem chặt tay lái cho xe vượt qua đoạn đường eo biển lồng lộng gió tiến về phía dốc đá. Với tốc độ này có lẽ gần sáng gã mới tới được mũi Gió Biển, hay có thể sớm hơn một chút.

Nhưng đó không phải là điều đáng nói mà chuyện Nhật Toàn có mặt tại nơi đó hay không chính là điều gã đang suy nghĩ và quan tâm đến để liệu tìm cách khống chế nếu như hấn kháng cự lại gã và Thụy "trắng".

Quang "móm" thừa hiểu một kẻ ranh ma như Nhật Toàn không khi nào bó tay chịu trói theo gã, trừ khi hết cách lẩn trốn.

Qua sự mô tả của Hoài Linh khi gã và Thụy "trắng" tiếp xúc thì nơi ở của Thuận San là một trại nuôi trăn rất lớn, xung quanh rào lưới mắt cáo nằm trong một vạt rừng thưa, cách mũi Gió Biển chừng vài chục phút đi xe về hướng bắc.

Ở đó, có một cái vịnh nhỏ ăn sâu vào đất liền với một số thuyền đánh cá neo đậu.

Điều này có nghĩa là trang trại ấy không biệt lập với khu dân cư làm nghề đánh cá ở đây. Như thế, gã sẽ dễ dàng tìm thấy nơi trốn tránh của Nhật Toàn.

Tuy nhiên, từ đây đến đó còn quá xa, gã đâu cần phải suy nghĩ sớm thế.

Gã liếc sang bên cạnh, Thụy "trắng" đã ngheo đầu trên ghế say sưa ngủ tự lúc nào.

Gã chột đưa tay lên che miệng ngáp như một thói quen khi cơn buồn ngủ cũng đang xâm chiếm gã.

Ước gì lúc này gã được ngả lưng đánh một giấc giữa đất trời lộng gió mát như vậy nhỉ.

Ý nghĩ ấy đẩy gã trôi xa hiện thực, Quang "móm" như không cưỡng nổi cơn mê ngủ ấy. Đôi mắt gã từ từ sụp xuống và chột nhắm hấn lại...

Đúng lúc ấy, Quang "móm" giật nảy mình khi có cảm giác chân vừa bước hăng gã mở choàng mắt và kinh hoàng ngó tới trước.

Cách gã không xa, trên đường có chiếc xe đang đậu, đèn pha sáng rực và lỗ nhố bóng người sau cái rào chắn có gắn biển dạ quang:

- Trời!

Tiếng thét dường như chưa thoát ra đã tắt ngấm trong cổ họng gã.

Quang "móm" hốt hoảng nhả chân ga, xoay nhanh tay lái sang trái. Chiếc Hyundai chao nghiêng hai bánh hồng lên trời, hai bánh còn lại liếm nhẹ mặt đường giống như làm xiếc.

Thụy "trắng" ú ớ chưa kịp la thì đầu gã va vào thành xe vang lên một tiếng lớn, gã ngã nhào vào Quang "móm".

Nhưng lúc này, tai Quang "móm" gần như điếc đặc vì hoảng loạn. Gã xoay người đẩy Thụy "trắng" qua một bên, và lệ làng gạt tay lái trở về vị trí ban đầu.

Chiếc Hyundai bật lại, dẫn mạnh xuống mặt đường và tưng lên bởi những lò xo giảm chấn.

"Rầm! Rầm!". Chiếc Hyundai sẵn trớn lao ào tới trước, Thiên Trường gần như bất động trước cái chết cận kề lúc hai luồng sáng chồm hẳn vào anh.

Trong một phần trăm giây phản xạ gần như tê liệt. Từ sâu thẳm của tận cùng ý thức có tiếng ai đó thét to lên: "Nhảy đi!".

Thiên Trường chợt có cảm giác như mình được nhắc bổng khỏi mặt đất rồi dạt qua bên trái con đường và té nhào xuống.

Hồn vía của Quang "móm" lúc này đã bay lên chín tầng mây, tản mạn khắp nơi.

Một thân giác vô tri vô giác đang ôm chặt lấy tay lái.

- Đứng lại!

"Đoàng!" Một tiếng quát lớn vang vọng trong đêm khuya kèm theo tiếng súng đánh tai.

Quang "móm" chột rùng mình, gã lắc mạnh đầu. Tiếng động lớn như một luồng điện chạm vào thần kinh của gã kéo gã về thực tại.

Gã hiểu mình vừa thoát khỏi một tai nạn khủng khiếp suýt chút nữa đã cán phải một người... cảnh sát.

Cơn sợ hãi chết chóc đã qua, nhưng nỗi sợ khác đang đến...

Dừng lại đồng nghĩa với rắc rối, đây là điều mà gã không bao giờ muốn.

Thay vì giậm thắng, Quang "móm" giả điếc ghì chặt tay lái nhấn ga cho xe tiếp tục lao đi.

Thụy "trắng" ôm cái đầu sưng một cục lớn rên rỉ:

- Hừ! Mà không nghe gì sao? Họ bảo ngừng lại đấy!

Quang "móm" vẫn giữ nguyên tốc độ, mặt căng thẳng ngó tới trước.

- Ngu sao mà dừng lại chứ?

Thụy "trắng" ngoái nhìn ra phía sau, giọng lo lắng:

- Mà nghĩ họ không đuổi theo sao?

Giọng Quang cộc lốc:

- Lúc đó hăng hay, còn bây giờ cứ phớt lờ vọt thôi.

Thụy "trắng" cau có:

- Lúc này máy lái xe kiểu gì thế, suýt nữa là bỏ mạng rồi, bộ ngủ gục hả?

Quang "móm" nhăn mặt:

- Ủ! Tao suýt nữa ngủ quên như mày!

Thụy "trắng" lạnh mình, gã buột miệng:

- Cái vụ này... oái quá! Mệt đừ cả người.

Quang "móm" liếc mắt vào kính chiếu hậu, gã chột giật mình khi có ánh đèn xe sáng rục phía sau, gã buột miệng:

- Hừm! Có xe đang đuổi theo chúng ta!

Thụy "trắng" cuống lên:

- Chắc là xe cảnh sát thôi, mà tính sao đây?

Quang "móm" lặng thinh, mắt vẫn dán vào kính, gã ước đoán tốc độ chiếc xe đang bám theo sau mình khi ánh sáng càng lúc càng rõ hơn...

Nếu vẫn giữ ý định bỏ chạy, gã buột phải tăng tốc chiếc Hyundai quá sát sấp cho vào bãi phế liệu này.

Quang "móm" nhếch mép bản khoăn.

Gã thừa sức làm chủ được tay lái, nhưng liệu chiếc Hyundai có đủ sức cọ xát trên đoạn đường với kiểu chạy đua như thế này hay không?

Đó là chuyện cần phải cân nhắc và quyết định dứt khoát trong khoảng thời gian rất hạn hẹp... chỉ có vài giây.

Gã cũng sẽ chẳng còn cơ hội nữa nếu chần chừ.

Quang "móm" lăm lì nói rít qua kẽ răng:

- Chẳng còn cách nào khác nữa, liều mạng vậy?

Bàn chân gã nhấn mạnh cần ga, chiếc Hyundai chột gầm lên, lao vút vào bóng tối.

Thụy "trắng" lạnh mình, nhưng gã hiểu lúc này không thể cản nổi ý định liều lĩnh của Quang "móm" khi muốn bỏ rơi chiếc xe kia.

Tuy nhiên gã cảm thấy mình cũng cần phải nhắc nhở khi sinh mạng gã nằm trong tay Quang "móm".

- Cẩn thận đấy! Đằng trước có những đoạn đường xấu và mấy khúc quanh rất nguy hiểm.

Quang "móm" khịt mũi:

- Tao biết mà! Mà sợ hả?

Thụy "trắng" làm thình, gã theo dõi ánh đèn chiếc xe kia qua kính chiếu hậu.

Khoảng cách có vẻ xa hơn khi ánh sáng mờ dần... Nhưng chẳng bao lâu, mọi chuyện vẫn y như cũ.

Quang "móm" bực bội:

- Hừm! Nó vẫn đói! Bám chúng ta dai như đĩa!

Chợt từ phía sau có tiếng còi xe vang lên báo hiệu muốn vượt qua:

"Tin! Tin!..." Ánh sáng đập thẳng vào kính chiếu hậu khoảng cách ngắn dần.

Thụy "trắng" lo lắng:

- Tụi nó quyết định vượt qua xe mình đó.

Quang "móm" cộc cằn:

- Cứ thử xem sao?

Gã căng mắt nhìn đoạn cong phía trước khi chiếc Hyundai chồm tới. Đoạn đường này gã thuộc lòng như bàn tay khi gã còn làm tài xế đường dài...

Mím chặt môi, Quang "móm" giữ nguyên tốc độ xoay tay lái sang phải... Gã miết tay mình trên tay lái.

Chiếc Hyundai lượn vòng cung theo khúc quanh.

Ánh đèn pha biến mất trong kính chiếu hậu.

Quang "móm" cười khẩy.

- Hừm! Có giỏi thì cứ bám theo...

Nhưng gã chưa dứt lời thì chiếc xe sau lại xuất hiện và tăng tốc vượt theo gần như sấp vượt qua chiếc Hyundai.

Quang "móm" điên tiết, gã liếc mắt qua trái. Đúng lúc ấy phía trước chiếc Hyundai bất ngờ xuất hiện hai luồng đèn sáng rực.

Thụy "trắng" sửng sờ, gã chỉ kịp hét lên:

- Ê! Coi chừng có xe ngược chiều.

Quang "móm" giật mình, khi gã xoay lại mảng sáng ập vào mắt gã.

Gặt mạnh tay lái thật nhanh theo quán tính, Quang "móm" ngoắt đầu xe tránh theo hướng ngược lại khi không còn cách lựa chọn nào khác.

Chiếc Hyundai rời khỏi mặt đường lơ lửng trên không chồm xuống đoạn dốc.

Thụy "trắng" kinh hoàng, tay bám chặt vào thành xe.

"Rầm!" Có tiếng sắt thép va chạm vang lên từ con đường phía sau lưng gã...

Quang "móm" vẫn cứng tay lái, chỗ bám víu cuối cùng của sự sống khi chiếc Hyundai va xuống nền dốc và lộn nhiều vòng trong đêm tối.

Tại Quang "móm" ù đặc trong muôn vòn âm thanh kinh khiếp nhất trong đời gã chưa từng nghe bao giờ.

Chiếc Hyundai đập mạnh xuống đất, rung lên và nằm yên, thời gian như ngưng lại.

Quang "móm" cựa mình trong bóng đêm đen tối và khẽ cử động tay chân.

Gã mừng rỡ khi biết mình thoát chết nhưng toàn thân ê ẩm.

Quang "móm" sờ soạng tìm cách chui ra khỏi cabin, tay gã chạm vào Thụy "trắng", gã lắc mạnh hẳn... nhưng Thụy "trắng" vẫn nằm bất động. Gã rùng mình khi nghĩ Thụy "trắng" đã chết.

Sau một lúc loay hoay gã cùng chui ra được phía ngoài.

Gió từ biển lồng lộng thổi vào mặt Quang "móm" làm gã tỉnh hẳn. Gã nhìn về phía con đường và giật mình khi thấy có những đốm sáng di động như ánh đèn pin đang nhảy nhót tiến dần xuống đoạn dốc nơi gã đang đứng.

Quang "móm" lạng người khi nghĩ chính gã là kẻ gây ra tai nạn trên kia và cả cho Thụy "trắng" đang nằm trong chiếc Hyundai.

Phải biến khỏi nơi đây trước khi những người kia xuống tới. Ý nghĩ ấy lóe nhanh trong đầu gã như một tia chớp giữa trời đêm.

Quang "móm" lẹ làng sai chân chạy đi.

Nhưng bất ngờ gã té khụy xuống, một cảm giác đau nhói từ chân trái lên lên tận óc.

Gã bàng hoàng chống tay gượng đứng lên và ngo nguậy cổ chân. Giờ thì gã biết mình bị gì rồi, khớp chân gã bị trật, đau buốt khi cử động.

Có tiếng người lao xao mỗi lúc mỗi rõ hơn, Quang "móm" lầm bầm:

- Hừm! Khốn kiếp thật!

Gã cắn răng nén đau khắp khiễng lệch khỏi nơi chiếc Hyundai đáng nguyên rủa ấy như một cơn ác mộng kinh hoàng.

Dù muốn hay không, Quang "móm" hiểu gã không thể rơi vào tay cảnh sát được. Họ đã đặt nghi vấn trong đêm khuya như vậy gã đi đâu với Thụy "trắng" và tại sao không chịu dừng lại khi có lệnh bởi phát súng chỉ thiên.

Lúc ấy, những câu hỏi dồn dập, những con mắt đầy hoài nghi sẽ chong thẳng vào một mình gã... Thụy "trắng" đã chết.

Còn nếu gã khôn khéo thoát được, biết đâu họ nghĩ trong xe chỉ có một mình Thụy "trắng" điều khiển chiếc Hyundai đã gây ra tai nạn.

Gã cảm thấy phấn khởi với những ý nghĩ xuyên suốt từ nãy giờ... và mục đích cuối cùng là tháo chạy để trốn trách nhiệm... để yên thân. Còn kẻ nằm lại như Thụy "trắng" sẽ dành mọi hậu quả... Nhưng hẳn đã chết thì họ còn làm được gì chứ?

Quang "móm" cà nhắc lết chân cố rời khỏi chiếc xe để đi càng xa càng tốt.

Đêm vẫn mênh mông, bóng tối dày đặc trước mặt đã hạn chế tầm nhìn của gã.

Quang "móm" chỉ còn cách định hướng qua đôi tai lắng nghe tiếng sóng vỗ rầm rì mà bước tới.

Càng gần tới biển, nghĩa là đã cách đường và điểm xảy ra tai nạn khá xa... Một khoảng cách an toàn và lý tưởng vì không ai phát hiện ra gã là kẻ đã từng có mặt trong chiếc Hyundai kia.

Quang "móm" chợt nhăn mặt, co rúm người đổ xuống đất khi một cơn đau buốt xuyên suốt toàn thân gã.

Gã gần như nín thở vì đau và cố kìm tiếng hét sắp bật ra từ trong họng mình.

Cái chân quái ác đang... hành hạ gã.

Quang "móm" cắn răng cam chịu, gã đã dồn toàn bộ sức lực, sức chịu đựng vào đoạn đường đã qua. Giờ lẽ nào đành chịu trận và đầu hàng số phận khi những đốm sáng xa tím đằng kia tiếp tục lan rộng cuộc tìm kiếm.

Sự căng thẳng vẫn bám chặt Quang "móm". Đêm mát lạnh mà mồ hôi lại chảy ròng ròng trên mặt gã... Có phải lúc hốt hoảng rời khỏi xe gã đã vô tình để lại những dấu vết... trên mặt cát?

Quang "móm" giật mình kinh hoàng, nếu đúng như thế thì những kẻ cầm đèn pin đằng kia đang dò dẫm bám theo gã.

Không thể dễ dàng chịu thua như thế được, Quang "móm" gạt mồ hôi và chỗi tay đứng lên. Gã mím chặt môi chịu đựng cơn đau nhói từ dưới

chân, nhảy lò cò về phía tiếng sóng.

Nhưng chưa được bao xa. Quang "móm" bất ngờ vấp phải gờ đất. Gã mất thăng bằng và té nhào xuống, ngực đập lên một khối đá lạnh buốt.

Gã gần như muốn ngất đi vì đau và sợ hãi khi hiểu ra mình vừa nằm trên một cái mộ bằng đá.

Gã rùng mình định lê ra khỏi ngôi mộ thì từ xa có hai ánh đèn quét thẳng về phía gã.

Hốt hoảng, Quang "móm" mọp đầu nằm xuống, gã muốn nín thở và điếng người khi có tiếng ai đó vang đến:

- Hừm! Một cái nghĩa địa, lẽ nào hần dám chui vào đây?

Một giọng khác dứt khoát:

- Sao lại không chứ? Chúng ta cứ vào thử xem.

Quang "móm" run lên, khi gã liếc ánh mắt qua bên, ánh đèn pin như hai đốm sáng đang nhảy nhót trên những cây thập tự lạnh lẽo... xung quanh gã...

Tuy nhiên, trong nỗi sợ hãi cùng cực này, có lẽ Quang "móm" sợ ma hơn là sợ người. Dù những kẻ nằm yên trong mấy năm mồ kia chưa... từng đụng đến gã.

Giọng thứ nhất ngập ngừng:

- Nghĩ vậy thôi chứ ai mà chui vô đó làm gì? Tao chẳng khoái những chỗ như vậy đâu.

- Tao cũng thế, nhưng chúng ta phải tìm cho ra kẻ thứ hai trong chiếc Hyundai.

- Mọi cái chỉ là suy đoán chứ chưa có gì chứng minh rằng trong xe ấy có hai người.

Chúng ta đừng phí thời gian nữa.

Những đốm sáng chuyển hướng và xa dần trong mắt Quang "móm".

Còn lại một mình trong nghĩa địa, gã bắt đầu cảm thấy sợ và rợn người khi có tiếng gió hú và tiếng sóng rầm rì văng đến bên tai gã... Còn có cả tiếng chân người.

Quang "móm" nằm im, chỉ có cái đầu gã cựa quậy qua lại và ánh mắt dáo dác.

Trong mập mờ sáng tối, sau những bia mộ chi chít, một bóng đen lướt dọc theo con đường mòn cạnh nghĩa địa và mất hút trong bóng đêm về phía trại phong.

Người hay ma? Quang "móm" chột rùng mình, gã không thể lạc lõng giữa cái thế giới vô hình đáng sợ này lâu hơn nữa.

Cố nén cơn đau, Quang "móm" nghiêng răng chống tay đứng lên và lê mình khỏi cái nghĩa địa lạnh tanh ấy.

CHƯƠNG 11

Cơn mưa sáng sớm đã ngừng rắc hạt, nhưng màu trời vẫn xám xịt, gió rít lên từng hồi, tiếng cành cây bên ngoài quật sần sạt vào ô cửa. Vĩnh Huy rời mắt khỏi hướng ghềnh đá, anh bước đến chỗ chiếc túi xách và đeo lên vai.

Thuyết Hoa ngạc nhiên:

- Anh định đi đâu vậy?

Thuyết Hoa chỉ tay xuống bãi biển:

- Tôi có việc xuống dưới kia.

Thuyết Hoa tò mò:

- Mưa vẫn chưa dứt mà!

Nhún vai, giọng anh thản nhiên:

- Chỉ còn vài hạt lác rắc đâu thấm tháp gì. Nếu không vì cơn mưa bất chợt giờ này có lẽ tôi đã ở đó.

Thuyết Hoa dò dẫm ngó Vĩnh Huy:

- Anh đến chỗ ghềnh đá phải không?

Vĩnh Huy gật đầu:

- Tôi muốn tìm hiểu những chuyện kỳ quái đã xảy ra ở đây. Tại sao cái bóng lại hướng về phía ấy chứ?

Thuyết Hoa buột miệng:

- Anh đến đó một mình?

Vĩnh Huy bật cười:

- Chẳng lẽ cô lại đi với tôi? Trời lạnh thế này không nên đâu!

Thuyết Hoa ngập ngừng:

- Vẫn tốt hơn là phải ở nhà... nhờ có chuyện gì xảy ra biết kêu ai.

Vĩnh Huy lưỡng lự nhú mào:

- Tôi vẫn chưa đoán được những gì xảy ra ở ghềnh đá, điều đó rất nguy hiểm nếu Thuyết Hoa theo tôi. Cô cứ ở nhà và đóng kín cửa lại thì có sao đâu.

Thuyết Hoa buồn buồn gằm mặt xuống:

- Nếu anh không muốn thì thôi, có anh bên cạnh vẫn hơn là...

Cô không nói dứt mà ngược mắt làm thỉnh nhìn ra cửa sổ. Những đợt sóng bạc đầu trắng xóa lớp lớp đuổi theo nhau vỗ mạnh vào bờ... gào thét âm ì trong gió rít.

Nhìn dáng Thuyết Hoa ngồi bơ vơ một mình, Vĩnh Huy chợt xót xa khi nghĩ mình sẽ ân hận nếu để cô ở nhà và...

Vĩnh Huy trầm giọng:

- Nếu đi theo, Thuyết Hoa phải nghe lời tôi đấy. Nơi đó vách đá trơn trượt và rất nguy hiểm.

Thuyết Hoa gật đầu vui vẻ nói:

- Chắc anh đã từng đến đó?

- Chỉ có một lần tôi đi gần đến nơi thì dừng lại. - Vĩnh Huy thản nhiên.

Thuyết Hoa ngạc nhiên:

- Vậy sao anh biết?

Giọng Vĩnh Huy nghiêm túc:

- Chiêu Dung nói với tôi như vậy vì cô ấy đã từng đến đó với bố cô ấy.

Thuyết Hoa thắc mắc:

- Có gì ở ghềnh đá để Chiêu Dung và bố cô ấy quan tâm chứ?

Vĩnh Huy nhếch môi:

- Tôi không tìm hiểu chuyện đó. Nhưng bố Chiêu Dung làm trong ngành khảo cổ.

Nhưng sao Thuyết Hoa lại hỏi như vậy?

- Tò mò thôi mà?

Bước về chiếc tủ áo, Vĩnh Huy lấy ra một cái áo khoác và đưa cho Thuyết Hoa:

- Cô mặc vào đi!

Thuyết Hoa ngập ngừng:

- Áo của cô ấy...

Vĩnh Huy cau mày:

- Cô ngại gì chứ? Cô sẽ rét cóng lên đấy.

Miễn cưỡng khoác chiếc áo vào người, Thuyết Hoa ngượng ngùng nói:

- Tôi thấy kỳ quá!

Vĩnh Huy gạt ngang:

- Có gì đâu mà phải suy nghĩ chứ?

Chúng ta đi thôi.

Cả hai rời khỏi nhà và len lỏi qua những bụi cây thấp rồi đi dọc theo triền cát về phía ghềnh đá.

Gió vẫn lồng lộng rít lên từng cơn, mang theo những hạt bụi nước li ti quật thẳng vào mặt hai người.

Du Thuyết Hoa đưa tay che mặt, môi mím chặt làm Vĩnh Huy nhú mào.

- Lạnh hả?

Thuyết Hoa lắc đầu:

- Ồ! Không! Nhưng suýt nữa ướt cả mặt. Mặn ghê!

Vĩnh Huy khẽ khàng:

- Sáng nay mưa gió rất mạnh. Cho dù đêm qua có người xuất hiện cũng chẳng có dấu vết gì.

Thuyết Hoa nói nhanh:

- Nãy giờ trên đường đi, anh chú ý đến chuyện đó?

Khẽ kéo lại cái nón trên đầu mình, Vĩnh Huy nhún vai:

- Dĩ nhiên tôi đã quan sát và hy vọng thấy được một dấu vết gì đó, dù là dấu chân người để tôi tin rằng đêm qua cô không hoảng quá mà nhìn lầm.

Thuyết Hoa nhăn mặt:

- Lúc ấy tôi sợ muốn hết hồn... còn phỉa cái gì nữa chứ?

- Tôi biết! Nhưng đâu phải lúc nào mình cũng thấy rõ và đúng.

Thuyết Hoa quả quyết:

- Nhưng đêm qua thì tôi không thể làm được, rõ ràng đó là một bóng đen.

Vĩnh Huy trầm ngâm:

- Tôi cũng nghĩ như vậy!

Du Thuyết Hoa bực bội:

- Vậy này giờ anh cố tình trêu tôi?

Vĩnh Huy lắc đầu:

- Thật ra tôi muốn xác định lại một lần nữa xem sao. Nhưng cô vẫn giữ nguyên ý của mình.

Thuyết Hoa nhỏ nhẹ:

- Vì đó là sự thật mà. Nếu là anh, anh cũng như vậy thôi.

Vĩnh Huy nhíu mày:

- Chuyện Chiêu Dung đột nhiên mất tích là điều vô cùng bí ẩn.

Thuyết Hoa thắc mắc:

- Anh bảo cô ấy mất tích trong vụ đắm tàu. Vậy lúc ấy anh ở đâu chứ?

Vĩnh Huy thở dài:

- Chiêu Dung có điện cho tôi biết cô sẽ trở về bằng chuyến tàu lúc mười lăm giờ... Lúc đó tôi bận công chuyện ở một nơi cách xa đây nên không về kịp để đón Chiêu Dung.

- Và chuyến tàu ấy chìm vì bị bão tố?

Vĩnh Huy gật đầu:

- Người ra nghĩ như vậy. Nhưng...

Vĩnh Huy chợt ngập ngừng thì Thuyết Hoa thắc mắc:

- Ủa! Bộ anh có nghi ngờ gì khác chẳng?

Vĩnh Huy nhếch môi nói:

- Có nguồn tin khác bảo rằng chiếc tàu bị cướp.

Thuyết Hoa ngỡ ngàng kêu lên:

-Ồ! Ghê quá! Chẳng lẽ không ai còn sống hay sao?

Vĩnh Huy nghiêm túc nói:

- Tôi không biết, nhưng tôi đoán nếu có nguồn tin như vậy thì hẳn phải có kẻ còn sống sót và đã chứng kiến chuyện gì xảy ra trên tàu.

Thuyết Hoa bậm môi:

- Anh hy vọng Chiêu Dung không có mặt trên chuyến tàu bất hạnh ấy?

Vĩnh Huy cay đắng:

- Phải! Tôi cầu mong cô ấy không đi chuyến tàu kia, nhưng mọi chuyện đã an bài.

Vĩnh Huy lại im lặng, lúc này anh cần đến ghềnh đá xem có phát hiện được điều gì không? Vì nhiều lần Chiêu Dung thấy bóng đen lao về hướng này và đêm qua Thuyết Hoa cũng thấy như thế.

Khẽ nắm lấy tay Thuyết Hoa, anh nói:

- Có lẽ chúng ta nên đi nhanh đến đó.

Để yên tay mình trong bàn tay to lớn và ấm áp của Vĩnh Huy, Thuyết Hoa tò mò:

- Anh vừa suy nghĩ ra điều gì hả?

- Không! Nhưng tôi nghĩ đừng phí nhiều thời gian nữa.

Cô bước cho kịp những sai chân của Vĩnh Huy, cô thắc mắc hỏi:

- Chiêu Dung mất tích bao lâu rồi?

Vĩnh Huy nói nhanh:

- Ba ngày trước đêm tôi gặp Thuyết Hoa. Lúc ấy tôi trông tin và thấp thỏm từng ngày. Cuối cùng tôi đã thất vọng khi chiếc tàu cứu hộ trở về... trống không trên bến cảng.

- Nhưng anh luôn hy vọng Chiêu Dung còn sống? - Thuyết Hoa nhướng mắt.

Vĩnh Huy trầm tư:

- Dĩ nhiên! Đối với người mình yêu thương, ai cũng mong như vậy. Tuy nhiên, làm sao biết cô ấy còn sống hay đã chết. Nhưng không hiểu sao, khi tai nạn chìm tàu xảy ra tôi có một cơn mơ quái dị và khủng khiếp. Nó cứ hiện về, lặp đi lặp lại trong những giấc ngủ của tôi.

Thuyết Hoa tò mò nhìn Vĩnh Huy:

- Anh có nhớ mình mơ thấy gì không?

Giọng Vĩnh Huy nói to át trong tiếng gió:

- Tôi không nhớ hết được. Nhưng ấn tượng mạnh nhất trong mơ là cảnh chém giết, la hét hoảng loạn trên một con tàu trong lúc xung quanh nó, sóng gió âm ì, đại dương gầm thét và những ánh chớp ngoằn ngoèo lóe sáng giữa bầu trời đen tối... và kinh hoàng nhất là cảnh một người đang chấp tay cầu nguyện khi sau lưng cô ta có một kẻ bịt mặt vung con dao trên tay lên, dưới ánh chớp của tia sét, ngón áp út của hắn đeo chiếc nhẫn mặt ngọc màu hổ phách... và đúng lúc ấy...

Vĩnh Huy chợt im lặng nhìn Thuyết Hoa rồi thở dài.

Thái độ của Vĩnh Huy làm Thuyết Hoa nhíu mày:

- Có chuyện gì bất ngờ xảy ra phải không? Sao anh không kể tiếp?

Vĩnh Huy chán nản nói:

- Đúng lúc ấy, cô gái chợt xoay lại và hét lên, tôi giật mình choàng tỉnh mới hay chính mình vừa la lên chứ chẳng có ai khác.

Anh dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Và những lúc như thế tôi thức dậy rất mệt mỏi... cũng chẳng nhớ được mình mơ thấy chuyện gì, dù cố nhớ. Nhưng không hiểu sao hôm nay tôi lại nhớ rất rõ những gì mình đã gặp trong giấc chiêm bao.

Thuyết Hoa thoáng rùng mình, cô chẳng hiểu mình lạnh vì những đợt gió từ biển đang thổi thốc vào bờ hay lạnh vì câu chuyện đáng sợ mà cô vừa nghe? Nhưng cô gái ấy là ai?

Thuyết Hoa tò mò:

- Anh thấy rõ mặt cô ta?

Vĩnh Huy phân vân:

- Không rõ lắm! Nhưng tôi có cảm giác cô gái ấy rất gần gũi với tôi!

Thuyết Hoa lặng thinh, đúng là một giấc mơ đáng sợ và quái dị. Nhưng nó có liên quan gì đến chuyện của Chiêu Dung?

Hay những hình ảnh trong giấc mơ ấy là sự thật? Những diễn biến xảy ra trên con tàu đã bị chìm... cùng những hành khách đi trong chuyến ấy mà Vĩnh Huy có khả năng đặc biệt thấy được trong giấc mơ của mình... hay bởi một quyền lực siêu nhiên nào đó mà cô không lý giải được.

Thuyết Hoa ngược mắt nhìn về phía ghềnh đá, sóng gió ầm ì tung bọt trắng xóa, bầu trời như tối sầm lại.

Vĩnh Huy lo lắng:

- Lẽ nào trời lại mưa nữa?

Thuyết Hoa nhíu mày:

- Mây đen dày đặc ở đâu đó kéo đến nhanh thật!

Vĩnh Huy bóp nhẹ tay cô, trấn an:

- Nếu mưa, chúng ta sẽ ẩn tạm vào một hốc đá nào đó.

Những ánh chớp chợt lóe lên trên bầu trời như muốn xé toạc những đám mây đang sà xuống thấp.

"Ầm" Thuyết Hoa giật mình, cô co người lại khi một tia chớp xanh lè xẹt ngang trước mặt hai người.

Một cái gì đó trong đầu Thuyết Hoa chợt bật lên... Cô nhớ đến tia chớp sáng rực tại tu viện Thérésa đêm ấy. Cô nhớ đến bàn tay Hải Thu

cầm khẩu súng hăm dọa mình và ánh sáng lấp lánh trên ngón tay đeo nhẫn của gã.

Thêm một tiếng sét nổ lớn.

"Ầm!" - Đùng! - Cô hốt hoảng la lên.

Vĩnh Huy sững sờ, anh buột miệng:

- Chuyện gì vậy?

Thuyết Hoa run rẩy nép đầu vào ngực Vĩnh Huy giữa bốn bề mênh mông sóng gió, giọng cô thốn thức:

- Em... không biết sao nữa!

Vĩnh Huy vỗ về:

- Thuyết Hoa sợ cái gì hả?

Cô vẫn lặng thinh trong vòng tay che chở rắn chắc của Vĩnh Huy, rồi Thuyết Hoa bẽn lẽn cựa người ra khỏi anh.

- Em giật mình thôi mà! Sấm sét ghê quá!

Vĩnh Huy trầm giọng:

- Nếu biết thời tiết thay đổi bất ngờ như vậy, có lẽ tôi để cô ở nhà thì tốt hơn.

Thuyết Hoa ngập ngừng:

- Nhưng tôi ngại ở nhà một mình.

Vĩnh Huy nheo mắt ngó Thuyết Hoa:

- Vậy thì cô hãy can đảm lên.

Cô ngượng ngùng:

- Tôi sẽ không sợ nữa đâu.

Thuyết Hoa bước theo Vĩnh Huy. Cô đưa mắt nhìn chung quanh. Khung cảnh này dường như rất gần gũi với cô từ lâu lắm rồi thì phải.

Nhưng tại sao cô lại có cái cảm nhận sâu xa ấy khi cô chưa đến nơi này bao giờ. Hay cô đã từng đi trong một giấc mơ nào đó.

Thuyết Hoa chợt thấy hoang mang trước những chuyện cô không sao giải thích được. Uể oải, Thuyết Hoa ngồi xuống bên một tảng đá.

Vĩnh Huy cũng vừa đi tới, anh ngạc nhiên:

- Chưa đến nơi mà đã mệt rồi sao?

Thuyết Hoa lắc đầu:

- Không! Em cảm thấy dường như em đã đến đây. Nhưng vào thời gian nào thì em không thể nhớ rõ được.

Đưa tay vò đầu, Vĩnh Huy ngồi xuống cạnh Thuyết Hoa:

- Thật lạ lùng và khó hiểu. Hay em là Chiêu Dung nhưng lại không nhớ rõ mình là ai mà bịa cái tên mới là Thuyết Hoa.

Thuyết Hoa nhăn mặt:

- Em đã bảo rồi mà, em không phải là cô ấy.

Vĩnh Huy chua chát:

- Anh cũng mong như thế.

Ánh mắt Thuyết Hoa chợt dừng lại nơi một lỗ hổng lớn gần bằng nắm tay đầy cát trên một tảng đá. Cô đưa tay hất nhẹ những phần cát bên ngoài.

Vĩnh Huy ngạc nhiên:

- Cô làm gì vậy?

Vẫn lặng thinh moi phần cát ấy rồi rút tay ra ngoài, một cái nhẫn bé xíu xỉn màu xuất hiện trên ngón tay Thuyết Hoa. Cô reo lên và chìa chiếc nhẫn cho Vĩnh Huy:

- Anh xem này! Đẹp không?

Vĩnh Huy đón lấy, anh xoay khế chiếc nhẫn và chùi sạch lớp gỉ bám bên ngoài.

Đó là một chiếc nhẫn vàng nhỏ chỉ vừa với ngón tay trẻ em sáu bảy tuổi.

Vĩnh Huy thắc mắc:

- Sao Thuyết Hoa biết trong hốc đá này có chiếc nhẫn?

Thuyết Hoa thản nhiên:

- Em không biết nữa. Tự dưng em cảm thấy có một động lực thôi thúc em phải bươi phần cát ấy ra ngoài... thế thôi.

Vĩnh Huy lắc lắc đầu mình:

- Thật không sao giải thích được vì chiếc nhẫn này phải nằm trong đó bao nhiêu năm rồi mới xin màu như vậy. Toàn là những chuyện bất ngờ... nhưng chúng ta không thể ở đây được, trời sắp mưa đấy.

Bầu trời càng lúc càng tối đen, những đám mây xám xịt gần như sà thấp ngang đầu hai người, không gian ẩm và lạnh.

Những hạt mưa từ trên cao bắt đầu rơi lác đác qua đầu họ.

Vĩnh Huy ngoái nhìn ra sau, một màn nước trắng xóa khắp nơi đang ập xuống.

Anh kêu to:

- Nhanh lên, Thuyết Hoa. Chúng ta sẽ ướt mất.

Cô để mặc cho Vĩnh Huy lôi mình chạy, cuối cùng hai người cũng tìm được một cái hang trước khi cơn mưa vừa kịp trút nước.

Hang rộng và sâu, nhưng bên trong lại tối om, Vĩnh Huy lôi cái đèn pin trong chiếc túi mang ở vai ra ngoài và nói với Thuyết Hoa khi thấy cô đứng nép sát vào vách tránh những hạt mưa theo gió thổi vào:

- Đứng đó sẽ ướt hết. Chúng ta vào trong thử xem!

Nhìn luồng ánh sáng từ tay Vĩnh Huy quét về khoảng tối, Thuyết Hoa dạn dĩ bước đến gần anh.

Đứng đây cô không còn sợ mưa tạt và có thể thấy dọc lòng hang khi luồng sáng lướt qua.

Thuyết Hoa tò mò:

- Cái hang này sẽ đưa chúng ta đến đâu chứ?

Vẫn đưa mắt quan sát chung quanh qua ánh đèn, Vĩnh Huy khẽ khàng:

- Cũng có thể lên trời hay xuống biển.

Thuyết Hoa nhăn mặt:

- Anh khéo đùa! Nói thế ai chẳng nói được.

Vĩnh Huy thản nhiên chiếu đèn sâu vào tận cuối hang, nơi có những tia sáng lấp lánh phản chiếu ngược lại.

- Chỗ đó dường như có nước. Cô thấy không?

Thuyết Hoa bậm môi:

- Ý anh muốn nói nơi ấy hang ăn thông ra biển?

Vĩnh Huy dẫn đo:

- Có thể hang này chạy ra tới vách núi gần ghềnh đá vì hang có chiều hướng rẽ sang bên trái.

Thuyết Hoa đồng tình:

- Có lẽ anh nói đúng. Nhưng chúng ta đi thử mới biết được.

Vĩnh Huy gật đầu:

- Cô không sợ chứ?

Thuyết Hoa ngập ngừng:

- Có... nhưng ít thôi.

Vĩnh Huy nhếch môi:

- Vậy là can đảm lắm! Nào đi theo tôi.

Thuyết Hoa mạnh dạn bước cùng Vĩnh Huy vào trong.

Càng vào trong, tiếng mưa gió càng nhỏ dần, nhưng trong hang có vẻ ẩm và hơi lạnh khiến cô nhúu mày suy nghĩ... rõ ràng họ đang đi gần về phía biển.

Khi qua hết đoạn cong rẽ trái ở cuối hang, tiếng sóng gió gào thét ầm ì bồng từ đâu trong sâu thẳm vang đến.

Một khoảng sáng nhỏ chợt xuất hiện và ánh đèn pin càng lúc càng bị khoảng sáng nuốt chửng.

Thuyết Hoa co người, kéo cao cổ áo, cô cảm thấy lạnh khi có những bọt nước lùa vào hang.

Càng lúc tiếng sóng vỗ càng gần, như sát bên tai hai người, rồi một mảng trời xám xịt chắn ngang trước mặt họ cùng sóng nước mênh mông.

Vĩnh Huy nhích từng bước ra phía ngoài. Gió rít lên từng cơn quật thẳng vào mặt anh như muốn đẩy anh bay vào khoảng không. Anh buột phải bấu chặt những ngón tay vào vách hang.

Vĩnh Huy nhìn xuống, dưới chân anh là ghềnh đá đang trơ mình hứng chịu những đợt sóng trắng xóa cao ngất ngưỡng ầm ì, hung hãn.

Chìa tay về phía sau, Vĩnh Huy ra hiệu cho Thuyết Hoa bước tới:

- Cần thận nha! Nếu không gió sẽ quật chúng ta xuống dưới kia đấy.

Chờ cho Thuyết Hoa đến gần, anh nắm chặt tay cô và trầm giọng:

- Tôi không ngờ chỗ này lại cao hơn chỗ ghềnh đá.

Thuyết Hoa lè lưỡi khi nhận ra quang cảnh trước mặt mình. Ghềnh đá với từng lớp sóng dồn dập đổ vào. Cách đó không xa, một vịnh nước chạy sâu vào đất liền men theo chân núi... phẳng lặng. Ở đó có một con đường mòn đi xuyên qua đồi cát...

Nhưng dẫn đến đâu cô không thấy được bởi màn mưa trắng xóa.

Thuyết Hoa buột miệng:

- Anh thấy con đường nhỏ dưới kia chứ?

Vĩnh Huy gật đầu:

- Tôi nghe Chiêu Dung bảo gần đây có một trại phong. Lẽ nào con đường này đi đến nơi đó? Mưa quá chẳng thấy gì hết.

Thuyết Hoa khẽ khàng:

- Cái vịnh nước ấy đẹp quá!

Vĩnh Huy nhún vai:

- Hết mưa, chúng ta sẽ đến đó, nhưng trong thời tiết này thì không được đâu.

Thuyết Hoa hốt hoảng lùi vào trong khi một luồng gió mạnh quạt đến thổi bay mất cái nón trên đầu Vĩnh Huy.

Cô buột miệng:

- Gió ghê quá!

Vĩnh Huy nhún vai:

- Nơi đây rất nguy hiểm và dễ ngã vì gió. Có lẽ chúng ta trở lại miệng hang vậy.

Thuyết Hoa bước đi và nói:

- Anh có phát hiện thêm được gì không?

Vĩnh Huy lắc đầu:

- Chẳng có gì sáng sủa hơn. Tuy nhiên, tôi thắc mắc tại sao mỗi lần xuất hiện cái bóng đen ấy lại lần về phía cái ghềnh đá?

Phải chăng cái bóng ấy đến từ con đường mòn mà chúng ta vừa thấy dưới kia?

Thuyết Hoa nhú mày:

- Anh nói đến con đường xuyên qua đồi cát?

Vĩnh Huy gật đầu:

- Phải! Tôi muốn biết cái bóng ấy là ai?

Ở đâu? Hay là một hồn ma vất vưởng và có liên quan gì đến gia đình Chiêu Dung, đến căn nhà của chúng ta đang ở?

Nhìn luồng ánh sáng từ tay Vĩnh Huy nhảy múa dọc theo vách hang, Thuyết Hoa suy nghĩ đến những gì anh vừa nói. Cô cảm thấy mọi chuyện không dễ dàng chút nào.

CHƯƠNG 12

Quang "móm" chui ra khỏi cái kho bỏ hoang phía sau trại phong khi cơn mưa đã dứt hạt. Gã dáo dác đưa mắt nhìn khuôn viên rộng lớn phía trước, thấp thoáng bóng người đi qua hành lang rồi mất hút phía sau hang đá lớn nằm ở góc sân có tượng Đức Mẹ với ánh mắt nhân từ đang nhìn về phía gã.

Gã chột nhếch môi chua chát nghĩ ánh mắt bao dung ấy giúp được gì cho hoàn cảnh và tâm trạng nặng nề đang hoang mang hiện nay của gã.

Không! Gã phải tự lo cho mình thôi.

Đêm qua nếu gã không nhanh chóng lê khỏi cái nghĩa địa thật khủng khiếp ấy để lủi trốn vào cái kho trống này hẳn gã đã gục ngã vì sợ hãi và vì mưa gió rồi.

Tất cả xảy ra như một giấc mơ hay một trường đoạn phim hành động gay cấn mà gã là người thủ vai chính đầy ấn tượng...

Nhưng trái lại, tất cả đều thật... khốn nạn.

Quang "móm" nhăn mặt vịn tay vào tường lúc cơn buốt nhói lan từ chân đầu.

Gã hiểu mình phải rời khỏi đây trước khi vết thương ở cổ chân hành hạ gã.

Quang "móm" từng có lần đến đây thăm một bà dì nên gã rất rành nơi này.

Chỉ cần khoảng hai mươi phút đi bộ hay lâu hơn tí nữa là gã sẽ ra được con đường lớn ngoài kia.

Còn bây giờ, hơi khó khăn đấy, nhưng gã vẫn còn khập khễnh lê đi được mà.

Cũng may bà dì ấy đã yên thân "về nước Chúa", nếu không chắc gã phải nán lại ít phút để viếng thăm.

Quang "móm" nhìn cổ chân sưng vù của mình rồi gã mím môi quyết định dứt khoát lê đi.

Thay vì chui trở lại cái lỗ chó ở hàng rào cho chắc ăn thì Quang "móm" khập khễnh bước ra dọc theo dãy hành lang vắng vẻ phía bên trái của trại phong để lách ra cổng sau vì gã biết nơi này ít ai qua lại.

Khi Quang "móm" sắp qua hết những căn phòng dành cho người bệnh. Gã chợt nghe giọng một người phụ nữ vang lên:

- Đúng là phép lạ, tạ ơn Chúa. Cô đã tỉnh rồi!

Tiếng kêu yếu ớt của một cô gái vọng ra:

- Nhưng đây là đâu vậy, thưa nữ tu?

Giọng người vừa gọi là nữ tu nhỏ nhẹ:

- Trại phong Dốc Đá, nơi đón nhận những cuộc đời bất hạnh.

Có tiếng cô ghét thét lên hoảng loạn:

- Không... tôi không phải... tôi...

Giọng người nữ tu trầm lắng:

- Đúng là nơi đây không dành cho cô vì cô không bệnh. Nhưng cô vừa thoát chết... Hãy nằm nghỉ đi, đừng quá xúc động, không tốt đâu. Chúng tôi vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra với cô.

Giọng cô gái thềm thì:

- Nữ tu đã cứu tôi?

Cuộc đối thoại lạ lùng bên trong vang ra khiến Quang "móm" ngạc nhiên. Gã dừng lại và tò mò bước tới khe cửa sổ nhìn vào. Suýt chút nữa

gã la lên khi nhận ra người con gái nằm trên giường ở cưới phòng là Du Thuyết Hoa. Nhưng cô ta xanh xao và đầy mồ hôi.

Đứng cạnh đó là một ma nữ tu mặc áo choàng đen, đeo kính trắng với gương mặt phúc hậu.

Ánh mắt dịu dàng của ma nữ tu vẫn hướng vào cô gái:

- Đó là ý Chúa! Cô đã được bình an!

Cô gái đưa tay ôm đầu, khổ sở nói:

- Tôi không thể nào nhớ hết mọi chuyện... kinh khủng quá... tôi...

Cô gục đầu khóc nức nở, người nữ tu bước tới đặt tay lên vai cô gái an ủi:

- Đừng sợ! Rồi cô cũng sẽ nhớ lại những gì đã xảy ra trước khi cô bị sóng dấy trôi dạt vào bãi cát ở eo biển gần tu viện Thérésa.

Cô gái chớp chớp đôi mắt lăm bằm:

- Tu viện Thérésa... gần đồi gió... và...

Cô ngược nhìn nữ tu nói tiếp:

- Nữ tu đưa tôi về đây?

Ma nữ tu lắc đầu:

- Không! Đó là nữ tu Mai Lan. Trên đường đưa cô đi đến... nhà ang táng vì mọi người nghĩ cô đã chết sau mấy ngày hôn mê. Bất ngờ cô hồi tỉnh sống lại và nhảy ra khỏi xe bỏ chạy... theo một người.

Cô ngơ ngác:

-Ồ! Sao kỳ lạ vậy?

- Cô chạy theo người đàn ông lỡ đường đón xe định đi nhờ khiến kẻ kia hoảng quá phải bỏ chạy. Nếu lúc ấy cô không vấp ngã, chẳng biết cô sẽ chạy đến đâu nữa!

Cô gái rùng mình:

- Tôi không biết gì hết.

- Cô gần giống như một kẻ bị mộng du... cô còn nhớ mình là ai và ở đâu không?

Cô gái gật đầu nhưng vẫn lặng thinh.

Đứng bên ngoài, Quang "móm" cảm thấy những gì gã vừa nghe thật là khó hiểu.

Nếu cô gái này là Du Thuyết Hoa thì tại sao lại hôn mê ở tu viện Thérésa mấy ngày rồi, khi Nhật Toàn và Du Thuyết Hoa mới bỏ trốn chỉ hai hôm nay.

Nhưng sao gã lại làm được khi Thuyết Hoa đâu có xa lạ gì với gã.

Cho dù có chuyện gì xảy ra, thì con bé này cũng biết chỗ Nhật Toàn trốn tránh.

Thuyết Hoa sẽ là cái phao để Quang "móm" bám vào và bơi đến đích.

Quang "móm" cười thầm, không ngờ hẳn đã gặp may khi lủi trốn vào đây đêm qua, hẳn sẽ tận dụng cơ hội này một cách có hiệu quả.

Giọng cô gái chột vang lên:

- Có phải nữ tu Mai Lan đã tìm thấy tôi trên bãi biển?

Ma nữ tu gật đầu:

- Nữ tu Mai Lan cũng là người thức suốt đêm tại nhà nguyện để cầu kinh cho cô.

Cô gái dăm chiêu:

- Tôi muốn gặp nữ tu Mai Lan để cảm ơn vì đã cứu tôi.

Người nữ tu phân vân:

- Tôi nghĩ cô không gặp nữ tu ấy được đâu.

Cô gái ngạc nhiên:

- Sao thế?

- Vì nữ tu Mai Lan không muốn...

Cô chống tay ngồi dậy:

- Nhưng tôi muốn tạ ơn nữ tu ấy trước khi trở về nhà.

Ma nữ tu khoát tay:

-Ồ! Không được đâu! Sau này cô sẽ hiểu tại sao mà... và lại cô cũng còn yếu chưa nên đi xa.

Cô gái nhú mày vẻ khó hiểu:

- Tôi ở gần đây mà, sao nữ tu ấy lẩn tránh tôi chứ? Khi chính nữ tu đã cứu tôi.

Tôi là Mạc Chiêu Dung.

Quang "móm" sững sờ, gã lăm bằm:

- Hừm! Cái con quỷ sứ ấy phía cái tên gì thế nhỉ? Giỏi lắm thì con nhóc này gạt được mấy sơ chứ đừng mong gì gạt được gã.

Giọng ma nữ tu vẫn nhỏ nhẹ:

- Thôi được! Cô nằm nghỉ đi, tôi sẽ nhắn lại với nữ tu Mai Lan những gì cô muốn.

- Cám ơn nữ tu!

Nữ tu chỉ tay vào một nút chuông gắn ở đầu giường:

- Cần gì thì cứ nhấn vào đây sẽ có người đến giúp cô.

Lúc bà nữ tu đi ngang cửa sổ, Quang "móm" hốt hoảng ngồi thụp xuống. Suýt nữa hẳn đã bị phát hiện.

Khi đoán chắc vị nữ tu sĩ đã rời khỏi phòng, Quang "móm" bật dậy và len lén nhìn vào trong.

Cô gái nằm ngược mặt lên trần, tay gác lên trán. Một tư thế chẳng thuận lợi cho sự xuất hiện đường đột của gã qua cửa sổ không có chấn song sắt.

Nhưng gã không thể hiên ngang đi vòng theo hành lang để vào cửa chính. Như thế vừa lộ liễu, vừa vỡ chuyện và cũng phí thời gian.

Nhưng phải bắt đầu nhập cuộc bằng cách nào đây để cô gái không phản ứng?

Gã đứng chờ người ra hành lang sau căn phòng một hồi, cuối cùng gã cũng nghĩ ra được cách tiếp xúc hữu hiệu nhất.

Quang "móm" gõ nhẹ tay vào cửa sổ và gọi nhỏ:

- Thuyết Hoa! Thuyết Hoa!

Gã thấy vầng trán cô ta hơi nhúu lại nhưng cô ta vẫn nằm im. Gã nhếch môi khi cảm thấy đã đánh bật được cô ta.

Lần này Quang "móm" đã gọi to hơn một chút và nhẹ nhàng đẩy rộng cánh cửa sổ qua một bên.

Đúng như gã đoán, khi gã chường mặt vào phòng thì cô gái cũng xoay lại và ngồi bật dậy lúc gã leo qua cửa sổ.

Cô gái vẫn trở mắt nhìn gã như một kẻ xa lạ rồi hốt hoảng la lên:

- Ồ! Anh là ai?

Quang "móm" nén đau, cố giữ bước đi mạnh dạn của mình, đôi môi gã nhếch lên vẻ ranh ma:

- Hừm! Cô vờ vĩnh giỏi thật đấy Thuyết Hoa!

Chiêu Dung giọng đầy ngạc nhiên:

- Anh nói gì tôi không hiểu.

Mắt Quang "móm" ánh lên vẻ giễu cợt nhưng giọng gã đầy hăm dọa:

- Nhật Toàn ở đâu?

Chiêu Dung nhích người về phía sau, bàn tay thon trắng trượt về phía nút nhấn chuông, giọng run run:

- Anh ra khỏi phòng tôi ngay...nếu không thì...

Quang "móm" giật mình đưa tay ngăn lại:

- Khoan, làm thế không có lợi cho cả hai chúng ta đâu.

Chiêu Dung lưỡng lự:

- Sao vậy?

Gã cười gằn:

- Tôi có đủ thời gian giết cô trước khi người ta đến. Nhưng...

- Anh đừng hòng dọa tôi.

Gã bóp chặt nắm tay:

- Tôi nói thật chứ không dọa suông đâu. Nhưng tôi làm thế cũng chẳng lợi lộc gì vì người tôi cần là Nhật Toàn chứ không phải Thuyết Hoa.

Chiêu Dung vẫn bản khoăn:

- Ông đã làm tôi với ai rồi, Thuyết Hoa, Nhật Toàn là ai chứ? Tôi chưa bao giờ nghe tên những người đó.

Gã lạnh tanh:

- Sao lúc tôi gõ cửa và gọi tên Thuyết Hoa, cô phản ứng?

Chiêu Dung dè dặt nói:

- Có tiếng động như vậy, ai nghe mà chẳng phản ứng. Nhưng điều đó đâu thể buộc tôi nhận mình là Thuyết Hoa khi tôi chẳng biết cô ta là ai.

Quang "móm" cười nhạt:

- Du Thuyết Hoa! Cô đóng kịch giỏi thật.

Nhưng vai diễn của cô chỉ để dành cho những nữ tu có tâm hồn thánh thiện và lòng tin người xem, chứ còn tôi thì dẹp ngay.

Chiêu Dung chột rùng mình, cô tái xanh mặt mày. Vì cái tên lẩn họ ấy cô đã từng nghe từ miệng kẻ bịt mặt trên con tàu kinh hoàng khi cô bất ngờ xoay mặt lại đối diện với hắn.

Chính lúc cô cận kề với cái chết, bàn tay cầm con dao bén ngót của hắn chột dừng lại, rồi một tia chớp xanh lòe lóe lên và có tiếng nổ lớn... Chiêu Dung hoảng loạn phóng mình nhảy xuống biển bất chấp sóng gió cuồn cuộn...

Mọi diễn biến trên nét mặt Chiêu Dung không thoát khỏi ánh mắt tinh ranh của Quang "móm". Gã bước tới gần hơn:

- Sao chứ? Cô đừng hòng qua mặt được Quang "móm" này. Nào, nói đi, Nhật Toàn đang ở đâu?

Nhìn vẻ lăm lè hiện rõ trên mặt của Quang "móm", Chiêu Dung hiểu gã là kẻ rất nguy hiểm. Cô không thể dẫn dai với gã được.

Chiêu Dung không biết mối quan hệ giữa người có tên Nhật Toàn với cô gái tên Thuyết Hoa như thế nào. Nhưng tại sao gã tự xưng mình là Quang "móm", lại quyết tâm tìm Nhật Toàn, mà điều tai hại nhất là hắn lăm cô với Thuyết Hoa.

Chính kẻ bịt mặt trên chiếc tàu bị đánh cướp đã nhìn lăm Chiêu Dung với một cô gái tên Thuyết Hoa mà hắn đã ngừng dao kíp lúc nên cô may mắn thoát chết.

Còn bây giờ, sự lăm lẩn đang gây rắc rối và nguy hiểm cho cô.

Chiêu Dung không biết Nhật Toàn là ai thì làm sao cô trả lời được câu hỏi của hắn.

Hắn đã nhìn lăm người để hỏi...

Cô chột nghĩ Quang "móm" và kẻ bịt mặt cướp tàu có liên quan gì với nhau không? Phải chi cô biết chút gì về thân phận hai kẻ kia, may ra cô

còn có thể phịa một địa chỉ nào đó để gã xéo khỏi nơi đây cho khuất mắt.

Nhưng trái lại cô hoàn toàn mù tịt về hai kẻ ấy thì làm sao cô "bịa" ra chuyện gì được.

Chiêu Dung im lặng ngó Quang "móm", cô thấy mặt hấn đỏ lên, dường như sự kiên nhẫn trong lòng hấn bay mất... dù muốn hay không cô cũng lều mạt. May ra cô không phải một mình đơn độc.

Chiêu Dung nhấn mạnh vào nút chuông và lệ làng thu mình vào một góc giường.

- Reng!

Tiếng chuông bất ngờ vang lớn giữa buổi sáng tĩnh lặng của trại phong.

Quang "móm" tức điên lên, gã chồm người tới hét:

- Con khốn kiếp... mày sẽ...

Sự tức giận đã làm gã quên mất cái chân đau khổ của mình.

Một cảm giác nhói lên tận óc, Quang "móm" té nhào xuống sàn trước ánh mắt kinh ngạc của Chiêu Dung.

Gã lập tức chỗi tay đứng lên, lết bước về phía cửa sổ khi ngoài hành lang vang lên tiếng chân người.

Trước khi leo qua cửa, Quang "móm" ném ánh mắt căm hờn về phía Chiêu Dung và gầm lên:

- Hừm! Chờ đấy! Mày không thoát được đâu!

Bàng hoàng nhìn bóng Quang "móm" biến mất sau ô cửa, Mạc Chiêu Dung hiểu cô không thể ở lại trại phong này được nữa. Cô tuột khỏi giường và bước đi. Chợt trước mắt cô như một màu đen tăm tối ập xuống.

Chiêu Dung té quỵ và trôi vào vùng xoáy mênh mông của ký ức. Cô thấy mình đang đứng trên một con tàu lao chao trong biển sóng giữa trời

đêm với muôn vàn ánh chớp lập lòe và bàn tay cầm dao của gã bịt mặt đang vung cao có chiếc nhẫn mặt ngọc màu hổ phách lấp lánh.

CHƯƠNG 13

Nhìn chiếc Fiat vừa được cẩu lên khỏi eo biển với một phần đầu bị bẹp dúm lại và cái bảng số 3422... Đúng như lời những người săn tìm hùm đã tình cờ phát hiện và báo cảnh sát... Thiên Trường đưa tay bóp trán suy nghĩ.

Lẽ nào vụ Hải Thụ được khám phá một cách dễ dàng như thế này sao?

Trước khi đến đây, anh đã biết rõ chiếc Fiat đó là của Nhật Toàn, kẻ đã có dấu tay lưu trữ trong tầng thư trùng với dấu vân tay trên tay lái chiếc Toyota và vân tay trên chiếc bật lửa có hình con đằm chuông.

Mọi chứng cứ đều cho thấy Nhật Toàn có liên quan đến tai nạn của Nhật Toàn vì nơi Hải Thụ bị tai nạn cũng chẳng cách xa đoạn eo biển này. Nhưng có phải Hải Thụ cố ý giết Hải Thụ rồi cho xe mình lao xuống biển và sau đó cướp xe của nạn nhân? Tại sao Nhật Toàn làm thế?

Anh trầm ngâm nhìn những thợ lặn đã lên bờ, họ cho biết ngoài xác chiếc xe chẳng tìm thấy gì khác.

Bước đến gần chiếc Fiat, Thiên Trường chăm chú xem có thể phát hiện thêm được điều gì không ngoài những điều anh đã biết. Nhưng anh đã hoàn toàn thất vọng.

Đúng lúc ấy, máy bộ đàm kêu vang, Thiên Trường nói nhanh vào máy và anh nghe giọng Thái Dũng vang rõ phía bên kia:

- Nhật Toàn không có mặt ở nhà hẳn mấy ngày rồi. Cửa hàng thú nhồi bông của Du Thuyết Hoa, em bà con của hẳn bán cũng đóng cửa. Hẳn và

Hải Thụy có quan hệ làm ăn với nhau nhưng ở mức độ nào thì chúng tôi chưa rõ được.

Thiên Trường buột miệng:

- Chiếc Fiat đã được tìm thấy đúng là của Nhật Toàn.
- Anh đang ở đó?

Thiên Trường thản nhiên:

- Phải! Nhưng chẳng phát hiện được điều gì mới mẻ. Kẻ trong chiếc Hyundai có khai gì chưa?

- Bây giờ thì chưa, nhưng tôi nghĩ Thụy "trắng" cũng phải khai thôi, nếu nó không muốn gánh thêm trách nhiệm.

Thiên Trường nhún vai:

- May mắn đêm qua là chẳng ai chết.

Nếu không chúng ta cũng gặp rắc rối đấy.

- Thụy "trắng" là người làm của Lâm Khánh, một kẻ có công ty kinh doanh mặt hàng thủy hải sản. Chiếc Hyundai lao xuống dốc đêm qua là một trong những chiếc xe chở hàng của Lâm Khánh. Tôi không tìm được dấu tay của gã trên tay lái chiếc Hyundai. Như thế Thụy "trắng" không phải là kẻ điều khiển chiếc xe. Gã lái xe bỏ trốn khi xe lăn xuống dốc.

Thiên Trường trầm ngâm:

- Rồi chúng ta cũng biết rõ tên tài xế là ai thôi. Nhưng điều tôi thắc mắc là tại sao chúng suýt đâm xe vào chúng ta rồi lại hốt hoảng bỏ chạy khi có hiệu lệnh dừng lại và cố tình chạy trốn lúc thấy có xe đuổi theo?

Hắn có phải chuyện gì mờ ám nên bọn chúng mới hoảng như vậy.

- Tôi cũng nghi ngờ và không hiểu bọn chúng đi đâu với chiếc xe trống rỗng vào đêm khuya như vậy? Phải chăng chúng tham gia vận chuyển hàng lậu gì đó? Và biết đâu chính bọn Thụy "trắng" hai đêm

trước đã đụng phải Hải Thụ rồi chạy mất... nên đêm qua, lúc gặp chúng ta, bọn chúng hoảng sợ... - Giọng Thái Dũng vang lên.

Thiên Trường giật mình, anh chợt thấy vụ tai nạn Hải Thụ dường như lóe lên những điều đáng phải suy nghĩ và thủ phạm không dừng lại ở mỗi một mình Nhật Toàn... chỉ có điều anh cảm thấy khó hiểu là tại sao Nhật Toàn lái chiếc Toyota của Hải Thụ sau khi người ta phát hiện ra vụ tai nạn. Chuyện gì buộc Nhật Toàn và cô em họ hẳn là Thuyết Hoa phải bỏ cửa hàng, bỏ nhà trốn mất.

Thiên Trường trầm giọng:

- Tôi cần biết những mối liên hệ của Nhật Toàn và địa chỉ những người thân của hắn trong thời gian gần nhất.

- Được! Tôi sẽ làm ngay!

Thiên Trường ngắt máy và bước về chiếc Nissan của mình. Đúng lúc ấy, một vật nằm dưới cát lấp lánh đập vào mắt anh.

Anh ngạc nhiên nhíu mày dừng lại rồi cúi xuống khi nhận ra đó là một sợi dây chuyền vàng có mặt hình đức mẹ Maria trông rất dễ thương.

Nhìn sợi dây bằng vàng mong manh trên tay, Thiên Trường biết đây là vật trang sức của phụ nữ đã bị đánh rơi.

Nhưng vật này có liên quan gì đến chiếc Fiat đang nằm đằng kia. Và ai là chủ nhân sợi dây chuyền này. Người đó có phải là Du Thuyết Hoa, em bà con của Nhật Toàn?

Nhưng cô ta ở đâu, còn sống hay đã chết?

Càng suy nghĩ, anh càng thấy vấn đề không còn đơn giản nữa, mọi chuyện đang trở nên phức tạp hơn vì anh linh cảm dường như có nhiều người liên quan đến...

Thiên Trường nhìn kỹ sợi dây chuyền lần nữa trước khi cho vào túi. Anh chợt phát hiện ra phía sau tượng đức mẹ có khắc hai chữ C.L. Có thể đây là một cái tên được viết tắt, nhưng tên gì thì anh không đoán ra.

Anh nhếch môi cười khi nghĩ biết đâu sợi dây chuyền này cũng giúp ích cho anh trong công việc sắp tới.

Còn bây giờ, anh cần tìm ra nơi Nhật Toàn đang lẩn trốn. Có bắt được hắn thì vụ tai nạn của Hải Thụ sẽ được làm rõ hơn.

Thiên Trường chui vào xe, anh đưa tay định bật công tắc thì máy bộ đàm lại vang lên. Vẫn là giọng của Thái Dũng làm anh phấn khởi:

- Nhật Toàn có người cậu tên Thuận San. Ông này là chủ trại nuôi trăn gần mũi gió biển. Hắn thỉnh thoảng có về đây.

Thiên Trường nhíu mày:

- Thông tin ấy chính xác chứ?

- Anh cứ yên tâm!

Thiên Trường dứt khoát:

- Nếu vậy thì chúng ta đến đó.

Thiên Trường nhấn ga cho chiếc Nissan rời khỏi eo biển.

CHƯƠNG 14

Nhật Toàn lững thững bước ra hàng hiên. Một tiếng gừ nhỏ vang lên ở góc nhà khiến gã quay lại.

Con chó đốm lông vàng nhe răng hàm hừ nhìn gã dưới ánh mắt dè dặt.

Gã khẽ búng tay ra vẻ thân thiện và đến gần:

- Sao thù dai vậy? Lại đây!

Con chó chột co mình, nhe răng bén ngót ra rồi bất ngờ chồm tới.

- Gâu!

Hết hồn, Nhật Toàn nhảy lùi ra sau trước đôi mắt long lên dữ tợn của con vật.

Nó ngó gã như một kẻ thù truyền kiếp.

Nhật Toàn bực bội:

- Hừm! Mà muốn ăn thua đủ hay mà không chấp nhận tao là thành viên trong nhà này.

Vẫn lừ mắt nhìn gã, con vật lắc đầu qua lại như sẵn sàng chống trả nếu gã tiếp tục bước đến...

Gã nhún vai đi qua khoảng sân đầy cát ẩm sau cơn mưa in dấu bánh xe Hoàng Khải vừa để lại. Đứng ở đây gã có thể nhìn thấy tuy không rõ lắm con đường mòn nhỏ dẫn ra quốc lộ.

Hoàng Khải không nói đi đâu vì lúc gã thức giấc thì hăn đã rời khỏi nhà.

Nhật Toàn nghĩ gã có thể đi tìm Thuyết Hoa như lời hăn nói đêm qua.

Nhưng Thuyết Hoa và Hải Thụ biến đi đâu? Cho đến bây giờ gã vẫn không hiểu nổi chuyện ấy.

Tuy nhiên, nếu Hoàng Khải tìm gặp Thuyết Hoa và đưa cô về đây thì chuyện gì sẽ xảy ra khi Thuyết Hoa nói hết sự thật về chuyện gã đã làm?

Nhật Toàn thấy chán nản, mọi tình cảm tốt đẹp Hoàng Khải dành cho gã sẽ biến mất thay vào đó là sự khinh bỉ, dè bieu... và dĩ nhiên gã cũng sẽ không thể tiếp tục ở lại đây.

Nếu bây giờ bỏ đi, lỡ như Hoàng Khải không tìm được Thuyết Hoa...

Trong không khí se lạnh buổi sáng của cơn mưa vừa dứt, Nhật Toàn cảm thấy thèm thuốc. Gã gãi lên môi một điếu và sờ tay vào túi tìm bật lửa như một thói quen...

Gã chợt nhớ ra là mình đã làm rơi mất nó.

Ở đâu nhỉ? Trong lúc trốn chạy cái xác chết hay ở dưới gầm chiếc Toyota?

Nhật Toàn lơ đãng nhìn về hướng quốc lộ. Gã không thể xác định được nơi chiếc xe mắc dịch ấy hành hạ gã. Nhưng gã vẫn có thể đoán được chỗ ấy nằm ở hướng nào với nơi gã đang đứng.

Ánh mắt gã lướt qua cái nghĩa địa lạnh tanh nằm chơ vơ giữa bầu trời xám còn ẩm hơi nước trải dài về phía đồi cát. Nhật Toàn giật mình khi nhận ra có một bóng người đang khập khiễng bước về phía căn nhà. Nhưng xa quá nên gã không nhận ra đó là ai, kẻ ấy vừa đi vừa nhìn lại phía sau... dường như hăn sợ ai đó đang bám theo.

Nhật Toàn đi về phía những bụi cây mọc lúp xúp trên đồi cát và đưa mắt quan sát kẻ lạ mặt.

Gã giật mình khi nhận ra kẻ đang tiến về phía căn nhà là Quang "móm", người của Lâm Khánh. Nhưng tại sao Quang "móm" lại có mặt

ở đây và gã bị gì mà đi đứng không bình thường chứ? Lẽ nào Quang "móm" đang lúng lúng gã theo lệnh Khánh?

Gã thừa biết Quang "móm" chả phải là một kẻ hiền lành gì, hẳn biết cách làm cho những người mắc nợ Khánh đau và buộc lòng phải ói ra những khoản tiền nào đó... Tuy nhiên, tại sao chỉ có mỗi mình Quang "móm" lạc loài và nhớn nhác như một kẻ bị săn đuổi vậy?

Nhưng dù chuyện gì chẳng nữa gã nghĩ lúc này nên trốn tránh Quang "móm" là tốt nhất.

Nhật Toàn nhẹ nhàng rời khỏi bụi cây, trở lại ngôi nhà. Gã định sau khi vào trong lách mắt và đóng kính cửa để mặc con đốm lông vàng dữ dằn đón khách, hẳn Quang "móm" chẳng đại dột đứng lại trên sân lâu hơn.

Nhưng khi thụt lùi về phía căn nhà, Nhật Toàn sững sờ thấy con đốm nằm án ngữ ngay cửa lớn, chong mắt chăm chăm nhìn gã.

Gã đứng lặng người trước tình thế khốn khổ như vậy, chẳng có cách nào lọt vào trong nhà. Con chó ranh này đã cố tình chơi lại gã một cách quỷ quái.

Nhật Toàn liếc mắt về phía đồi cát, sau những lùm cây, thấp thoáng dáng Quang "móm" đang đi tới và bóng hắt càng lúc càng lớn dần trên mỗi bước chân khập khễnh.

Tiến thoái lưỡng nan, Nhật Toàn cuống lên. Gã khẽ chu môi suyt con đốm với hy vọng nó rời khỏi cửa...

Nhưng con chó vẫn lì lợm nằm đó và nghếch mõm nhìn gã như thách thức.

Nhật Toàn tức muốn điên trước cảnh ấy, giá như lúc khác, có lẽ gã đã tìm một khúc cây nện thẳng tay vào con chó.

Nhưng bây giờ, chỉ cần gã có một hành động ảnh hưởng đến thì con chó sẽ sủa ầm lên ngay, đây là điều mà gã đang lo sợ vô cùng.

Lòng gã đang nóng như lửa đốt, vừa lo, vừa tức Nhật Toàn nhóng mắt nhìn về phía nghĩa địa, chỉ cần nhanh chân đến được những ngôi mộ nhấp nhô kia, gã có thể lẫn ra sau căn nhà một cách yên ổn, mặc xác con chó quỷ sứ kia tha hồ nằm trực nơi cánh cửa.

Nhật Toàn nhẹ nhàng cúi mình thấp xuống, lom khom chạy vụt về phía những ngôi mộ cạnh hông nhà.

Ngay lúc gã sai chân phóng đi, con chó bất ngờ chồm lên, sủa rân trời.

"Gâu! Gâu!" Đang khập khểnh tiến về phía căn nhà, Quang "móm" chột sững lại khi nghe tiếng chó sủa.

Gã ngược mắt nhìn, một bóng người thoáng qua trong mắt gã và mất hút sau những năm mồ hoang.

Mặt Quang "móm" xám ngoét vì sợ, lẽ nào giữa ban ngày lại có ma? Nhưng gã có quáng mắt nhìn lầm không chứ? Giữa mênh mông những ngôi mộ, Quang "móm" chẳng thể nào nhớ được tối qua gã đã ngã nhào lên cái mộ nào.

Ánh mắt Quang "móm" lướt về phía con chó đốm vàng đang chồm chân nghênh mồm lên hàng hiên. Gã chẳng hiểu con chó sủa vì thấy gã hay sủa khi có bóng người phóng vào nghĩa địa.

Nhưng dù chó sủa ai, gã cũng phải cảnh giác trước sự vắng lặng của căn nhà và cái nghĩa địa lạnh tanh hoang vu từng ám ảnh gã đêm qua.

Quang "móm" dáo dác đưa mắt nhìn quanh.

Trong lúc đó, sau một ngôi mộ đá, Nhật Toàn đang mọp người lắng tai nghe tiếng bước chân của Quang "móm" dừng lại...

Chợt gã giật nảy mình khi thấy cách gã hơn hai mét, con rắn năm cuộn tròn sau hốc đá cạnh ngôi mộ, đang ngóc cái đầu tam giác màu nâu và lia ra cái lưỡi hai nhánh thật đáng sợ.

Nhật Toàn cứng người vì khiếp hãi. Gã nhìn trân trân vào con rắn mà không dám chớp mắt và cựa cựa. Con rắn cũng nằm im, chỉ có cái lưỡi chẻ đôi đáng ghê sợ là thụt ra thụt vào liên tục.

Thời gian cứ chậm chạp trôi qua. Nhật Toàn điếng người, gã cảm thấy toàn thân như tê cóng và chẳng dám thở mạnh. Phải nói lúc này gã sợ con rắn độc này hơn sợ Quang "móm".

Dù không có chút kiến thức gì về loài rắn. Nhưng gã hiểu loài bò sát có cái đầu tam giác kia là bạn đồng hành của thần chết.

Rắn độc và bọn Lâm Khánh cũng độc ác. Tuy hai cái độc khác nhau. Nhưng trong hoàn cảnh này, gã không thể ở chung với con rắn được nữa.

Những ý nghĩ ấy vừa thoáng qua trong đầu Nhật Toàn thì bất ngờ con rắn duỗi mình ra và từ từ trườn tới trước.

Gã lạnh toát người, bàn tay gã ươn ướt mồ hôi. Nhật Toàn không kiềm chế được nỗi sợ hãi đang tăng dần khi cái đầu con rắn đưa qua đưa lại trước mắt gã.

Nhật Toàn hét lên và phóng ào ra khỏi ngôi mộ đá trước ánh mắt sững sờ của Quang "móm".

Dù quá bất ngờ trước cảnh một người từ trong nghĩa địa lao ra về phía sau ngôi nhà, Quang "móm" cũng nhận ra đó là Nhật Toàn, kẻ mà gã đang truy tìm...

Nhưng chuyện gì khiến Nhật Toàn hốt hoảng rời khỏi nơi ẩn nấp như thế?

Sự thắc mắc của Quang "móm" chỉ lóe lên trong một phần trăm giây thì gã đã được lời giải đáp.

Một con rắn dài gần hai mét từ sau ngôi mộ trườn nhanh qua bãi cỏ và biến mất sau bụi cây rậm rạp.

Con chó đốm cũng ngơ ngác sủa ầm ầm làm Quang "móm" sức tỉnh. Ngay lập tức gã rẽ làng khập khểnh đuổi theo Nhật Toàn.

Dù biết rằng mình khó lòng bắt kịp hẳn. Gã vừa lết tới, vừa la to:

- Ê! Đứng lại, mày không trốn mãi được đâu.

Mặc cho Quang "móm" gào lên cùng tiếng chó sủa, Nhật Toàn vẫn phóng chạy.

Nhưng có lẽ do quá hốt hoảng, Nhật Toàn vấp chân vào một rễ cây và té nhào xuống. Gã xoay người nằm trên cát, tay chạm vào một cái xèng cuốc đất.

Từ phía sau, Quang "móm" cũng cạ nhắc lao đến vung tay túm lấy Nhật Toàn nện một đấm vào mặt gã.

Quang "móm" hét lên:

- Hừm! Đồ chó! Sao mày không chạy nữa đi?

Vừa đau, vừa tức, Nhật Toàn chẳng kiềm chế được nữa. Gã vươn tay nắm lấy cái xèng quật thẳng vào đầu Quang "móm".

Quá bất ngờ không phản ứng kịp, Quang "móm" lãnh trọn nhát xèng, thân hình đổ ập xuống một bên.

Nhật Toàn lồm cồm chỗi tay bật dậy, gã hiểu mình không thể nào ở lại đây được nữa khi bọn Quang "móm" đã đánh hơi được chỗ này.

Tuy nhiên, bây giờ gã không thể đi ra quốc lộ theo con đường nhỏ trước căn nhà được. Nhỡ có bọn chúng thì nguy mất...

Sau một thoáng đắn đo, Nhật Toàn băng xuống triền cát, chạy dọc theo những lùm cây lúp xúp cạnh bãi biển vắng lặng không một bóng người. Tiếng chó sủa càng lúc càng xa và nhỏ dần trong tai gã...

Nhật Toàn ngoái nhìn lại, căn nhà trên đồi cát đã biến mất sau những rặng cây.

Giờ gã mới cảm thấy yên tâm bước chậm lại nhưng trong lòng gã vẫn phập phồng một nỗi lo lắng khi nghĩ chỉ một nhát xèng mà Quang "móm" đã nằm đờ ra trên mặt cát. Phải chăng gã đã lỡ tay làm chết hẳn?

Ý nghĩ bất chợt ấy bỗng làm gã hoảng lên. Nhật Toàn đảo mắt nhìn quanh xem có ai lắng bắng không. Nhưng gã nhẹ nhõm khi giữa cảnh biển trời... bốn bề vắng lặng.

Gã ngược mắt nhìn xa xa về phía quốc lộ, con đường lượn lờ thấp thoáng những chiếc xe như vẫy gọi gã.

Ánh mắt Nhật Toàn lóe sáng khi hình ảnh nơi gã cần đến lại hiện rõ trong đầu.

CHƯƠNG 15

Lâm Khánh ngồi lì cạnh chiếc điện thoại nơi văn phòng của gã.

Buổi sáng đang trôi qua, đã mấy lần chuông reo nhưng khi nhắc máy toàn chuyện làm ăn... còn chuyện gã đang nóng lòng chờ thì vẫn im hơi lặng tiếng.

Chẳng hiểu công việc tiến hành đến đâu mà hai thằng kia vẫn bật tằm.

Gã dí mạnh điều thuốc vào cái gạt tàn hình sư tử và bực bội đứng lên.

Đúng lúc ấy, chuông điện thoại reo vang. Lâm Khánh lưỡng lự không định nhắc máy. Nhưng rồi tiếng chuông cứ réo mãi vào tai buộc gã cầm ống nghe lên:

- Alô!

Giọng Quang "móm" hấp tấp vang to:

- Tôi đã tìm ra Nhật Toàn nhưng nó lại thoát được, và đang tìm cách thoát ra quốc lộ.

Lâm Khánh nổi quạu quát:

- Hừ! Đúng là một lũ ngu. Hai thằng bày lại để sống nó. Nhưng tụi mày đang ở đâu?

Giọng Quang "móm" đều đều:

- Ở cây số 42, đoạn dốc đá, nhưng chỉ có một mình tôi.

Lâm Khánh tức tối:

- Thế Thụy "trắng" đâu? Tao cứ ngỡ bây giờ tụi mày đang có mặt ở trại trần chứ.

Quang "móm" im lặng, gã đưa mắt nhìn ra phía trước căn nhà, nơi có con đường mòn lượn lờ theo những lùm cây, có lẽ dẫn ra phía quốc lộ đang vang lên tiếng động cơ xe hơi làm gã giật mình.

Vừa rời nhờ tiếng chó sủa mà gã choàng tỉnh sau cú đánh của Nhật Toàn.

Nhưng gã hiểu không thể đuổi kịp hẳn với cái chân đau và cái đầu nặng trĩu vì choáng. Quang "móm" đành liều lĩnh chỏi dậy vung cái xẻng xua con chó đốm chạy đi và đột nhập vào căn nhà khi gã thấy chiếc máy điện thoại gác trên vách.

Quang "móm" không hiểu ai đang đến ngoài kia. Nhưng gã biết mình chẳng còn nhiều thời gian để tuông vào máy những gì không cần thiết.

Quang "móm" nói nhanh:

- Chuyện rất dài dòng. Tôi sẽ cho ông biết sau. Còn bây giờ ông hãy đến ngay đoạn Dốc Đá.

Lâm Khánh cau mày:

- Hừm! Mày đang gặp chuyện gì hả?

- Tôi ở trong một căn nhà và nghe có tiếng xe đang đến nên phải chuồn khỏi đây.

Gác nhanh ống nghe lên vách, Quang "móm" cà nhắc rời khỏi căn nhà bằng cửa sổ và lẹ làng lết ra sau rặng cây dưới triền cát.

Từ nơi này gã sẽ đi dọc theo bãi biển rồi tìm cách tiến về phía quốc lộ.

Gã hiểu với cách đi đứng như thế này, gã chẳng mong gì đuổi theo kịp Nhật Toàn.

Nhưng điều mà gã đang chờ đợi có thể xảy ra là Lâm Khánh trên đường đến đây biết đâu tình cờ gặp được Nhật Toàn khi hần bước ra quốc lộ để đi xe nhờ... và đó cũng là công trạng của gã đối với Lâm Khánh để chuộc lại những lỗi lầm gã đã bốc đồng lái chiếc Hyundai rơi xuống Dốc Đá... mà sớm muộn gì Lâm Khánh cũng biết chuyện đó.

Ý nghĩ ấy làm Quang "móm" phấn khởi khập khểnh bước đi. Nhưng chưa đi được bao xa thì gã đã nghe tiếng chó sủa vang lên phía sau, hốt hoảng gã lẩn ngay vào một lùm cây.

Trong lúc đó, chiếc xe chở Lâm Khánh và người của gã đang trên đường phóng về hướng Dốc Đá.

Bầu trời đã quang đãng, ánh nắng bắt đầu le lói chiếu qua màn cây còn chút hơi nước lung linh tỏa khắp đồi cát.

Lâm Khánh lướt nhìn vào cột mốc cây rồi ra hiệu cho xe tấp vào một khoảng trống bên đường.

Gã lẹ làng bước xuống và đảo mắt nhìn những cồn cát chạy dài dọc theo biển mãi đến tận mỏm núi nhô ra ngoài làn sóng nước.

Những rặng cây mọc xen lẫn với đồi cát đã làm hạn chế phần nào tầm nhìn của Lâm Khánh. Nhưng gã vẫn nhận ra những dãy nhà của trại phong và cái nghĩa địa chạy dài tít đằng xa.

Ánh mắt Lâm Khánh vẫn lướt về phía những đụn cát nhấp nhô cố phát hiện ra bóng dáng của Nhật Toàn hoặc Quang "móm". Nhưng gã chẳng thấy một vật gì chuyển động trong toàn cảnh trước mặt.

Lâm Khánh cảm thấy bực tức. Gã nghĩ lẽ nào mình lại đến không đúng chỗ hay nghe lầm điện thoại khi cái địa danh Dốc Đá này đâu lạ gì với gã?

Bọn chúng lẩn đi đâu chứ? Trong những căn nhà nằm rải rác trên đồi dọc theo biển hay chui rúc vào những lùm bụi dưới kia?

Quay về phía Hưng "thọ", tên đàn em năng nổ và dữ dằn của gã, Lâm Khánh nhếch mép:

- Hừm! Nãy giờ mày có phát hiện được gì không?

Hưng "thọ" ngập ngừng:

- Không thấy ai hết. Có thể tụi nó còn sau những rặng cây dưới kia, để tôi xuống dưới đó.

Lâm Khánh cau mày:

- Chờ thêm chút nữa xem sao?

Hưng "thọ" im lặng, gã tiếp tục quét ánh mắt của mình ra xa. Chợt gã nhận thấy một bóng người từ trại phong đi về phía con đường dẫn ra bãi biển gần mỏm núi.

Hưng "thọ" la lên và chỉ tay về hướng đó:

- Có người đằng kia!

Nhìn theo hướng tay của Hưng "thọ", Lâm Khánh nhận ra một bóng người, nhưng quá xa để gã đoán được có phải là người gã cần tìm hay không? Tuy nhiên, lúc này gã không thể chờ được.

Lâm Khánh nói nhanh:

- Chẳng biết là ai. Nhưng tao nghĩ chúng ta phải đến gần xem.

Hưng "thọ" lẹ làng chui vào xe, nổ máy, Lâm Khánh vội vàng luôn người theo. Chiếc xe lăn bánh về hướng trại phong.

Nằm sau một lùm cây cách đó không xa, Nhật Toàn thở phào nhẹ nhõm khi gã vừa trải qua một cơn khủng hoảng tinh thần...

Suýt chút nữa gã đã rơi vào tay Lâm Khánh nếu như không sớm phát hiện chiếc xe của hắn. Giờ thì chẳng còn gì phải lo nữa.

Nhật Toàn rời khỏi bụi cây và đi nhanh ra quốc lộ. Gã chỉ cần đón bất cứ cái xe nào để đi nhờ về hướng mũi Gió Biển.

Gã vừa đi vừa suy nghĩ chẳng hiểu tại sao Lâm Khánh lại có mặt đúng vào lúc này chứ? Phải chăng Quang "móm" không chết, hẳn đã tỉnh lại và dùng điện thoại trong nhà Hoàng Khải để báo cho Lâm Khánh?

Nếu đúng như gã nghĩ thì Quang "móm" đang lẻo đẻo bám theo gã... và một khi bọn kia quay lại, gã khó mà trốn thoát.

Vừa đặt chân lên đường, Nhật Toàn vội vàng nhóng mắt dọc quốc lộ và gã mừng rơn khi thấy một chiếc xe tải đang vượt lên đoạn dốc tiến về phía gã.

Nhật Toàn liêu lĩnh lao ra, gã đưa tay làm hiệu.

Chiếc xe tải leo dần lên ngọn dốc và ngừng lại gần như sát bên gã.

Từ trong cabin, một cái đầu ló ra ngoài với gương mặt thoải mái và ánh mắt linh hoạt.

- Về đâu anh bạn?

Giọng rần rỏi đầy tự tin của người tài xế làm Nhật Toàn thấy an tâm. Gã buộc miệng:

- Tôi cần đến mũi Gió Biển, chắc xe anh đi ngang qua đó chứ?

Người tài xế nhếch môi:

- Còn xa hơn thế nữa, nào lên đi.

Chỉ chờ có thế, Nhật Toàn lẹ làng phóng lên xe tải. Khi đã ngồi yên thân trên chiếc ghế cạnh tài xế, Nhật Toàn ngạc nhiên nhận ra chiếc xe của Lâm Khánh đang lao về phía trại phong. Gã nhú mày không hiểu tại sao. Nhưng gã chợt nghĩ miễn sao bọn chúng đừng bám theo hướng chiếc xe tải gã đang ngồi là gã yên thân rồi.

Chiếc xe tải rùng mình lao đi, bỏ lại sau lưng những gì Nhật Toàn vừa thấy...

CHƯƠNG 16

Chiêu Dung giật mình quay lại khi đằng sau vang lên tiếng động cơ xe hơi.

Chiếc Toyota trắng lướt sát tới trước, hốt hoảng cô nhảy sang bên.

Trong xe vang lên giọng nói:

- Hừ! Đúng là con nhóc ấy!

Chiếc Toyota gần như chắn ngang trước mặt Chiêu Dung.

Cửa xe bật mở, từ phía trong hai người đàn ông lao ra.

Chiêu Dung sợ hãi lùi lại, bọn người này là ai, sao lại tìm cô?

Nhìn vẻ mặt xanh xao tái mét của cô, Lâm Khánh hất hàm tiến tới.

- Định bỏ trốn nữa sao? Nhật Toàn đâu Thuyết Hoa?

Chiêu Dung im lặng chịu đựng ánh mắt độc ác của kẻ có gương mặt béo phì với cái môi mỏng dính đang chăm chăm nhìn cô.

Chiêu Dung mím môi dè dặt:

- Các ông nhìn lầm người rồi, tôi là Mạc Chiêu Dung.

Lâm Khánh gằn giọng:

- Hừ! Tao không đùa đâu!

Chiêu Dung cắn môi:

- Tôi nói thật đấy. Sao ông không tin?

Lâm Khánh nổi nóng gầm lên:

- Nếu mày không chịu nói, chớ trách tao vô tình.

Chiêu Dung hoảng hốt trước lời hăm dọa của gã, nhưng cô biết gì mà nói chứ?

Cô đoán bọn người này cùng nhóm với tên Quang "móm" mà cô vừa gặp lúc này.

Cũng vì lo sợ gặp lại Quang "móm" nên sau cơn choáng, cô đã quyết tâm rời khỏi trại phong. Vậy mà chẳng thoát khỏi tay bọn chúng.

Sự lầm lẫn tai hại này đang gây nguy hiểm cho cô. Nhưng biết làm sao khi sự trình bày của cô chỉ làm chúng hiểu lầm và nổi giận thêm.

Chiêu Dung nhắc lại:

- Tôi không phải là người các ông cần tìm, các ông lầm rồi, làm ơn để tôi đi.

Cô vừa nói vừa tìm cách lách qua bên đường. Nhưng bàn tay Lâm Khánh đã vươn ra tóm lấy Chiêu Dung.

Hoảng sợ, Chiêu Dung vùng vẫy la lên, nhưng Lâm Khánh vẫn giữ chặt Chiêu Dung. Bất ngờ cô vung tay cào vào mặt Lâm Khánh.

Phản ứng mạnh mẽ của Chiêu Dung khiến gã đưa tay che lấy mặt.

Thừa cơ hội ấy, Chiêu Dung vọt bỏ chạy. Nhưng Hừng "thợ" đâu dễ dàng để cho cô thoát. Gã lập tức đuổi theo và quát:

- Đứng lại con ranh, mày không chạy thoát đâu.

Mặc cho lời gã gào thét sau lưng, Chiêu Dung vẫn cắm đầu bỏ chạy thụt mạng về phía biển, nơi có cái vịnh dài dọc theo triền núi ra tận ghềnh đá...

Chỗ ấy có một vũng nước rất sâu ăn luôn vào cái hang trong lòng núi mà trước kia Chiêu Dung và bố cô có lần lội vào đó.

Chỉ cần đến được nơi ấy chắc chắn cô sẽ thoát khỏi bọn chúng.

Nhưng, càng chạy, Chiêu Dung càng cảm thấy đuối sức và qua tiếng chân gã vang lên phía sau, cô hiểu khoảng cách giữa hai bên càng ngắn

dần.

Chiêu Dung điếng người khi nghĩ lỡ để bọn chúng bắt được thì chuyện gì sẽ xảy ra với cô?

Không bao giờ... Chiêu Dung vội xua ý nghĩ đen tối, rùi ro ấy ra khỏi tâm trí mình.

Sao những tai hại vô cơ cứ giáng mãi xuống đầu cô thế? Phải chăng câu chuyện đáng sợ xảy ra trong dòng họ Mạc của cô là có thật và chẳng ai ở được yên ổn trong ngôi nhà ấy mà không gặp tai nạn... chết người một cách bí ẩn.

Cô thừa kế ngôi nhà nhưng cô đâu mong thừa hưởng những tai họa phát sinh từ ngôi nhà quái dị ấy.

Ngôi nhà của những ám ảnh mà những ai không đành lòng ra đi sẽ gánh hậu quả bi thảm...

Nỗi sợ hãi bị bắt và những ý nghĩ ngổn ngang trong đầu khiến Chiêu Dung không điều khiển nổi đôi chân của mình.

Lúc chỉ còn hơn chục bước là tới được vũng nước xanh thăm ôm vòng theo vách núi trải dài ra tận ghềnh đá, thì Hưng "thọ" đã chụp được vai Chiêu Dung làm cô trượt chân té nhào xuống nền cát ẩm ướt.

- Á!

Chiêu Dung điếng hồn khi gã lao tới ghì chặt cô, hơi thở nóng hừng hực của gã dường như sát mặt Chiêu Dung.

- Hừm! Con quỷ cái! Mà ý tưởng dễ thoát thân lắm sao?

Ghe tởm nhìn bộ mặt trơ tráo và khả ố của Hưng "thọ", cô gào lên:

- Buông tôi ra!

Chiêu Dung vùng vẫy cố thoát khỏi đôi tay Hưng "thọ" bằng cách cắn mạnh:

- Ối!

Gã đau đớn thét to và buông cô ra.

Chiêu Dung lẹ làng chỏi tay đứng lên định bỏ chạy, nhưng gã nhanh chóng vung tay nắm cứng chân cô ghì lại và kéo mạnh.

Bất ngờ Chiêu Dung té ập xuống, mặt mày dính đầy cát.

Gã bóp mạnh chân cô một cái đau.

Một ý nghĩ thoáng nhanh trong đầu Chiêu Dung, cô nén đau cố xoay mình lại với bàn tay nắm đầy cát vung thẳng vào gương mặt đang hả hê của Hưng "thọ".

Gã hốt hoảng đưa tay lên che mặt nhưng đã quá muộn.

Hưng "thọ" gào to và nhào tới trước, tuy nhiên Chiêu Dung kịp thời lùi lại.

Ngay lúc ấy, chiếc Toyota lù lù chạy đến. Ngồi sau tay lái, Lâm Khánh gừ gừ rít qua kẽ răng:

- Con quỷ! Mày ranh thật, nhưng thử xem mày trốn ngả nào.

Vừa thoáng thấy bóng chiếc xe, Chiêu Dung vội vàng chạy tiếp về phía vũng nước.

Lâm Khánh chột nhứ mày nghĩ.

- Hừm! Lẽ nào con nhóc này định lao xuống biển? Nếu như thế thì gã chẳng có khả năng nổi trên mặt nước lâu hơn người khác, đây là điểm yếu nhất của gã.

Gã vội vàng đạp mạnh chân ga, xoay nhanh tay lái sang phải, chuyển hướng chạy.

Chiếc Toyota như một cơn lốc lao ào về phía mép nước chặn ngang lối thoát của Chiêu Dung.

Cô bàng hoàng gần như đứng lại khi mọi hy vọng gần như tan biến.

Lâm Khánh đẩy bật cửa xe phóng ra ngoài lừng lững tiến về phía Chiêu Dung.

Ánh mắt hần học của gã xoáy thẳng vào mặt cô:

- Màý ranh ma và lì thật. Nhưng chẳng còn sự lựa chọn nào khác nữa đâu, mau lên xe đưa tao đến chỗ Nhật Toàn.

Chiêu Dung lùi dần ra sau.

- Tôi không biết gì hết!

Gã mím môi nham hiểm:

- Hừ! Rồi tao sẽ cho màý biết.

Lâm Khánh bất ngờ nhào tới trước, Chiêu Dung hết hồn nhảy sang bên tránh khỏi.

Cố nén vẻ ngượng ngùng vì chộp trật, Lâm Khánh lăm lì bước tới dồn Chiêu Dung xa dần vũng nước. Gã nhìn cô như một con thú vờn mồi, chuẩn bị cho cú vờn cuối cùng của mình.

Lâm Khánh lao nhanh về phía Chiêu Dung.

Cô điếng hồn lùi lại, nhưng phản ứng của cô quá muộn vì phía sau lưng là những bụi cây.

Bàn tay múp míp to bè của Lâm Khánh như những trái chuối vừa chạm vào Chiêu Dung thì một cú đấm nện thẳng vào mặt gã.

Lâm Khánh xiểng niểng, tối tăm mặt mày bật ra sau.

Chiêu Dung đã nhận ra người vừa kịp cứu cô, cô mừng rỡ la lên:

-Ồ! Vĩnh Huy!

Anh lừ mắt nhìn Lâm Khánh rồi nhỏ nhẹ hỏi Chiêu Dung:

- Em có sao không?

Chiêu Dung im lặng lắc đầu.

Lâm Khánh đưa tay quẹt mặt, gã hăn học ngó Vĩnh Huy giọng đe dọa:

- Cút ngay! Mà xen vào chuyện của tao là khó sống đấy! Để con nhỏ lại đây.

"Tách!" Lưỡi dao bấm bật trên tay gã, lấp lánh ánh sáng chiếu vào mắt Vĩnh Huy.

Anh nhẹ nhàng đưa tay ra hiệu cho Chiêu Dung lùi lại rồi lẹ làng chop một khúc cây khô gần đó.

Giọng Vĩnh Huy răn ròi:

- Hừ! Ông là ai? Tại sao lại cố tình hành hung người thân của tôi?

Lâm Khánh nhú mày:

- Ê! Thằng nhóc! Mà nói gì chứ? Con nhóc Thuyết Hoa là gì của mày?

Vĩnh Huy giật mình, giờ thì anh đã đoán ra kẻ đứng trước mặt mình và gã đang xăm xăm bước tới là bọn đang tìm anh em Thuyết Hoa và Nhật Toàn. Nhưng chúng đã lầm khi gặp Chiêu Dung. Còn Thuyết Hoa thật thì đang nấp sau một lùm cây khi anh lao ra đây.

Vĩnh Huy nhếch môi:

- Cô ấy là Mạc Chiêu Dung, vợ sắp cưới của tôi. Ông nghe rõ chứ?

Lâm Khánh phân vân:

- Tao không tin!

Đúng lúc ấy, Hưng "thạo" đi tới, gã xẵng giọng:

- Đồ nói láo! Không thể có chuyện hai người giống nhau như vậy. Tao đâu lạ gì con nhóc này.

Vĩnh Huy nổi nóng:

- Im đi! Tin hay không đó là chuyện của các người. Nhưng nếu đụng vào cô ấy thì đừng trách tôi.

Hưng "thọ" xác láo nói:

- Được! Để tao xem mày làm gì chứ?

Gã khinh khỉnh bước về phía Chiêu Dung.

Vĩnh Huy chặn ngang:

- Ê! Dừng lại.

Bất ngờ nhanh như chớp Hưng "thọ" đánh thốc vào mặt Vĩnh Huy.

Cú ra đòn như một cơn xoáy, nhưng anh lẹ làng hụp xuống tránh.

Sẵn khúc cây trong tay, Vĩnh Huy thúc mạnh vào bụng Hưng "thọ".

"Hự!" Gã gập người như một con tôm té xuống đất.

Từ phía sau, Lâm Khánh lao tới, thọc con dao bén ngọt vào Vĩnh Huy.

Anh bước xéo sang bên, quất thẳng khúc cây vào cổ tay gã: "Bốp!" Cây dao bay vút ra vũng nước và rơi mất, Lâm Khánh ôm cánh tay rộng lên như một con heo bị chọc tiết.

Gã lùi dần về phía chiếc Toyota, Hưng "thọ" cũng bò dậy, gã cầm thù nhìn Vĩnh Huy...

- Hừm! Tao không quên chuyện này đâu.

Nép người bên Vĩnh Huy, Chiêu Dung nhìn chiếc Toyota màu trắng xa dần mất hút sau trại phong. Cô ngỡ ngàng ngược mắt ngó Vĩnh Huy.

- Sao anh lại có mặt ở đây?

Vĩnh Huy lặng lẽ dìu Chiêu Dung đi dọc bãi cát về phía ghềnh đá, giọng anh trầm ấm.

- Lát nữa em sẽ gặp một người và biết ngay thôi.

Chiêu Dung nhíu mày:

- Anh nói gì? Em không hiểu?

Vĩnh Huy thở dài:

- Đúng là mọi chuyện điều khó hiểu và bất ngờ quá. Như chuyện vừa xảy ra, anh không nghĩ rằng gặp lại em. Anh cứ nghĩ mình đang trong mơ.

Khẽ nâng mặt Chiêu Dung lên, Vĩnh Huy bức xúc nói:

- Em xanh xao quá! Nhưng chuyện gì đã xảy ra vậy?

Giọng Chiêu Dung trầm xuống:

- Chuyển tàu bị cướp trong cơn bão. Em may mắn sống sót.

Vĩnh Huy giật mình sửng sốt:

- Sao chứ? Bị cướp... em...

Chiêu Dung chợt thấy lòng mình tê tái, cô mím môi lạnh tanh:

- Em chẳng sao cả.

Vĩnh Huy buột miệng:

- Đừng hiểu lầm anh. Anh chỉ muốn biết sự thật thôi.

Chiêu Dung thở dài:

- Em cũng mong như vậy. Rồi em sẽ kể lại cho anh nghe.

Từ sau bụi cây, Du Thuyết Hoa bước ra đi về phía hai người. Chiêu Dung ngạc nhiên khi thấy một cô gái rất giống mình đang khoác chiếc áo của cô. Chiêu Dung nhìn Vĩnh Huy với vẻ dò hỏi. Huy bối rối nói:

- Cô ấy là Du Thuyết Hoa.

Chiêu Dung nhíu mày:

- Em vừa thấy đã đoán như vậy. Nhưng sao cô ấy lại quen anh và mặc áo của em?

Vĩnh Huy khỗ sở:

- Rồi anh sẽ giải thích cho em biết rõ mà. Còn bây giờ hai người tạm làm thân với nhau đi.

Chiêu Dung nhăn mặt:

- Sao! Bất ngờ quá vậy! Có phải anh đã từng làm cô ấy là em?

Vĩnh Huy im lặng, anh nhìn Thuyết Hoa đang đến gần và thầm nghĩ hai cô gái rất giống nhau... Còn bây giờ anh sẽ phải trả lời thế nào cho Chiêu Dung hiểu nhỉ?!

CHƯƠNG 17

Thiên Trường dừng xe trên đoạn dốc mũi Gió Biển. Anh bước ra ngoài, phóng tầm mắt nhìn về phía cái vịnh nhỏ có bóng những con tàu đánh cá đang dật dờ trên sóng nước. Xa hơn một chút là những mái nhà của những người sống bằng nghề đi biển...

Anh cố tìm xem chung quanh có sự hiện diện của một trang trại nào không.

Nhưng Thiên Trường hoàn toàn thất vọng.

Luôn người chui vào chiếc Nissan, Thiên Trường nhếch môi.

- Chẳng thấy cái trại nào hết.

Thái Dũng buột miệng:

- Có lẽ chúng ta phải hỏi dân địa phương thôi.

Thiên Trường trầm ngâm:

- Hơi bất tiện đấy!

Thái Dũng ngáp ngừng khởi động máy:

- Dĩ nhiên! Nhưng chẳng còn cách nào khác.

Thiên Trường cau mày:

- Sự xuất hiện của chúng ta có thể làm Nhật Toàn đánh hơi được và tiếp tục lần trốn đấy.

Thái Dũng phân vân:

- Anh sợ Nhật Toàn nhận diện ra chúng ta ư?

Thiên Trường trầm ngâm:

- Ở đây không được bao nhiêu nóc nhà, nên chúng ta không khỏi gây sự chú ý của mọi người. Và lại Nhật Toàn đến đây nhưng thật ra chúng ta cũng không dám chắc hẳn đang ở trong trại trần của Thuận San hay tá túc tại một căn nhà nào đó dưới kia.

Thiên Trường làu bàu nói tiếp:

- Không xác định được trại trần đó ở hướng nào trong vùng này thì thật rắc rối đấy.

Thái Dũng dẫn đo:

- Thụy "trắng" cũng đâu biết rõ nơi này. Nó khai rằng qua con vũ nữ Hoài Linh nó mới biết Nhật Toàn có người cậu tên Thuận San ở trại trần này. Toàn có lần đưa Hoài Linh ra đây chơi.

Thiên Trường trầm giọng suy tư nghĩ lúc chiếc xe trườn xuống dốc gió biển rồi ôm vòng theo khúc quanh... một quán rượu nằm chơ vơ giữa lưng đồi đập vào mắt Thiên Trường. Anh ra hiệu cho Thái Dũng ngừng xe lại.

Thái Dũng tấp xe vào bãi đất trống:

- Tôi hiểu anh muốn gì rồi.

Thiên Trường khẽ khàng:

- Chúng ta sẽ có những thông tin thật cần thiết mà không phải dừng lại ở xóm nhà dưới kia.

Một thiếu nữ ngoài hai mươi đơn đả bước ra đón khách. Thiên Trường và Thái Dũng gọi cho mình hai chai nước rồi tìm cách bắt chuyện với cô chủ quán.

Thiên Trường rút một điếu thuốc khi cô gái mang gói Dunhill ra. Nhưng không hút ngay mà hỏi:

- Tôi nghe nói vùng này có một trại nuôi trần.

Cô gái tò mò:

- Anh muốn mua trăn?

Thiên Trường thản nhiên:

- Phải! Nhưng tôi không biết nơi ấy.

Cô gái nheo nheo ánh mắt:

- Tôi đoán các anh không phải là người ở gần đây rồi.

Thiên Trường nhún vai:

- Sao cô biết?

Nhoèn miệng cười thật hồn nhiên, cô gái nói nhanh:

- Nhìn cái xe là biết ngay. Chắc mấy anh đâu phải là dân buôn trăn.

Trước những nhận xét của cô gái chủ quán, anh vờ vĩnh nói:

- Bọn tôi cần tìm những con trăn quý hiếm để nuôi làm cảnh thôi.

Không hiểu ông Thuận San có hay không?

Cô gái thắc mắc:

- Biết tên ông ấy mà không biết chỗ, nghĩ cũng lạ thật?

Thiên Trường buột miệng:

- Người ta bảo cứ đến mũi Gió Biển hỏi trại nuôi trăn thì ai cũng biết, nên tôi nghĩ mọi chuyện cũng dễ dàng thôi.

- Phải! Vì ở đây chỉ có một mình ông ấy làm nghề này, nên không ở gần khu đánh cá dưới kia.

- Thảo nào lúc nãy nhìn, tôi chẳng thấy ngôi nhà nào tạm tạm giống như một trang trại. - Thái Dũng xen vào.

Cô gái bật cười:

- Làm sao các anh thấy được trại ông Thuận San?

Thái Dũng ngạc nhiên nhìn cô gái:

- Sao thế?

Cô gái thật thà:

- Khi xuống gần hết con dốc, thay vì đi thẳng đến khu cư dân, các anh rẽ phải theo con đường đất vòng theo ngọn đồi nhỏ sang phía bên kia là gặp ngay trại trần.

Thiên Trường khẽ khàng:

- Thế mà tôi cứ ngỡ trại ấy nằm ngoài quốc lộ này.

Cô gái nheo mắt:

- Thật ra đường đến trại hơi ngoằn ngoèo đó, nhưng đâu xa bao nhiêu. Mới sáng nay, xe tải từ trong đó chở trần đi ngang đây. Hôm nay các anh không đến trại được đâu.

Thiên Trường ngạc nhiên:

- Ủa! Sao vậy chú?

- Ông Thuận San đi theo xe mấy hôm nữa mới về.

Thái Dũng sững sờ:

- Thế không có ai ở lại trại trông chừng nhà và săn sóc trần?

Cô gái thản nhiên:

- Trước kia thì có một thanh niên làm cho ông. Nhưng người ấy đã nghỉ rồi. Bây giờ tôi không rõ lắm.

Thiên Trường lặng thinh, anh chợt nghĩ nếu Nhật Toàn lại ranh ma theo chuyến xe đi cùng ông Thuận San thì công việc của anh còn nhiều gian nan chứ không dừng lại ở đây.

Thiên Trường vờ hỏi:

- Ông Thuận San đi vài hôm mới về, chắc là đi xa lắm?

Cô gái vẫn nói giọng đều đều:

- Cũng có lần ông với mấy người bán trăn ghé đây uống nước, tôi tình cờ nghe họ nói chớ qua biên giới gì đó... Tôi không rõ lắm!

Thiên Trường hiểu không thể phí thời gian nữa, anh vội uống ly nước của mình, trả tiền cho cô gái và cũng không quên cảm ơn cô ta trước khi cho xe rời khỏi quán.

Lúc chiếc Nissan vượt ra đường, Thái Dũng buột miệng hỏi:

- Chúng ta đến đó chứ?

Thiên Trường gật đầu:

- Dù sao chúng ta cũng phải đến trại trăn. Biết đâu Nhật Toàn vẫn có mặt ở đây.

Thái Dũng nhíu mày:

- Qua lời khai của Thụy "trắng" thì Nhật Toàn có nợ Lâm Khánh tiền bạc cũng như trong chuyện làm ăn nên phải bỏ trốn.

Chính vì thế mà Thụy "trắng" và Quang "móm" được lệnh đi tìm Nhật Toàn. Lẽ nào Nhật Toàn không liên quan gì đến chuyện Hải Thụy bị tai nạn? Vậy thì tại sao hãn lại lái chiếc Toyota của Hải Thụy?

Thiên Trường trầm giọng:

- Tôi cảm thấy vụ án càng lúc càng trở nên phức tạp. Nhưng trước hết chúng ta phải bắt cho được Nhật Toàn bằng bất cứ cách nào.

Thái Dũng lặng thinh nhìn đăm đăm con đường anh vừa rẽ vào đầy ổ gà và những hố nhỏ bị nước mưa bào mòn, đường rất xấu và đầy gai góc lẫn cỏ lác.

Ngoài ánh nắng chiều oi bức chiếu xuống vùng đồi vắng lặng không một bóng người qua lại.

Chiếc Nissan bò vòng theo ngọn đồi sang phía bên kia. Trước mặt hai người trên một khoảng đất rộng, cây cỏ thưa là căn nhà gỗ khá lớn,

mái lợp tôn đã cũ kỹ. Quanh nhà được bao bọc bởi lớp hàng rào bằng lưới mắt cáo.

Khi còn cách nhà một khoảng xa, Thiên Trường và Thái Dũng cho xe vào giấu sau lùm cây rồi tiến về phía ấy.

Nép mình sau một gốc cây, Thiên Trường đưa mắt nhìn cánh cửa sắt đóng kín, tất cả đều vắng lặng. Không một tiếng động nào chứng tỏ có người ở nhà.

Đứng bên cạnh, Thái Dũng khẽ khàng:

- Lẽ nào hãn không đến đây? Hay có đến nhưng lại tháp tùng đi theo xe của Thuận San rồi?

Thiên Trường cũng cảm thấy phân vân trước tình hình như thế. Nhưng anh vẫn giữ nguyên ý định của mình.

- Mọi việc đều có thể xảy ra, nhưng đã đến đây, chúng ta nên tiếp cận căn nhà thử xem sao. Biết đâu hãn nằm im trong kia.

Cả hai thận trọng tiến về phía trang trại và tìm cách leo qua hàng rào lưới.

Cuối cùng thì Thiên Trường và Thái Dũng cũng vào được bên trong. Nhưng cả hai đều thất vọng khi không có ai ở nhà.

Thái Dũng chán nản nói:

- Có lẽ chúng ta đến quá chậm! Giờ này chắc Nhật Toàn đang ngất ngưỡng trên chiếc xe tải của Thuận San.

Thiên Trường nhún vai:

- Chúng ta phải tìm cách đuổi theo chiếc xe tải chở trăn ngay.

Cả hai vội vàng rời khỏi nhà và đến nơi giấu xe.

Đang bước nhanh, Thiên Trường giật mình khi thấy bóng người thấp thoáng trên con đường ngược về phía trại trăn và biến mất ở khúc quanh.

Thiên Trường buột miệng:

- Đường như có người.

Thái Dũng nhíu mày:

- Sao chứ?

Vừa hỏi, Thái Dũng vừa đảo mắt nhìn.

Thiên Trường khẽ khàng:

- Tôi không thể nào làm được. Đó là một người, nhưng có lẽ hẳn thấy chúng ta nên lẩn trốn đâu đó, ngay khúc quanh đằng kia.

- Lẽ nào đó là Nhật Toàn. Nhưng hẳn đâu biết chúng ta là ai?

- Kẻ có tật luôn cảnh giác với những gì hẳn cảm thấy bất an cho mình.

Thiên Trường lẹ làng đi nhanh tới trước.

Sự ngờ vực càng tăng lên khi lom lom ánh mắt qua kẽ lá, Nhật Toàn thấy hai người đàn ông xuất hiện trên con đường xầm xì với nhau và tiến về phía gã.

Gã vừa lo sợ, vừa ngạc nhiên nhìn hai gương mặt lạ huơ lạ hoặc ấy không có chút gì giống bọn xã hội đen... lại từ phía trại trấn đi ra. Gã chợt đoán đây là những người bạn hàng của Thuận San?

Nhưng rồi gã nghĩ, dù hai kẻ kia là ai thì lúc này gã cần tránh mặt vẫn là điều an toàn nhất.

Vì đây là nơi Nhật Toàn từng ở, nên gã rành rẽ mọi góc ngách của ngọn đồi. Nhật Toàn nhẹ nhàng rời lùm cây rồi men theo một lối mòn nhỏ đi tách ra xa con đường lớn.

Từ lối mòn này, gã có thể đến trại trấn dễ dàng như đi trên đường kia tuy phải lách qua những lùm cây um tùm dưới kia.

Trong lúc đó, Thiên Trường đã đến khúc quanh, anh đảo dác nhìn khắp nơi, vẫn không thấy bóng dáng ai. Lòng đầy thất vọng định bỏ đi, chợt anh phát hiện dưới triền đồi, dường như có người chạy nên những bụi cây rung lên.

Để khẳng định cho chắc chắn, anh đứng yên quan sát và nhếch môi khi thấy dáng một người lúc ẩn lúc hiện qua những khoảng trống dưới đám cây xanh.

Ngay lúc đó, Thái Dũng lao tới, anh ngó theo hướng nhìn của Thiên Trường rồi buột miệng:

- Có kẻ đang chạy về hướng trại trăn dưới kia.

Thiên Trường nói nhanh:

- Đúng như thế! Chúng ta phải đuổi theo hẩn lại.

Thái Dũng buột miệng:

- Tôi vòng trở lại trại trăn đón hẩn.

Thiên Trường đồng tình:

- Phải đó! Còn tôi thì bám phía sau.

Không phí thêm thời gian, Thiên Trường trượt theo lối mòn xuống triền dốc.

Anh vất vả luồn lách qua những lùm cây đuổi theo dấu Nhật Toàn.

Nhưng vì không quen đường nên lúc đến một con suối nhỏ anh để vọt mất hẩn.

Đang ngơ ngác ngó quanh thì bên trái lùm cây cạnh con suối có tiếng động mạnh như tiếng chân người giẫm trên vũng nước.

Một bóng người lúi sâu vào lùm cây.

Thiên Trường lao tới quát to:

- Đứng lại!

Nhưng kẻ kia vẫn giả điếc chạy băng băng. Thiên Trường lập tức phóng ào qua suối đuổi theo kẻ ấy.

Lúc vượt qua một khoảnh đất đá cằn cỗi thưa thớt bóng cây, Thiên Trường đã bám được người ở phía trước.

Khoảng cách đôi bên tuy không xa lắm, nhưng Thiên Trường chỉ nhìn thấy cái lưng hẵn nên không biết kẻ đó là ai. Nhưng anh thừa hiểu cuộc chạy đua sẽ chấm dứt nếu như anh để hẵn phóng vào rừng cây dày đặc trước mặt mình.

Hít mạnh một hơi, Thiên Trường lao như bay tới trước... Cú bứt phá đột xuất của anh đã đạt được mục đích.

Thiên Trường vươn tay ra chộp thẳng vào vai kẻ đang cầm đầu chạy phía trước.

Cú chộp của Thiên Trường khiến Nhật Toàn loạng choạng. Gã lẹ làng xoay người định gạt tay Thiên Trường nhưng đã trễ.

Anh lướt tới thật nhanh choài chân hất gã ngã lăn ra mặt đất.

Ngay lúc đó, từ một lối mòn, Thái Dũng cũng nhảy ra.

Nhật Toàn nhìn Thiên Trường và Thái Dũng, gã cảm thấy hoang mang:

- Hừm! Các người là ai?

Thiên Trường nhếch môi:

- Rồi anh sẽ biết chúng tôi là ai mà, mau đứng lên theo chúng tôi.

- Tôi không đi đâu cả nếu chưa biết rõ các người. - Nhật Toàn lắc đầu.

Thái Dũng chìa cái thẻ nghiệp vụ của mình ra trước mặt Nhật Toàn:

- Sao chứ? Còn thắc mắc không?

Nhật Toàn xanh mặt:

- Hừ! Tại sao các anh lại bắt tôi chứ?

Thiên Trường trầm giọng:

- Thôi đừng giả vờ nữa. Chuyện anh làm, anh biết rõ hơn chúng tôi mà.

Vẫn ngồi lì dưới đất, Nhật Toàn buột miệng:

- Tôi không biết các anh nói về chuyện gì hết.

Thiên Trường lạnh lùng:

- Hừ! Chiếc Toyota của Hải Thụ bỏ lại trên đoạn dốc đá là do anh lái đến đó phải không?

Nhật Toàn giật mình, sau một lúc im lặng suy nghĩ, gã gật đầu.

- Phải! Chiếc xe ấy là do tôi lái.

Thiên Trường cười khẩy:

- Chỉ bao nhiêu đó cũng có thể quy anh vào tội ăn cướp xe rồi.

Nhật Toàn ngơ ngác:

- Gì chứ? Sao lại gán tôi vào chuyện ăn cướp xe khi tôi lấy chiếc Toyota Hải Thụ không có mặt ở đó.

Thiên Trường trầm giọng:

- Vậy chiếc Fiat của anh đâu mà anh phải lấy xe của Hải Thụ?

Nhật Toàn bối rối:

- Chiếc Fiat của tôi đã rơi xuống eo biển gần tu viện Thérésa.

Nhìn xoáy vào mặt Nhật Toàn, Thiên Trường gằn giọng:

- Anh đã làm gì Hải Thụ?

Nhật Toàn ngơ ngác:

- Ồ! Tôi chẳng làm gì hẳn cả. Tôi điện thoại nhắn Hải Thụ đến gặp tôi tại tu viện Thérésa, nhưng tôi không gặp hẳn vì chiếc Fiat do tôi lái đã va vào vách núi và rơi xuống eo biển. Mãi đến sáng hôm sau tôi tỉnh lại,

đến tu viện nhưng chỉ thấy chiếc Toyota đậu ở đó, còn Hải Thụ ở đâu tôi không biết.

Thiên Trường cốc lốc:

- Anh không biết Hải Thụ còn sống hay đã chết thật sao? Tại sao anh hẹn Hải Thụ đến đó?

Nhật Toàn bàng hoàng:

- Tôi... tôi không biết gì hết. Nhưng chuyện gì đã xảy ra với Hải Thụ và Thuyết Hoa?

Thiên Trường lặng thinh. Những manh mối dần dần lộ dạng trước lời khai của Nhật Toàn. Nhưng để ráp nối mọi chuyện cho hợp lý, cần phải có lời tự khai thứ tự và đầy đủ của hắn và không phải ở nơi đây.

Thiên Trường đưa mắt nhìn Thái Dũng:

- Đưa hắn về thôi!

Thái Dũng hất mặt ngó Nhật Toàn.

- Bây giờ thì đứng lên được rồi. Nhưng đừng đại dột bỏ chạy, đạn có "mắt" đấy.

Nhật Toàn thất thểu bước theo hai người trở lại phía con đường nơi chiếc Nissan chờ sẵn mà trong lòng gã đầy hoang mang lo sợ...

CHƯƠNG 18

Mới vừa chợp mắt, Vĩnh Huy đã giật mình tỉnh dậy bởi tiếng hét vang lên từ phòng ngủ.

Lao nhanh vào trong, anh đưa tay bật công tắc. Vĩnh Huy ngơ ngác nhìn Chiêu Dung mặt tái mét đang ngồi trên giường.

Từ phòng bên, Thuyết Hoa cũng hoảng hốt bước đến.

Vĩnh Huy lo lắng ngó Chiêu Dung:

- Có chuyện gì vậy em?

Giọng Chiêu Dung run rẩy vì sợ hãi:

- Có người vừa vào phòng và đến gần giường em.

Vĩnh Huy giật mình, anh lướt nhanh ánh mắt về phía các cánh cửa. Tất cả đều đóng.

- Em nói thật chứ?

Chiêu Dung nhăn mặt:

- Em đâu có nằm mơ!

Vĩnh Huy cảm thấy khó nghĩ, kẻ lạ mặt vào đây bằng cách nào chứ? Anh lẹ làng bước tới cánh cửa nhỏ ăn thông ra phía sau nhà luôn được khóa chặt.

Vĩnh Huy sửng sốt khi phát hiện cánh cửa chỉ khép hờ dưới cái dẩy tay nhẹ nhàng của anh.

- Ồ, sao lạ vậy?

Lách người ra bên ngoài thật nhanh, Vĩnh Huy đưa mắt nhìn quanh.

Dưới ánh trăng treo lơ lửng giữa trời, dọc theo triền cát cạnh bãi biển, một bóng người đi nhanh về hướng ghềnh đá.

Lần này thì anh quyết tâm không để vuột mất bóng đen bí ẩn kia nữa. Vĩnh Huy phóng mình đuổi theo.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, Vĩnh Huy nhận ra kẻ ấy khoác áo choàng đen.

Chiếc áo choàng bay phấp phật trong gió, lúc ấy bóng người bỏ chạy.

Vĩnh Huy sai những bước chân thật dài, cố bắt cho kịp bóng người phía trước.

Đang lao nhanh, bóng người kia chợt thay đổi hướng chạy, rời mép biển phóng vào khoảng rừng thưa dọc đồi cát.

Một ý nghĩ thoáng nhanh trong đầu Vĩnh Huy, phải chặn kẻ ấy lại trước khi để nó lẫn vào đám cây tối đen kia.

Ngay lập tức, Vĩnh Huy chạy xéo một vòng thật rộng để đón đầu bóng người ấy.

Anh đoán sớm muộn gì anh cũng tóm được kẻ bí ẩn kia.

Nhưng Vĩnh Huy đã lầm, kẻ mặc áo choàng đen chỉ chờ Vĩnh Huy vượt qua nửa vòng cung của đoạn xéo, lại lộn ngược về hướng ghềnh đá.

Vĩnh Huy tức điên lên khi biết mình bị lừa vì khoảng cách lúc này giữa hai bên đã khá xa nhau. Tuy nhiên anh đâu thể bỏ cuộc khi mục đích cuối cùng của anh là phải biết rõ kẻ ấy là ai, tại sao có những hành vi lén lút và mờ ám đối với những người sống trong căn nhà họ Mạc kia.

Bất chấp những lùm cây, bụi cỏ trước mặt, Vĩnh Huy cứ lao thẳng, cố rút ngắn đoạn đường.

Tiếng sóng vỗ ầm ì gào thét nơi ghềnh đá càng lúc càng lớn trong tai Vĩnh Huy.

Nhưng khoảng cách giữa anh và cái bóng đen phía trước vẫn không gần hơn được.

Tuy nhiên, lúc đến ghềnh đá, bóng người mặc áo choàng đen có vẻ như đuối sức chạy chậm dần rồi khuất sau ghềnh đá.

Vĩnh Huy mừng rơn, anh cảm thấy phấn khởi và chạy như điên vượt qua ghềnh đá.

Nhưng anh bỗng lặng người trước con đường chên vênh, vắng vẻ dưới ánh trăng trải xuyên qua đồi cát không một bóng người.

Kẻ mặc áo choàng đen đã biến mất y như trong truyện cổ tích.

Thật kinh dị khi nơi này chỉ có đá và sóng nước lao xao lượn lờ theo cái vịnh nhỏ.

Vĩnh Huy rảo bước đi quanh và đưa mắt tìm kiếm khắp nơi nhưng anh hoàn toàn thất vọng.

Thật ra cái bóng áo choàng đen ấy là người hay ma nhỉ? Vĩnh Huy cảm thấy rờn rợn khi một mình giữa đêm tối quạnh vắng như vậy.

Vĩnh Huy chán nản xoay lưng định bỏ đi. Chợt anh thấy có những dấu giày in mờ dưới nền cát ẩm cạnh mép nước.

Lẽ nào kẻ bí ẩn ấy đã trượt chân rớt xuống vũng nước và chìm mất xác?

Vĩnh Huy mon men bước dần về phía ấy. Vũng nước lao chao theo từng gợn sóng lấp lánh ánh trăng đêm hắt mảng sáng lạnh tanh vào mặt anh như một lời thách thức.

Anh nhếch môi tìm kiếm nhưng chẳng thấy gì thêm nữa. Cuối cùng Vĩnh Huy đành rời khỏi ghềnh đá với những thắc mắc đầy dẫy trong đầu không sao giải thích được.

Anh đi dọc theo bãi cát, mặc cho những cơn sóng ập thẳng vào chân. Một đốm sáng xa trước mặt, đó là căn nhà của Chiêu Dung nơi lằm

chuyện khó hiểu và kỳ quặc xảy ra.

Dù có muốn hay không anh cũng là một thành viên trong căn nhà ấy. Anh phải chấp nhận và san sẻ những gì xảy đến với Chiêu Dung cũng như quyết tâm tìm ra sự thật.

Nhưng đêm nay anh đã thất bại khi để bóng đen bí ẩn kia biến mất.

Du Thuyết Hoa và Chiêu Dung vẫn thao thức chờ anh ở cửa nhà dưới ánh đèn hành lang được bật sáng tràn ra cả sân.

Chiêu Dung lo lắng:

- Anh có thấy gì không?

Vĩnh Huy nhíu mày:

- Có người đã lên vào nhà như em phát hiện, kẻ đó mặc áo choàng đen và bỏ chạy về hướng ghềnh đá khi thấy anh đuổi theo.

Chiêu Dung rùng mình:

- Lúc ấy em có cảm giác như ai sờ vào mặt nên mới giật mình tỉnh giấc.

Thuyết Hoa tò mò:

- Anh có nhận ra kẻ kia là ai không?

Vĩnh Huy chán nản nói:

- Vừa đến sau ghềnh đá, thì kẻ ấy biến mất tăm. Tôi chỉ thấy những dấu giày còn để lại dưới nền cát ẩm ra tận mép nước...

chỗ cái vịnh nhỏ.

Chiêu Dung giật mình:

-Ồ! Lẽ nào kẻ đó biết cái hang...

Vĩnh Huy ngạc nhiên:

- Hang gì chứ?

Chiêu Dung thở dài:

- Một cái hang có cửa ẩn ngầm dưới vũng nước. Chỗ ấy rất sâu. Có lần bố em dẫn em lặn vào trong đó.

Vĩnh Huy lẩn Thuyết Hoa đều sửng sốt nhìn Chiêu Dung.

Vĩnh Huy tò mò:

- Trong hang có gì vậy?

Chiêu Dung lắc đầu:

- Em không biết vì bố em không cho em vào sâu bên trong. Đó cũng là lần duy nhất em lặn vào hang.

Vĩnh Huy trầm ngâm:

- Lúc đó em không hỏi gì sao?

Chiêu Dung tư lự:

- Có chứ! Nhưng bố em bảo em còn nhỏ đâu cần biết nhiều.

Vĩnh Huy phân vân:

- Phải có những gì bí mật trong cái hang ngầm ấy mà chỉ có bố em mới biết.

Chiêu Dung dẫn đo:

- Em nghĩ kẻ mặc áo đen ấy cũng biết rõ những gì trong kia và cũng có liên quan đến bố em hoặc gia đình em, và cũng từng lặn vào đó. Nếu không ban đêm đâu ai dạn dột nhảy xuống nước như vậy.

Vĩnh Huy suy nghĩ rồi nói:

- Kẻ này đã từng đột nhập vào nhà chúng ta. Sự xuất hiện khó hiểu ấy làm chúng ta lo lắng.

Chiêu Dung thở dài:

- Em không thể sống trong tâm trạng phập phồng lo sợ như vậy hoài được. Em muốn biết rõ người ấy là ai? Tại sao kẻ ấy không để chúng ta yên ổn trong ngôi nhà này? Một ngôi nhà luôn mang đều bất hạnh cho những người họ Mạc.

Vĩnh Huy sững sờ:

- Anh chưa từng nghe em kể điều này.

Chiêu Dung thở dài:

- Chuyện liên quan đến lời nguyện quái ác đã ám ảnh nhiều thế hệ và thương đau cũng theo đó xảy ra.

Chiêu Dung buồn buồn nói tiếp:

- Phải chăng em là người cuối cùng của dòng họ Mạc suýt nữa đã chết trên con tàu kinh khiếp vừa qua?

- Em đâu thể sống với nỗi ám ảnh nặng nề vì lời nguyện rủa tai quái nào đó được. - Vĩnh Huy an ủi.

Chiêu Dung thở dài:

- Nhưng anh sẽ giải thích như thế nào khi hết thế hệ này đến thế hệ khác đều gặp rủi ro, tai họa mà không sao tránh khỏi?

Vĩnh Huy nhún vai:

- Một lời nguyện nghe có vẻ mơ hồ quá.

Nhưng tại sao dòng họ Mạc của em lại rước lấy những hậu quả không tốt lành ấy?

Giọng Chiêu Dung trầm xuống:

- Ông cố của em tên Mạc Cung trước kia là một phó tướng trong một đảng cướp của Điền Long chuyên lấy của cải của những người giàu có chia cho kẻ nghèo hèn, đói khát... Và cũng vì lòng hào hiệp trọng nghĩa khinh tài của tướng cướp Điền Long nên nhiều người đã gia nhập vào đội quân giang hồ ấy. Nhưng việc làm ấy đã đụng chạm đến quyền lợi và

sinh mạng của bọn trọc phú giàu có, bọn gian thương và đôi khi ảnh hưởng đến bọn tham quan...

nên đã thấu tới tai triều đình...

Thấy Vĩnh Huy và Thuyết Hoa chăm chăm lắng nghe câu chuyện, Chiêu Dung khẽ khàng nói tiếp:

- Nhà vua tức giận hạ lệnh cho quan quân đánh dẹp nhiều lần nhưng vẫn không làm gì được Điền Long và thanh thế đảng cướp ấy ngày càng lớn mạnh hơn. Họ bèn cho treo chiếu dụ, nếu Điền Long quy phục triều đình sẽ được ban chức tước và bổng lộc. Nhưng Điền Long và Mạc Cung vẫn làm ngơ. Cuối cùng triều thần cũng nghĩ ra một kế mọn là cho người bắt cóc vợ con của Mạc Cung, rồi cho người bí mật nói với Mạc Cung nên khuyên Điền Long quy phục triều đình. Nhưng Điền Long vẫn giữ vững lập trường và con đường điều quân khiển tướng của mình. Quá bức bách chuyện vợ con nằm trong tay quân triều đình, Mạc Cung nhân một buổi tiệc đã thuốc rượu Điền Long say mềm và trói nộp cho triều đình.

Thuyết Hoa buột miệng:

- Sao ông ấy lại nhẫn tâm làm vậy chứ?

Chiêu Dung chua chát nói:

- Nếu ông cố không làm thế thì nhà vua sẽ hạ lệnh giết vợ con của ông ấy.

Thuyết Hoa ngờ ngàng:

- Ông ấy bị buộc phải lựa chọn. Nhưng làm như thế chắc ông ấy khổ tâm lắm.

Chiêu Dung bậm môi:

- Tôi không biết cụ cố tôi nghĩ thế nào.

Nhưng việc làm của ông ấy đã làm cho con cháu đời sau phải rước

lấy hậu quả thảm khốc bởi lời nguyện trước khi chết của Điền Long.

Thuyết Hoa ngạc nhiên:

- Sao chứ? Điền Long bị giết?

Chiêu Dung trầm ngâm:

- Nhà vua ra lệnh xử trảm Điền Long.

Nhưng trước khi bị chém trên bục hành hình, Điền Long đã buông lời nguyện rửa khi gặp Mạc Cung. Ông ta nói: "Người là người anh em từng kết nghĩa cùng ta, đã từng uống máu ăn thề hoạn nạn sống chết có nhau, thế mà người đã phản bội, bán đứng ta cho triều đình, cho lũ tham quan, phản lại đám dân đen cùng đình nghèo khổ... Nhà người đã nhẫn tâm chối bỏ đạo nghĩa làm người... tham bổng lộc, chức tước.. hại ta cùng vợ con ta mà chẳng chút xót thương..."

Chiêu Dung ngừng lại một chút rồi cô kể tiếp, giọng cay đắng:

- Điền Long căm hờn nguyện rửa: "Ta nguyện rửa người và cả dòng họ Mạc đen tối bất nghĩa ấy đời đời, kiếp kiếp chịu nhiều thảm họa, tuyệt đường nối dõi... gặp những cái chết bất ngờ và luôn sống trong âu lo cùng sợ hãi..."

Du Thuyết Hoa chột rùng mình:

- Ôi! Lời nguyện gì mà kinh khủng quá... không sao tưởng tượng nổi.

Chiêu Dung đưa mắt nhìn ra ngoài màn đêm mênh mông, giọng cô buồn buồn:

- Khát vọng trả thù của Điền Long thể hiện qua lời nguyện đã làm điêu đứng dòng họ Mạc với nhiều cái chết và cách chết thảm thương lẫn bất ngờ... Có đôi khi ngã lăn ra chết đột ngột vì những giấc mơ khủng khiếp.

Thuyết Hoa tò mò:

- Chắc hẳn Chiêu Dung đã từng bị những giấc mơ như thế?

Chiêu Dung khẽ khàng:

- Phải! Đó là những cơn ác mộng, nhưng may mắn mình không sao, dù sau khi tỉnh giấc vẫn còn sợ hãi.

Vĩnh Huy xót xa nhìn về mặt thần thờ của Chiêu Dung:

- Thật phi lý, tại sao em phải gánh lấy hậu quả những việc làm của tiền nhân chứ?

Chiêu Dung làu bàu:

- Nhưng anh đâu chối bỏ hay lẩn tránh được những chuyện ấy khi mảnh đất này và cả căn nhà này qua nhiều đời có được là do những đồng tiền bất nghĩa của cụ cố ấy... làm nên.

Vĩnh Huy cau mày:

- Tại sao những người thuộc hậu duệ dòng họ Mạc không bán ngôi nhà này cho rồi, biết đâu tránh được những điều bất hạnh...

Chiêu Dung nhỏ nhẹ:

- Em không biết! Nhưng có lần bố em bảo rằng không bán được.

Thuyết Hoa chột hỏi:

- Bố chị muốn nói là căn nhà bán không được là vì không có người mua hay ông không thể bán nó?

Chiêu Dung dẫn đo:

- Có thể ông không muốn bán dù có đau thương, mất mát vì những kỷ niệm của dòng họ Mạc đã sống tại đây.

Vĩnh Huy thở mạnh:

- Còn riêng em thì sao?

- Em muốn tìm ra sự thật sau đó mới quyết định. Tuy nhiên, em không thể để chuyện mờ ám này kéo dài nữa. Em phải biết rõ bóng người bí ẩn kia và em sẽ lặn vào cái hang ngầm dưới vùng biển ấy.

Thuyết Hoa lo lắng nhìn Chiêu Dung:

- Cô định mạo hiểm như vậy thật sao?

Chiêu Dung nói giọng cương quyết.

- Tôi đã quá sợ những điều mà chính mình không sao giải thích được. Và không thể sống mãi với tâm trạng bất ổn thế này. Dù vào trong đó có chuyện gì xảy ra tôi cũng chấp nhận tất cả. Nếu như bố tôi đừng chết bất ngờ, có lẽ ông ấy đã nói cho tôi biết những gì có trong hang khi tôi lớn. Nhưng chuyện đó sẽ mãi mãi không bao giờ xảy ra vì ông đã mất. Còn bây giờ tự tôi phải tìm hiểu thôi.

Thuyết Hoa chột thắc mắc hỏi:

- Tôi chỉ nghe Chiêu Dung nói về bố, nhưng chưa lần nào cô nhắc đến mẹ.

Lặng thinh một lát, Chiêu Dung buồn rầu nói:

- Ngay cả bố tôi cũng thế! Mỗi lần tôi nhắc đến mẹ, bố tôi chỉ nhếch môi bảo bà ấy mất rồi và người ta không tìm thấy xác.

Vĩnh Huy chạnh lòng:

- Mẹ em bị tai nạn?

Chiêu Dung thở dài:

- Có lẽ khi mẹ em mất, em còn bé lắm nên không nhớ gì hết. Lúc biết suy nghĩ, em chỉ thấy mình sống bên cạnh bố rồi được gửi vào trường nội trú. Cứ mỗi mùa hè em lại về đây cho đến lúc bố em không còn nữa.

Thuyết Hoa chột buồn buồn nói:

- Những người có mẹ chắc hạnh phúc lắm?

Chiêu Dung ngạc nhiên:

- Ơ! Thế Thuyết Hoa không sống cạnh mẹ sao?

Thuyết Hoa chua chát nói:

- Tôi sống với một người dưỡng nuôi và một người dì bà con. Tôi chỉ biết vậy thôi, còn bố mẹ tôi ở đâu, tôi không biết nhưng tôi nghe nói họ trốn ra nước ngoài rồi... Vì người ta tìm thấy tôi đang đứng khóc trên một bãi biển vắng vẻ. Có lẽ tôi đã đi lạc.

Vĩnh Huy ngạc nhiên ngó Thuyết Hoa:

- Dì, dưỡng nuôi của cô còn sống chứ?

Thuyết Hoa lắc đầu:

- Họ mất rồi! Ông ấy có bà con với ông Thuận San, chính vì thế tôi mới tin lời Nhật Toàn, phụ buôn bán cửa hàng thú nhồi bông với anh ta.

Nghe Thuyết Hoa nói về hoàn cảnh của mình, Chiêu Dung xúc động nói:

- Không ngờ, Thuyết Hoa còn bất hạnh hơn cả tôi nữa. Vậy mà tôi cứ nghĩ trên đời này chỉ có mỗi mình là rơi vào hoàn cảnh bi thảm hơn nhiều người khác...

Thuyết Hoa rướm rướm nước mắt:

- Số phận tôi như vậy nên tôi chẳng biết oán trách ai. Chỉ trách ông trời không cho mình gặp nhiều may mắn, đã vậy còn lắm rủi ro, bị lừa gạt suýt nữa bỏ cuộc đời.

Vĩnh Huy chột xốt xa hỏi:

- Nếu được ao ước, Thuyết Hoa ước mình có điều gì chứ?

Ánh mắt cô như ngôi sáng trong đêm tối:

- Em ước tìm lại được bố mẹ và người thân của mình. Nhưng chẳng hiểu điều ấy có quá xa với em không nhỉ?

Vĩnh Huy trầm ngâm:

- Không biết nữa! Nhưng tôi chúc cho Thuyết Hoa đạt được mong ước của mình và tránh được những chuyện rắc rối xảy ra...

Thuyết Hoa rầu rĩ nói:

- Trừ khi những người kia tìm được Nhật Toàn rồi, họ mới buông tha cho em. Chuyện của em đã làm liên lụy đến Chiêu Dung, suýt chút nữa Chiêu Dung bị chúng bắt. Em cảm thấy mình có lỗi khi ở đây sẽ gây thêm...

Chiêu Dung nhỏ nhẹ ngắt lời:

- Đó là sự nhầm lẫn của bọn kia, tôi đâu thể trách Thuyết Hoa được. Dù mỗi người đều có số phận, hoàn cảnh riêng của mình nhưng tôi không hiểu sao Thuyết Hoa và tôi lại cùng một thời điểm đều gặp tai họa do sự nhầm lẫn gây nên? Tùy theo từng trường hợp mà kết cuộc là rủi hay may mắn. Tôi còn sống sót khi con tàu bị cướp là nhờ nhầm tôi với Thuyết Hoa đấy!

Thuyết Hoa sửng sờ:

- Ơ! Chuyện lạ lùng gì vậy?

Chiêu Dung mím môi:

- Kẻ dùng dao định giết tôi đã nhìn lầm tôi là Thuyết Hoa nên hấn dừng tay lại. Có thể do bất ngờ hay do... gì đó tôi không biết được. Chính nhờ thời gian ngắn ngủi sinh tử ấy, tôi đã nhảy xuống biển và thoát chết.

Vĩnh Huy nhú mày:

- Vậy em biết mặt kẻ cướp tàu đó chứ?

Chiêu Dung buột miệng:

- Hấn trùn đầu bằng cái mũ len như bọn Ninja Nhật. Chỉ lộ hai con mắt lạnh tanh. Làm sao biết hấn là ai chứ? Nhưng có một điều em nhớ rõ là ở bàn tay cầm dao của hấn ở ngón áp út có chiếc nhẫn mặt ngọc lóe sáng dưới ánh chớp của sấm sét.

Em không ngờ mình may mắn thoát chết.

Thuyết Hoa lẫn Vĩnh Huy đều bàng hoàng, hai người không ngờ chuyện xảy ra với chính Chiêu Dung trên tàu giống hệt những cảnh mà Vĩnh Huy thấy trong giấc mơ của mình.

Vĩnh Huy sửng sờ nói:

- Anh đã nhiều lần mơ thấy như vậy và có nói cho Thuyết Hoa biết, không ngờ đó là sự thật không sao giải thích được.

Thuyết Hoa chột nói:

- Có phải kẻ ấy đeo chiếc nhẫn mặt ngọc màu hổ phách không?

Chiêu Dung giật mình:

- Đúng như vậy! Nhưng sao Thuyết Hoa biết chứ? Hay cô quen một người như thế?

Thuyết Hoa phân vân:

- Không! Kẻ suýt hại đời tôi là Hải Thụ. Trên tay hắn cũng đeo chiếc nhẫn mặt ngọc màu hổ phách. Chính vì thế mà tôi liên tưởng đến sự trùng hợp kỳ lạ này. Không hiểu trên tàu kẻ ấy có phải chính là Hải Thụ không? Tôi thấy khó hiểu quá.

Chiêu Dung nhận định:

-Ồ! Có thể kẻ trên tàu suýt giết tôi chính là Hải Thụ. Nhưng có lẽ hắn nhầm lẫn giữa tôi và cô nên kịp dừng tay.

Thuyết Hoa vẫn nghi ngờ nói:

- Thế sao tại tu viện Thérésa đêm đó, tôi chẳng nghe Hải Thụ nhắc đến chuyện gì xảy ra trên tàu?

Vĩnh Huy nhếch môi:

- Hừ! Hắn đâu dại dột khai ra tội ác của mình. Chúng ta nên báo cho cảnh sát biết rõ mọi chuyện để tránh mọi sự nguy hiểm có thể xảy ra đến cho Chiêu Dung và Thuyết Hoa. Những kẻ như Hải Thụ sẽ tìm cách giết người đã nhận ra hắn để bịt đầu mối.

Thuyết Hoa cau mày:

- Nếu sợ bị nhận dạng kẻ ấy đã giết Chiêu Dung rồi...

Vĩnh Huy trầm giọng:

- Có thể hẳn không ngờ trên chuyến tàu ấy có mặt Chiêu Dung mà hẳn nhầm là Thuyết Hoa. Chính giây phút bất ngờ ấy hẳn đã chùn tay và Chiêu Dung may mắn thoát nạn.

Nghe Vĩnh Huy lập luận như vậy, cả Chiêu Dung lẫn Thuyết Hoa đều rùng mình sợ hãi. Nghĩa là hai cô gái đang có chung một kẻ thù đáng sợ.

CHƯƠNG 19

Tiên Trường châm thuốc hút rồi nói với Thái Dũng:

- Qua lời khai của Nhật Toàn, mọi chuyện đã sáng tỏ phần nào. Tuy nhiên, chúng ta phải tìm xem Thuyết Hoa đang ở đâu, có chuyện gì xảy ra cho cô ta hay không và ai đã lái xe đụng Hải Thụ.

Thái Dũng buột miệng:

- Đã có giám định của bác sĩ?

Thiên Trường trầm giọng:

- Phải! Tai nạn giao thông.

Thái Dũng phân vân:

- Chúng ta không biết được kẻ lái xe đó cố ý hay vô tình đụng Hải Thụ?

Thiên Trường nhíu mày:

- Đây là vấn đề tôi đang thắc mắc. Có điều khó hiểu là tại sao Hải Thụ lại bỏ xe mà chạy ra đường như vậy? Phải chăng hãn đuổi theo Thuyết Hoa hay hãn bị săn đuổi?

Thái Dũng dẫn đo:

- Anh nghĩ rất đúng! Phải có lý do gì đó nên Hải Thụ mới làm rơi chìa khóa.

Thiên Trường trầm giọng:

- Theo như lời Nhật Toàn kể lại thì sáng hôm sau vào tu viện, hãn gặp một người mặc áo tu có khuôn mặt rất dị dạng. Chúng ta cần phải biết rõ

kẻ ấy là ai khi tu viện Thérésa chỉ có vài người ở lại.

Thái Dũng ngạc nhiên:

- Ý anh nói tu viện ấy bỏ hoang?

Thiên Trường lắc đầu:

- Không hẳn thế! Nhưng có người đã dời sang trại phong gần dốc đá.

- Ủa! Họ làm gì ở đó chứ?

Thiên Trường ôn tồn:

- Các nữ tu ấy chăm sóc những người bệnh cùi từ ngoài đảo đưa vào.

Thái Dũng thắc mắc:

- Ở ngoài đảo có chuyện gì sao?

Thiên Trường băn khoăn:

- Đang có một trận dịch hoành hành trên đảo, nhiều người đã chết nên buộc phải cách ly với những người chưa nhiễm bệnh vào đất liền.

Thái Dũng giật mình:

- Nhưng bệnh gì đáng sợ vậy?

Thiên Trường thở dài:

- Bệnh đau màng não. Những người nữ tu sĩ ấy đã tình nguyện làm chuyện đó mà không hề nghĩ đến bản thân mình.

Thái Dũng khẽ hỏi:

- Ý anh muốn nói đến tu viện Thérésa?

Thiên Trường dứt khoát nói:

- Ngoài việc tôi muốn biết kẻ ấy là ai, tôi còn nghĩ biết đâu Thuyết Hoa cũng có thể trốn tránh nơi nào gần đó vì đêm ấy mưa gió rất lớn, cô ta đâu thể đi xa được. Vả lại ngoài trại trần của Thuận San, Thuyết Hoa đâu còn người thân nào nữa.

Thái Dũng lau bầu:

- Những kẻ như Hải Thụ cũng xứng đáng lãnh hậu quả như vậy.

Thiên Trường nhếch môi:

- Chúng ta đâu cần nguyên rửa hăn, nhưng cũng không thể bỏ qua nguyên nhân dẫn đến tai nạn ấy. Dù chính hăn và Nhật Toàn là những kẻ chủ mưu trong việc hại Thuyết Hoa. Tôi mong rằng cô bé đáng thương ấy may mắn chạy thoát trong đêm đó.

Thái Dũng nhìn Thiên Trường:

- Dường như anh có cảm tình với Thuyết Hoa. Chắc anh từng biết cô ta?

Thiên Trường lắc đầu cười khẽ:

- Tôi cảm thấy xót xa cho số phận một cô gái tôi vừa biết qua tấm ảnh lưu trong hồ sơ cá nhân thì đúng hơn. Tôi không hiểu vì sao Nhật Toàn lại nhẫn tâm như vậy?

Thái Dũng nhún vai:

- Những kẻ ăn chơi như hăn chuyện gì chẳng dám nhúng tay vào. Những kẻ này chúng ta không thể nhẹ tay được.

Thiên Trường gật đầu:

- Chúng ta nên đến đó.

Chiếc Nissan rời khỏi ngôi nhà, Thái Dũng xoay tay lái, hướng đầu xe về phía con đường dẫn đến tu viện Thérésa.

Sau hơn mười phút, cả hai người đã đến nơi. Thiên Trường bước xuống nhấn tay vào chuông và đưa mắt nhìn vào trong. Sân vắng lặng, không một bóng người.

Thái Dũng sốt ruột:

- Lê nào không có ai? Chúng ta vào thử xem.

Thiên Trường khoát tay:

- Chờ ít phút xem sao? Chúng ta cũng nên tôn trọng những người tu hành chứ.

Thái Dũng nhăn mặt:

- Anh thừa cảm tình để làm những chuyện đó.

Thiên Trường nhún vai:

- Cũng tùy nơi tùy lúc.

Chưa đầy một phút có tiếng chân vang trên lối sỏi phía trái tu viện. Một bóng người áo đen xuất hiện tiến ra cổng.

Đó là một nữ tu còn trẻ. Thiên Trường gật đầu chào và chìa tấm ảnh Du Thuyết Hoa mà anh mang theo rồi khẽ hỏi:

- Nữ tu có gặp cô gái này không?

Người nữ tu nhìn vào tấm ảnh rồi nhíu mày ngó Thiên Trường và Thái Dũng:

- Xin lỗi, các anh là ai?

Thiên Trường mỉm cười móc giấy tờ của mình ra và khẽ khàng:

- Chắc nữ tu biết cô gái trong ảnh?

Người nữ tu thở dài:

- Có! Nhưng cô ta chết rồi.

Thiên Trường giật mình hỏi nhanh:

- Sao chứ?

Nhìn vẻ mặt sững sốt của Thiên Trường, người nữ tu buột miệng:

- Cô gái này dường như bị chìm tàu nên theo sóng tấp vào dưới eo biển kia. Nữ tu Mai Lan tình cờ gặp và mang cô gái ấy về đây. Nhưng cô

gái ấy hôn mê suốt mấy ngày sau đó thì chết. Nữ tu Mai Lan đành cho xe chở đi mai táng.

Thiên Trường chới với:

- Nữ tu không lầm chứ?

Người nữ tu thản nhiên:

- Chính tay tôi đốt nến quanh nơi cô ấy nằm để nữ tu Lan đọc kinh cầu nguyện mà.

Thái Dũng ngỡ ngàng hỏi:

- Cô ấy được chôn ở đâu?

Người nữ tu nhú mày:

- Chuyện này thì nữ tu Mai Lan biết rõ. Tôi nghĩ họ đem qua khu đất thánh bên trại phong. Các anh nên đến đó mà hỏi.

Thiên Trường trầm giọng:

- Tôi cần gặp nữ tu Mai Lan.

- Nữ tu Lan đã qua trại phong mấy ngày rồi.

Thiên Trường băn khoăn:

- Bao giờ souer Lan về đây?

Người nữ tu phân vân:

- Tôi không biết! Tốt nhất hai người nên đến đây có thể gặp được nữ tu Lan.

Thiên Trường đành cũng Thái Dũng từ biệt người nữ tu rồi bước ra khỏi tu viện Thérésa.

Thiên Trường ngao ngán nhìn Thái Dũng:

- Hừ! Không ngờ chúng ta đến quá chậm.

Thái Dũng nhú mày:

- Sao nữ tu ấy nói Thuyết Hoa bị chìm tàu, sóng đẩy dạt vào bờ chứ? Lẽ nào cô ta rơi xuống biển cùng với Nhật Toàn?

Thiên Trường nhếch môi:

- Chuyện ấy chúng ta chưa xác định. Tuy nhiên, sợi dây chuyền vàng tôi nhặt được dưới biển lẽ nào của Thuyết Hoa? Nếu đúng như thế thì nữ tu ấy nói đúng.

Thái Dũng dè dặt:

- Chỉ có Nhật Toàn mới biết sợi dây chuyền ấy có phải của Thuyết Hoa hay không. Nhưng tại sao là chữ C.L.

Thiên Trường nói nhanh:

- Chỉ có hẳn mới trả lời được câu hỏi ấy. Giờ chúng ta nên đến trại phong ngay.

Hai người lại phóng xe về hướng dốc đá. Thái Dũng khẽ khàng:

- Lẽ ra, chúng ta nên hỏi chính xác thời gian nữ tu Mai Lan gặp Thuyết Hoa dưới bãi biển.

Thuyết Hoa thản nhiên:

- Phải! Nhưng lát nữa ta sẽ rõ hơn.

Cuối cùng thì họ cũng đến trại phong và gặp người quản lý là nữ tu Cát Tiên.

Thiên Trường cho nữ tu Tiên biết anh đã đến tu viện Thérésa tìm Thuyết Hoa và anh đưa hình cho người nữ tu sau khi nói lý do mình đến trại phong.

Nữ tu Cát Tiên ngạc nhiên nhìn vào tấm hình:

- Đúng! Cô gái này do Nữ tu Mai Lan chở đến đây, nhưng cô ấy nói tên là Mạc Chiêu Dung.

Thiên Trường lẩn Thái Dũng ngó ra:

- Ô! Cô gái này còn sống! Vậy mà nữ tu bên tu viện nói chết rồi. Nhưng sao lại tên Chiêu Dung?

Người nữ tu cau mày:

- Sau mấy ngày bị hôn mê, người ta phát hiện cô gái chết nên cho xe chở đi mai táng. Không ngờ dọc đường cô ấy sống lại nên nữ tu Lan đưa về đây.

Thiên Trường vội nói:

- Chúng tôi cần gặp cô gái ấy dù cô ta nói tên gì cũng được.

Nữ tu Cát Tiên khẽ khàng:

- Rất tiếc, khi tỉnh lại cô ấy đã bỏ đi mất.

Thiên Trường chán nản nhìn Thái Dũng:

- Lẽ nào chúng ta... thất bại nữa?

Thái Dũng ngó nữ tu Cát Tiên:

- Nữ tu có thể cho tôi gặp nữ tu Mai Lan được chứ?

Người nữ tu nhỏ nhẹ:

- Nữ tu Lan không còn ở đây, nữ tu ấy đã về bên tu viện.

- Sao nữ tu bên tu viện bảo nữ tu Lan qua đây mấy hôm rồi?

Nữ tu Cát Tiên dịu dàng nói:

- Đúng như vậy! Sau khi đưa cô gái đến nữ tu Lan đã ở đây. Nhưng hôm qua nữ tu Lan đã đi rồi.

Thiên Trường nhíu mày:

- Thật ra nữ tu Mai Lan chính thức ở đây hay ở tu viện Thérésa?

Nữ tu Cát Tiên điềm đạm nói:

- Nữ tu Lan là người ở trại phong ngoài đảo. Nữ tu ấy đưa một số người ở trại phong về đây tránh bệnh dịch đang xảy ra ở đó.

Thiên Trường ngao ngán chắc lưỡi:

- Nữ tu không đoán được cô gái ấy đi đâu sao?

Nữ tu Cát Tiên nhú mày suy nghĩ:

- Có thể cô ta trở về nhà.

Thiên Trường thắc mắc:

- Sao nữ tu biết?

Nữ tu Cát Tiên điềm nhiên nói:

- Sau khi tỉnh lại cô ấy có vẻ sợ hãi.

Dường như cô ấy gặp chuyện gì rất kinh khủng trước khi bị sóng đẩy trôi vào bờ, cô ta bảo nhà ở gần đây. Lúc ấy tôi thấy tâm trạng cô ấy có vẻ không ổn định nên khuyên cô ấy ở lại trại tĩnh dưỡng... Nhưng chẳng hiểu sao sau đó cô ấy bấm chuông báo động rồi bỏ đi mất.

- Cô ấy có nói nhà ở nơi nào không?

Nữ tu Cát Tiên dè dặt:

- Tôi quên hỏi chuyện ấy! Nhưng có người trông thấy cô gái đi về hướng ghềnh đá ngoài bãi biển.

Thiên Trường ngạc nhiên:

- Chắc nơi đó có nhà dân?

Nữ tu Cát Tiên mỉm cười:

- Làm gì có ai ở đấy? Nhưng nếu các anh muốn đến chỉ cần đi dọc theo đồi cát nơi có cái vịnh nhỏ dẫn ra ghềnh đá.

Cả hai đành trở ra xe của mình. Thái Dũng thắc mắc nói với Thiên Trường:

- Bây giờ thì chúng ta biết rõ Thuyết Hoa còn sống, nhưng tại sao cô ta lại tự nhận mình là Mạc Chiêu Dung chứ? Và điều khó hiểu hơn nữa là cô ấy bảo mình có nhà ở gần đây.

Thiên Trường trầm ngâm:

- Trên thế gian này cũng có những người rất giống nhau, nhưng lẽ nào họ lại gặp tai nạn trong cùng một thời điểm chứ? Trừ phi đó là... nhưng quá hi hữu.

Thái Dũng khẽ dựa vào chiếc Nissan:

- Anh muốn nói đến trường hợp đặc biệt của những cặp song sinh trên thế giới chứ gì?

Thiên Trường trầm giọng:

- Phải! Tôi đang nghĩ đến chuyện ấy và liên tưởng vụ án của chúng ta với vụ chìm tàu tuần trước. Lẽ nào trên chuyến tàu ấy có một cô gái tên Mạc Chiêu Dung giống hệt Thuyết Hoa? Cô gái ấy được nữ tu Mai Lan cứu sống?

Thái Dũng băn khoăn:

- Nhưng vụ chìm tàu trong cơn bão ấy đâu thuộc quyền hạn của chúng ta điều tra?

Thiên Trường phân vân:

- Tôi biết! Nhưng chẳng hiểu sao bỗng dưng tôi có linh cảm dường như hai vụ này có liên quan với nhau vì cô gái được nữ tu Mai Lan cứu và Thuyết Hoa rất giống nhau. Lẽ nào cùng một lúc hai ma nữ tu kia cùng nhìn lầm?

Thái Dũng nhún vai:

- Tiếc rằng tôi không xem hồ sơ của Du Thuyết Hoa nên không biết rõ về gia cảnh của cô ta có chị em hay không?

Thiên Trường đắn đo:

- Du Thuyết Hoa là con nuôi trong gia đình Du Tuyết Vân, hai vợ chồng này không có con chỉ có mỗi mình Thuyết Hoa nên tôi mới có những ý nghĩ liên tưởng kỳ lạ ấy.

Thái Dũng luồn tay vào xe nhấc máy điện thoại. Thiên Trường nhíu mày:

- Anh làm gì vậy?

Giọng Thái Dũng thản nhiên:

- Tôi nhờ cảnh sát đường biển cho biết trong chuyến tàu bị chìm ấy có người nào tên Mạc Chiêu Dung không?

Thiên Trường nhún vai:

- Hy vọng tôi nghĩ đúng.

Thái Dũng nhăn mặt:

- Nếu cô gái vừa rời khỏi trại phong này là Mạc Chiêu Dung, người hành khách trên chuyến tàu giông bão ấy thì chúng ta tiếp tục truy tìm Du Thuyết Hoa...

Thiên Trường thản nhiên:

- Có sao đâu! Chúng ta nên mừng vì trên tàu vẫn có người sống sót.

Thái Dũng nhún vai bật máy.

Sau khi đã tự giới thiệu mình và nhờ bộ phận ở đầu dây bên kia cung cấp thông tin anh cần biết, Thái Dũng nghe rõ giọng người điềm đàm vang lên trong ống nghe:

- Anh chịu khó chờ tôi một chút.

Sau đó tiếng người vang rõ trong máy làm anh sững sờ:

- Trên chuyến tàu TG 42A ngày 11... vận chuyển hàng và hành khách có một cô gái tên là Mạc Chiêu Dung.

Thái Dũng hỏi nhanh:

- Ông có thể cho biết địa chỉ cô ta chứ?

- Rất tiếc! Chúng tôi không biết chỗ ở của cô ấy.

Chẳng biết hỏi gì hơn, Thái Dũng cảm ơn và gác máy nhìn Thiên Trường.

- Chuyện anh vừa nghĩ là rất đúng, trên chuyến tàu ấy có cô gái tên Chiêu Dung. Tôi đoán đó là người mà các nữ tu đã nói với chúng ta.

Thiên Trường buột miệng:

- Không ngờ tôi nghĩ vậy lại đúng. Vừa ngẫu nhiên... vừa logic... vừa...

Thái Dũng ngắt lời, giọng đùa cợt:

- Vừa phải tiếp tục tìm Thuyết Hoa nữa chứ?

Thiên Trường làu bàu:

- Đó là công việc đâu lẫn tránh được. Tuy nhiên, tôi chợt nghĩ Chiêu Dung là người thế nào, có liên quan gì đến Thuyết Hoa không? Sao hai cô gái này rất giống nhau đến thế?

Thái Dũng trầm ngâm:

- Thật ra khi nghĩ kỹ thì cũng lạ lùng, đây là trường hợp mà chúng ta chưa bao giờ gặp phải vì một chuyện xảy ra trên đất liền và chuyện kia xảy ra dưới tàu TG 42A...

Thiên Trường chợt giật mình khi trong đầu anh bật lên những chữ số... Anh vội vàng lôi cuốn số nhỏ của Hải Thụ trong túi ra và sững sốt kêu lên:

-Ồ! Sao lại thế này chứ?

Đúng lúc ấy chuông máy reo vang, Thiên Trường nói nhanh:

- Alô!

Giọng đàn ông vang lên trong ống nghe:

- Bệnh viện vừa cho chúng tôi biết đêm qua Hải Thụ đã tỉnh lại.

Thiên Trường thở mạnh, dường như anh vừa trút được gánh nặng trên lưng mấy hôm nay.

- Tôi sẽ đến ngay!

Anh vội vàng đưa tay ra hiệu cho Thái Dũng:

- Lên xe nhanh đi!

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Thiên Trường, dù chưa biết chuyện gì xảy ra nhưng Thái Dũng cũng lẹ làng chui vào tay lái. Anh vừa khởi động máy vừa hỏi:

- Có chuyện gì quan trọng vậy?

- Hải Thụ đã tỉnh lại và trong cuốn sổ của hắn có ghi...

Giọng Thiên Trường bị át trong tiếng máy khi Thái Dũng nhấn ga, chiếc Nissan lao vút về phía quốc lộ.

CHƯƠNG 20

Dưới ánh nắng lung linh màu vàng nhạt, mặt biển mênh mông và sáng lóng lánh, Chiêu Dung bước theo dấu giày còn in mờ trên bãi cát về phía vũng nước trong cái vịnh dọc chân núi nơi có con đường xuyên qua đồi cát dẫn đến trại phong...

Sau cô là Vĩnh Huy và Thuyết Hoa. Vĩnh Huy đi tới trước khi thấy Chiêu Dung dừng lại sát mép nước. Anh đưa tay chỉ vào những dấu vết trên mặt cát và nói:

- Em thấy rõ chứ? Anh đâu có nói sai.

Chiêu Dung lặng thinh đưa mắt nhìn xung quanh rồi khẽ nói:

- Dưới vũng nước này có một cửa hang thiên nhiên, nhưng em chưa vào sâu trong hang, nên em không biết ở đó có lối nào thông ra bên ngoài hay không.

Vĩnh Huy phân vân:

- Nếu có, bố em đâu cần phải lặn vào trong hang như thế.

- Nhưng nếu đây là lối ra vào duy nhất, thì trong hang bây giờ còn kẻ lạ mặt đêm qua. - Chiêu Dung thắc mắc.

Thuyết Hoa ngơ ngác:

- Ồ! Sao lại như vậy?

Chiêu Dung nói giọng quả quyết:

- Chúng ta đâu thấy dấu giày đi trở ra.

- Phải! Trên cát không có dấu ngược lại. Như thế trong hang phải có không khí để thở, có những vách nứt tự nhiên thông ra ngoài. - Vĩnh Huy nhếch môi.

Chiêu Dung khẽ nói:

- Em không biết nữa. Nhưng em nhớ khi cùng bố em vào hang, hang ẩm ướt, lạnh và thoáng, không đến nỗi quá tối.

Vĩnh Huy dẫn đo nhìn Chiêu Dung:

- Em và Thuyết Hoa chờ anh ở đây.

Anh lặn xuống trước để xem có gì không.

Chiêu Dung cau mày nhìn vũng nước xanh thẫm:

- Nhưng anh chưa từng lặn vào đó lần nào mà?

Khẽ nhún vai, Vĩnh Huy nhếch môi.

- Xuống dưới kia, anh tìm ra cửa hang thôi. Chuyện ấy đâu có gì khó khăn.

Chiêu Dung bướng bỉnh nhìn Vĩnh Huy:

- Em sẽ cùng anh lặn vào hang... Em không sợ gì đâu.

Thuyết Hoa lo lắng nói:

- Hai người cẩn thận đấy. Tôi ở trên này chờ.

Chiêu Dung nhìn Vĩnh Huy rồi nói:

- Giờ này thủy triều đang xuống, miệng hang chẳng cách xa mặt nước bao nhiêu. Chúng ta không cần phải lặn sâu xuống.

Cô tháo túi xách trên vai xuống lấy ra hai cái kính lặn đưa cho Vĩnh Huy một cái.

Vĩnh Huy mang vào và cầm theo cái đèn bấm bước về phía mép nước.

Chiêu Dung đưa tay ra hiệu cho Vĩnh Huy theo mình rồi cô lao xuống nước.

Vĩnh Huy vội vàng phóng theo, chỉ qua mấy sải tay thật mạnh, Vĩnh Huy đã nhận ra một cửa hang tối đen qua lớp kính lặn trên mắt. Mạc Chiêu Dung đang bơi gần đến miệng hang, cô chìa cây đèn, quét luồng ánh sáng vào đó.

Đạp mạnh đôi chân, Vĩnh Huy lướt người về phía Chiêu Dung bơi vào trong hang.

Chẳng bao lâu, hai người ngoi lên khỏi dòng nước lạnh buốt và bước chân trên lớp cát ẩm màu trắng đục.

Chiêu Dung tháo kính lặn ra, cô đưa mắt nhìn sâu vào bên trong. Dưới ánh sáng của đèn bấm, những cột thạch trụ như treo lơ lửng trên lòng hang lấp lánh như muôn ngàn viên kim cương.

Vĩnh Huy ngỡ ngàng trước vẻ đẹp lộng lẫy của lớp thạch nhũ. Anh dò dẫm đi lần vào bên trong. Nơi đây hang có vẻ khô ráo hơn, cát màu sáng và có cả dấu giày khiến anh giật mình lùi lại. Thì ra nơi này thủy triều không lên tới nên còn dấu vết kẻ kia.

Anh thì thầm vào tai Chiêu Dung:

- Có người còn trong hang. Em cẩn thận nha!

Cô im lặng gật đầu nhưng mặt hơi biến sắc.

Vĩnh Huy bóp nhẹ tay cô như muốn truyền thêm sức mạnh của mình để Chiêu Dung cảm thấy yên tâm trong sự che chở của anh.

Chiêu Dung nói khẽ:

- Đêm qua nước thủy triều xuống thấp, kẻ áo đen ấy đâu cần phải lặn xuống nước để vào hang.

Vĩnh Huy cau mày thắc mắc:

- Sao thế?

Chiêu Dung trầm giọng dăm chiêu.

- Ba em bảo những lúc như thế cửa hang ló lên cao hơn mặt nước, người ta chỉ cần lội xuống nước là đi vào trong hang.

- Nghĩa là đến nơi chúng ta đứng lúc này chứ gì?

- Phải! Nơi chúng ta ngoi lên cũng cạn, khi thủy triều xuống thấp.

Vĩnh Huy phân vân:

- Hừ! Như vậy lẽ nào kẻ đó đợi lúc nước thấp xuống sẽ ra khỏi đây. Trong khi đêm qua hẳn thừa thời gian để trở ra mà. Hẳn làm gì suốt đêm trong này?

Chợt sâu trong hang vang lên một tiếng động nhỏ rồi im lặng.

Chiêu Dung bậm môi:

- Đúng là có người trong kia.

Vĩnh Huy lặng thinh, anh nắm chặt cái đèn trong tay chìa về phía trước và căng mắt nhìn dọc theo hang.

Càng vào sâu, đáy hang có vẻ bằng phẳng và dốc ngược lên trên.

Chiêu Dung bám sau anh, cô hồi hộp bước đi không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu gặp kẻ bí ẩn ấy. Cô muốn biết rõ trong hang này có gì bí mật để bố cô vào đây.

Hai người lẳng lặng tiến vào trong, khi đến một ngách nhỏ có lối rẽ trái, Vĩnh Huy ngạc nhiên khi thấy ánh sáng từ đó hắt ra.

Chiêu Dung cũng nhận ra điều đó, cô nghe giọng Vĩnh Huy vang lên bên tai:

- Em thấy gì không?

- Dường như lòng hang có vẻ rộng hơn.

Vĩnh Huy trầm giọng:

- Có thể kẻ bí ẩn đêm qua trong đó.

Vĩnh Huy rón rén bước về phía trước. Chiêu Dung giật mình sững sốt lùi lại khi trước mắt cô là một cái động lớn, đầy những chiếc quách bằng đá với những ngọn đèn cầy leo lét, lớn có, nhỏ có, như một mộ địa trong lòng đất.

Trên bệ đá gần cửa động, có một người mặc áo đen đang quỳ gối lưng xoay về phía hai người. Trên tay kẻ ấy là một xâu chuỗi hạt, hẳn đang cầu kinh...

Dù không phải là người yếu bóng vía, nhất gan nhưng Vĩnh Huy cũng rợn người trước cảnh tượng quái dị ấy.

Người tu sĩ kia là ai? Những chiếc quách bằng đá cổ xưa ấy chứa gì trong đó... và bố của Chiêu Dung từng lặn vào đây làm gì?

Trong đầu Vĩnh Huy ngập tràn những thắc mắc không sao giải thích được.

Nhưng đã vào đây, Vĩnh Huy không thể lùi được nữa khi chính kẻ áo đen kia là người nhiều lần xuất hiện và đêm qua hẳn đã đột nhập vào nhà Chiêu Dung.

Vĩnh Huy trấn tĩnh bước về phía bệ đá.

Những mảng sáng leo lét hắt bóng anh chập chờn qua những quách đá trông thật quái đăng và đáng sợ như những bóng ma.

Khi chỉ còn vài bước chân nữa là Vĩnh Huy đến gần cái bệ thì người mặc áo đen bất ngờ xoay lại và đứng lên.

Vĩnh Huy ngỡ ngàng khi trông thấy đó là một ma nữ tu mặt bịt kín chỉ chừa đôi mắt đang hướng vào anh.

Anh nhíu mày:

- Nữ tu là ai? Sao phải che mặt như vậy?

Người mặc áo nữ tu thở dài:

- Ta là người đã cứu Chiêu Dung.

Chiêu Dung sững sờ bước đến:

- Người là nữ tu Mai Lan?

- Phải! Và ta cũng là cô Út của con.

- Tại sao con không nghe bố con nhắc đến cô lần nào cả?

Người nữ tu buồn bã nói:

- Anh ấy rất hận ta. Cũng vì ta mà gia đình anh ấy tan nát.

Chiêu Dung bàng hoàng:

- Nhưng cô Út đã gây ra chuyện gì chứ?

Nữ tu Mai Lan nói giọng ân hận:

- Trong một lần dẫn Chiêu Loan ra biển chơi, ta đã để nó đi lạc và mất tích. Chính vì thế mà mẹ con buồn rầu và lâm bệnh, ít năm sau thì mất...

Chiêu Dung tò mò:

- Nhưng Chiêu Loan là ai?

- Đó là đứa em gái sinh đôi với con.

Vĩnh Huy ngạc nhiên:

- Nữ tu nói sao chứ? Chiêu Dung còn có một người em gái song sinh với mình?

Nữ tu Mai Lan trầm ngâm:

- Phải! Con bé ấy rất giống Chiêu Dung. Sau khi chuyện đó xảy ra, mọi người cố tìm Chiêu Loan nhưng chỉ là vô ích. Còn ta cứ bị dẫn vật khi nhớ đến Chiêu Loan. Ta cũng như kẻ mất hồn... ta không thể nào tiếp tục sống trong một gia đình mà bầu không khí lúc nào cũng nặng nề u ám. Ta rời khỏi nhà và đi tu. Sau đó ta tình nguyện ra phục vụ tại trại phong ngoài đảo.

Nữ tu Mai Lan ngừng lại nhìn hai người rồi nói tiếp:

- Để chuộc lại những lầm lỗi của mình, ta đem hết nhiệt tình chăm sóc cho những người bệnh, không ngờ sau một thời gian ta lại nhiễm phong và khuôn mặt ta sần sùi biến dạng. Kể từ đó ta không muốn ai nhìn thấy mặt và ta lẩn tránh luôn chuyện trở về đất liền... Cho đến lúc được tin bố con chết trong tai nạn máy bay. Ta định trở về, nhưng lần ấy lại lâm một trận bệnh suyết chết nên đành đón đau nằm lại trên đảo.

Chiêu Dung thắc mắc:

- Lúc bố con còn sống, ông ấy không biết cô Út ở đâu sao?

Nữ tu Mai Lan thở dài:

- Không! Dường như bố con đã giận ta nên ông cũng chẳng cần tìm hiểu ta còn sống hay không và ở đâu? Làm gì?... Mà điều ấy ta cũng không buồn trách ông vì chính ta là người gây bất hạnh cho mọi người... Cho đến lúc ta đưa số người bị nhiễm dịch đau màng não về đây. Ta lén lút trở về ngôi nhà ngày xưa... và thăm lại cái hang động của dòng họ Mạc này.

Chiêu Dung thắc mắc:

- Cô Út nói sao chứ?

Mai Lan nhìn những chiếc quách đá:

- Con đã biết những sự bất hạnh, rủi ro mà dòng họ ta gánh chịu rồi chứ?

- Con đã nghe ba kể về chuyện đó.

Nữ tu Mai Lan buột miệng:

- Sau đời ông cụ tổ Mạc Cung thì có nhiều người trong họ bị chết nối tiếp nhau trùng vào một ngày rất quái dị. Và người ta đồn rằng dòng họ Mạc bị thần Trùng, nghĩa là chết trùng ngày giống nhau.

Chiêu Dung nhăn mặt:

- Sao ghê vậy?

- Họ bảo nếu ban đêm có một con chim mỏ đỏ đáp xuống mỏ vào năm mồ người chết trong dòng họ Mạc thì ngày hôm sau sẽ có người trong họ ấy qua đời. Muốn tránh chuyện này phải chôn người chết ở một nơi mà con chim quý ấy không đến được. Thế là mọi người nghĩ ngay tới cái hang ngầm của ông cụ tổ Mạc Cung ngày xưa chôn giấu những đồ quý giá ăn cướp được và người ta đục những cái quách bằng đá thay cho quan tài. Họ đem tất cả hài cốt dòng họ Mạc vào hết trong cái động này và từ đó những cái chết kế tiếp trùng ngày không còn lặp lại nữa. Những lời nguyện như một dấu ấn luôn bám chặt những người mang họ Mạc, đeo đuổi, đẩy họ vào những tai họa, khổ đau và bất hạnh. Mãi đến đời cô và bố con, chỉ còn hai anh em mà không thoát nổi số kiếp thương đau...

Chiêu Dung ngập ngừng:

- Cô Út cũng tin vào chuyện lời nguyện ấy sao?

Nữ tu Mai Lan trầm ngâm:

- Không muốn tin rồi cũng phải tin khi có những trường hợp không sao giải thích được. Nhưng cô nghĩ có lẽ đến bây giờ, lời nguyện ấy đã thành vô nghĩa.

- Sao cô Út lại nghĩ thế?

- Vì cô không ngờ được, kẻ gặp nạn bị sóng tấp vào eo biển là con. Và con đã sống sau những ngày hôn mê tưởng đã chết. Lúc ấy cô đã dùng xe chở con trên đường đến đây, nhưng...

Chiêu Dung tái mặt, rùng mình:

-Ồ! Con không...

Nữ tu Lan nhỏ nhẹ:

- Dù sao chuyện ấy cũng qua rồi.

Chiêu Dung thắc mắc:

- Tại sao cô muốn tránh mặt con?

Nữ tu Lan thở dài:

- Cô không muốn khuấy động lại những đau thương mất mát đã qua. Cô định tối qua là lần cuối trở về nhà xem sức khỏe con ra sao mà đã trốn khỏi trại phong. Rồi cô sẽ trở ra đảo, dù suốt đời cô vẫn chưa thanh thản vì luôn nhớ tới Chiêu Loan, chẳng biết nó sống chết ra sao, ở phương trời nào nữa...

Vĩnh Huy không ngờ hoàn cảnh gia đình Chiêu Dung lại có những nghịch cảnh lạ lùng và bi đát như vậy. Anh nhìn nữ tu Mai Lan rồi hỏi:

- Vừa rồi nữ tu nói Chiêu Dung và Chiêu Loan rất giống nhau, nhưng có điều gì đặc biệt nhận ra Chiêu Loan không?

Nữ tu Mai Lan im lặng, một lúc sau bà nghiêm túc nói:

- Ngoài điểm hai đứa rất giống nhau về khuôn mặt, vóc dáng thì trên mười đầu ngón tay của Chiêu Dung có mười cái hoa tay. Trái lại, trên mười đầu ngón tay của Chiêu Loan chỉ có chín cái, thiếu mất hoa tay trên ngón áp út bàn tay mặt. Hôm gặp Chiêu Dung trên bãi biển cô nhận ra nó ngay.

Chiêu Dung bỡ ngỡ đưa hai tay lên, dưới ánh đèn pin của Vĩnh Huy, mười ngón tay cô đều có hoa tay.

Vĩnh Huy ngạc nhiên:

- Sao nữ tu nhớ dai vậy?

Nữ tu Lan thở dài:

- Lúc còn bé, Chiêu Dung và Chiêu Loan rất thích nghịch cát biển nên tôi thường buộc chúng phải rửa sạch tay trước khi ăn thứ gì đó...

Vĩnh Huy nói nhanh:

- Có một cô gái rất giống Chiêu Dung, chính tôi đã lầm lẫn người này với người kia...

Nữ tu Mai Lan nhú mày:

- Có chuyện ấy thật sao?

- Cô ấy tên Du Thuyết Hoa, tuổi trạc Chiêu Dung. Cô ấy đang chờ chúng tôi trên bãi cát.

- Có phải cô gái đang ở trong nhà Chiêu Dung?

Vĩnh Huy ngạc nhiên:

- Sao nữ tu biết?

- Đêm ấy tôi đã nhìn qua cửa sổ vào phòng nhưng tối quá không rõ là ai... rồi chợt nghe tiếng người hét lên, tôi vội bỏ đi... Nhưng lẽ nào tôi gặp được Chiêu Loan giống như trong giấc mơ đêm qua tại hang này?

Chiêu Dung nhìn nữ tu Lan:

- Cô Út năm mơ gặp Chiêu Loan?

Nữ tu Lan chua cay nói:

- Nhưng chắc gì giấc mơ lại có thật chứ?

Vĩnh Huy bật giọng:

- Đôi khi giấc mơ lại có thật đấy?

Nữ tu Lan cười nhẹ:

- Anh muốn xoa dịu nỗi đau triền miên và suốt đời của tôi sao?

Vĩnh Huy vội vàng kể lại giấc mơ khủng khiếp về con tàu mà Chiêu Dung gặp nạn.

Nghe xong, nữ tu Mai Lan khẽ thốt lên:

- Thật khó tin nhưng lại là sự thật.

Vĩnh Huy trầm giọng:

- Tôi mong rằng giấc mơ của nữ tu cũng là sự thật nếu những ám ảnh, những bóng mây đen tối không còn phải phủ trùm lên dòng họ Mạc nữa...

Mạc Chiêu Dung nói:

- Dù sao cô Út cũng phải trở về thăm nhà chứ không thể lẩn tránh con được nữa rồi.

Nữ tu Lan bước đi:

- Thôi được! Chúng ta sẽ rời khỏi đây.

Mọi người tiến dần ra ngoài miệng hang. Đúng lúc đó chợt có tiếng người hét lớn.

Mạc Chiêu Dung hốt hoảng nói:

- Thủy triều đã xuống rất thấp, lộ rõ miệng hang trên mặt nước, có chuyện gì xảy ra trên kia với Thuyết Hoa chẳng?

Vĩnh Huy giật mình, anh lao nhanh ra cửa hang.

CHƯƠNG 21

Thiên Trường bực bội bóp cứng nắm tay lại:

- Hừ! Chúng ta đã để sống mất hẳn.

Tức thật!

Thái Dũng nhú mày nhìn cô y tá trực:

- Cô có thể cho chúng tôi biết Hải Thụ và cô gái kia rời khỏi đây lúc nào không?

Cô y tá mím môi đắn đo:

- Tôi nghĩ hai người ấy rời khỏi bệnh viện sau sáu giờ, lúc mọi người chuẩn bị bàn giao ca.

Thiên Trường nhếch môi, anh sực nhớ đến lời nữ tu Cát Tiên nói về tâm trạng lo sợ của Chiêu Dung khi tỉnh lại, dường như cô ta gặp chuyện gì đó và nhanh chóng rời khỏi trại phong... rồi quyển sổ tay của Hải Thụ có ghi dòng chữ TG 42 A 15 ngày 11... liên quan đến con tàu bị chìm và số điện thoại 820...

Bây giờ Hải Thụ đã cùng cô gái nào đó rời bệnh viện một cách bí ẩn.

Thiên Trường cảm thấy nóng lòng kỳ lạ, anh lôi cuốn sổ tay trong túi ra và nói nhanh vào máy:

- Cho tôi biết ai là người đăng ký số điện thoại 820...

Một giọng nữ nhỏ nhẹ vang lên sau mấy giây chờ đợi:

- Quách Hoài Linh là người thuê bao số điện thoại đó.

Thiên Trường cảm ơn và ngắt máy, rồi vỗ mạnh vào vai Thái Dũng.

- Chúng ta lập tức quay trở lại ghềnh đá, khu vực của trại phong ngay.

Thái Dũng ngạc nhiên:

- Có gì mà căng thế?

Thiên Trường vừa sỏi những bước thật dài vừa nói:

- Cô gái tên Chiêu Dung ấy có thể gặp nguy hiểm nếu chúng ta không nhanh chóng tìm ra cô ta, tôi nghĩ sẽ có án mạng đấy.

Thái Dũng nhăn mặt bước vội theo Thiên Trường:

- Anh đang nói gì vậy? Tôi không hiểu nổi.

Thiên Trường trầm giọng:

- Hải Thụ có dính líu đến chiếc tàu bị chìm mà Chiêu Dung là người đi trên đó.

- Anh căn cứ vào đâu?

Thiên Trường nghiêm túc:

- Trong cuốn sổ tay của hắn có ghi tàu TG 42 A và ngày giờ chuyển tàu cập bến cùng số điện thoại của Hoài Linh, con vũ nữ cặp bồ với Nhật Toàn.

Thái Dũng phân vân:

- Anh nghĩ cô gái cùng Hải Thụ rời khỏi bệnh viện là Hoài Linh?

- Phải có quan hệ mật thiết hay công việc làm ăn, Hải Thụ mới ghi số điện thoại của Hoài Linh vào sổ tay của hắn. Tôi nghĩ con tàu TG 42A có chở hàng gì đó bị cướp trong lúc bão tố. Mạc Chiêu Dung may mắn sống sót nhưng cô ta hoảng sợ vì đã chứng kiến chuyện xảy ra trên tàu...

Búng mạnh ngón tay, Thái Dũng buột miệng:

- Anh sợ Mạc Chiêu Dung có thể bị thủ tiêu vì đã nhận dạng ra kẻ cướp?

Thiên Trường nhếch môi:

- Anh suy luận rất thông minh, không những Chiêu Dung mà Thuyết Hoa cũng có thể nguy hiểm vì lầm lẫn. Tôi đang trông vào khả năng lái xe của anh đấy!

- Cứ yên tâm! Chúng ta sẽ đến nơi trong khoảng thời gian ngắn nhất.

- Tôi chỉ cần đến kịp trước khi những chuyện tồi tệ xảy ra.

CHƯƠNG 22

Nhìn mũi súng lạnh tanh từ bàn tay đeo chiếc nhẫn mặt ngọc màu hổ phách của gã đàn ông có đôi mắt xéch đang lấp lánh dưới ánh nắng đang chĩa vào Thuyết Hoa, Vĩnh Huy đứng lặng người, chân như bị chôn cứng dưới vũng nước sau một mòm đá.

Qua cuộc chạm mặt quá bất ngờ và đầy chết chóc khiến Vĩnh Huy bàng hoàng vì biết hẳn là ai.

Cách đó không xa, một phụ nữ có gương mặt xương xương đứng tựa hông vào chiếc mô-tô màu đen đang hướng ánh mắt thâm độc về phía ấy.

Hải Thụ nhếch môi nham hiểm.

- Nếu mày không có mặt trên tàu thì con nhỏ kia đâu?

Thuyết Hoa run rẩy lùi dần khi Hải Thụ bước tới.

Đưa hai tay lên che lấy mặt, Thuyết Hoa sợ hãi:

- Không! Tôi không biết gì hết.

Hải Thụ tức giận lao tới trước dí khẩu súng ngắn vào Thuyết Hoa và rít lên:

- Này con nhóc, cơ hội không đến hai lần đâu. Mày sẽ không may mắn như cái đêm ở tu viện Thérésa đâu. Nếu muốn sống hãy cho tao biết chỗ ở của con nhãi kia đang trốn. Tao sẽ tha cho mày.

Thuyết Hoa lấm lét ngó Hải Thụ:

- Tôi không biết ai hết.

Ả phụ nữ chột nhếch đôi môi mỏng dính lên:

- Hừ! Con nhãi ranh đi trên chuyến tàu ấy là Mạc Chiêu Dung, không hiểu sao nó lại rất giống mày. Chính mày đã tá túc tại ngôi nhà của nó để trốn thoát những kẻ đang truy tìm Nhật Toàn. Nhưng mày đâu có hay Nhật Toàn đã bị cảnh sát bắt.. Tao đâu thể phí công, phí sức làm chuyện vô ích. Nếu đêm qua Hải Thụ khỏe hẳn tụi tao đã đến căn nhà gỗ trên bãi biển và mọi chuyện xong rồi.

Thuyết Hoa điếng hồn, cô không ngờ ả gái nhảy Hoài Linh này là bồ của Nhật Toàn lại là người tình của Hải Thụ. Chính ả đã tìm ra tông tích của Chiêu Dung và bọn chúng đang tìm giết Chiêu Dung để thủ tiêu nhân chứng như lời Vĩnh Huy đã dự tính, và chắc gì cô sống sót như lời chúng hứa đâu.

Tuy nhiên, Vĩnh Huy và Chiêu Dung đang ở trong lòng hang ngầm dưới mặt nước kia, làm sao cô báo cho hai người biết được... nếu họ bất ngờ trở lên thì khó mà thoát chết bởi ý định giết người của Hải Thụ.

Trước những diễn biến xảy ra trước mắt mình, Vĩnh Huy vô cùng lo lắng. Trước tiên anh phải tìm cách cứu Thuyết Hoa, nhưng bằng cách nào khi khoảng cách giữa đôi bên chưa cho phép anh hành động dù hòng súng giết người của Hải Thụ đang gây nguy hiểm cho Thuyết Hoa.

Đầu óc Vĩnh Huy căng lên, chỉ cần một sơ suất nhỏ không những anh chẳng cứu được Thuyết Hoa mà ngay cả mạng anh cũng khó giữ.

Vĩnh Huy hiểu anh chẳng còn nhiều thời gian nữa trước khi quyết định dứt khoát dù phải liều lĩnh đến gần hẳn...

Mọi đầu sát xuống, Vĩnh Huy trườn người về phía Hải Thụ và Thuyết Hoa khi hẳn đang xoay lưng về hướng của anh.

Vĩnh Huy gần như nín thở, trống ngực anh đập thành thịch. Đây là lần đầu tiên trong đời anh biết cảm nhận nỗi sợ hãi, sự lo âu đến sinh mạng một cô gái.

Thời gian như ngừng trôi, những đám mây như dừng lại giữa khoảng trời biêng biếc nắng.

Giọng Hải Thụ gầm lên sát bên tai anh:

- Nói mau! Con ranh!

Vĩnh Huy hãi hùng khi liếc thấy bàn tay cầm súng của Hải Thụ run run. Gã đang bị kích động vì tức giận, anh không thể chậm trễ nữa.

Vĩnh Huy nhô người lao tới phía Hải Thụ thì chợt nghe một tiếng động vang lên phía sau lưng mình.

Giọng phụ nữ la lớn:

- Tụi nó kia!

Sự xuất hiện bất ngờ của Chiêu Dung và nữ tu Mai Lan làm tiêu tan mọi hy vọng của Vĩnh Huy vì Hoài Linh trông thấy hai người ấy.

Hải Thụ lập tức xoay người lại, Vĩnh Huy chới với khi thấy mình đang đứng trước họng súng vô hồn của gã.

Ánh mắt Hải Thụ long lên:

- Đứng yên! Thăng khốn kiếp!

Chiêu Dung chẳng còn hồn vía gì khi nhận ra kẻ đang vung vẩy mũi súng kia có vóc dáng như kẻ bịt mặt trên chuyến tàu giông bão ấy. Cô chợt hiểu chuyện gì đang xảy ra với mọi người, họ cùng chung số phận bởi chuyện của cô.

Hoài Linh rời khỏi chiếc mô-tô, ả chỉ vào Thuyết Hoa rồi nói với Hải Thụ:

- Xử con ranh này trước, nó dám gạt chúng ta!

Hải Thụ nhếch môi:

- Hừm! Em ghen với nó hả?

Ả nhún vai:

- Chuyện đó anh phải biết rõ hơn tôi vì nó mà anh suýt chút nữa bỏ mạng. Và tôi cũng đâu khổ sở đi tìm con quỷ cái Chiêu Dung kia. Lúc trên tàu, cũng vì lầm Chiêu Dung là Thuyết Hoa nên anh đã run tay để nó có cơ hội sống sót nên mới xảy ra mọi chuyện... giờ anh còn chần chờ gì nữa.

Dù sợ hãi nhưng Thuyết Hoa vẫn nhìn Hải Thụ và hỏi:

- Tại sao ở tu viện anh không có ý định giết tôi. Tại sao anh biết cô gái trên tàu là người khác?

Hải Thụ cười lạnh lẽo:

- Khi cướp xong chiếc tàu chở hàng ấy, tôi tìm hiểu và biết hôm đó cô đang bán tại quây. Tôi bèn nhờ Hoài Linh đi tìm xem có cô gái nào giống cô đi trên chuyến tàu ấy hay không. Nhờ quen biết, Hoài Linh lần ra được trên chuyến tàu ấy có Mạc Chiêu Dung... Và cũng chính nhờ Hoài Linh mà tôi biết rõ Lâm Khánh cùng Nhật Toàn có một số hàng lớn có giá trị trên tàu TG 42 A ấy.

Hoài Linh lừ mắt ngó Hải Thụ:

- Chuyện ấy có cần phải nói đâu?

- Trước sau gì tất cả cũng nằm im dưới đáy biển, em sợ gì chứ? - Hải Thụ cười gằn.

Họng súng lạnh lẽo như một con mắt đen ngòm tròn trĩnh trên tay Hải Thụ bất ngờ chĩa thẳng về Mạc Chiêu Dung.

Vĩnh Huy sững sốt lao tới trước:

"Đoàng!" Một tiếng nổ vang lên chát chúa.

Thuyết Hoa ngơ ngác khi thấy Hải Thụ rút lên đầu đôn, gã ôm lấy bàn tay. Khẩu súng ngắn nằm lăn lóc trên bãi cát.

Từ ngoài con đường, hai bóng người chạy nhanh tới, tay cầm súng.

Hải Thụ liền lĩnh cúi xuống chỗ khẩu súng, nhưng Vĩnh Huy đã phóng đến đá bật nó ra.

Thiên Trường quát lớn:

- Đứng im! Anh đã bị bắt!

Hải Thụ lặng thinh nhìn cái còng sắt đang bập mạnh vào tay gã.

Thiên Trường hất mặt về phía Hoài Linh rồi nói với Thái Dũng:

- Đưa cô ta ra xe luôn.

Nhìn theo dáng thất thế của Hải Thụ và Hoài Linh, Chiêu Dung xúc động nhìn Thiên Trường:

- Nếu các anh không đến kịp chắc chúng tôi đã chết.

Thiên Trường ngó Vĩnh Huy:

- Cậu liền lĩnh quá! Chắc cô gái này là...

Vĩnh Huy ngượng ngùng:

- Chiêu Dung là vợ sắp cưới của tôi.

Thiên Trường nhìn hai cô gái rồi buột miệng:

- Nếu không giới thiệu, tôi chẳng biết cô nào là Chiêu Dung cô nào là Thuyết Hoa... Nhưng dù sao hai cô cũng là nhân chứng trong vụ án này để giúp chúng tôi có thêm chứng cứ buộc tội Hải Thụ.

Anh quay người nhìn người nữ tu và nói:

- Chắc bà là nữ tu Mai Lan?

- Ồ! Sao anh biết?

Anh nhún vai:

- Đâu có gì là bí mật, vì tôi đã đến tu viện Thérésa và trại phong.

Thiên Trường chợt quay sang Thuyết Hoa:

- Cô có đánh rơi sợi dây chuyền nào không?

Thuyết Hoa ngạc nhiên lắc đầu.

Nữ tu Mai Lan mừng rỡ hỏi:

- Có hình đức mẹ Maria và phía sau có khắc chữ C.L...

Thiên Trường giật mình:

- Sợi dây đó của nữ tu?

Nữ tu Mai Lan gật đầu:

- Tôi mang nó để nhớ đến Chiêu Loan, đứa cháu tội nghiệp của tôi.

Thiên Trường chưa kịp hiểu gì thì chợt nghe Vĩnh Huy kêu lên:

- Du Thuyết Hoa có chín cái hoa tay như nữ tu nói đấy.

Bỏ mặt Thiên Trường đứng ngó ra, nữ tu Lan cùng Chiêu Dung nhào đến phía Du Thuyết Hoa. Nữ tu Mai Lan sung sướng ôm lấy Thuyết Hoa.

Để tránh xúc động trước sự trùng phùng của ba người. Vĩnh Huy quay ra nhìn biển.

Biển mênh mông xanh ngời khát vọng khiến anh tin tưởng sóng gió bao nhiêu đời mà dòng họ Mạc gánh chịu đã vĩnh viễn qua đi.

HẾT